การปรับตัวและคุณภาพชีวิตที่ส่งผลต่อความสุข
ของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย

ซาทสุกิ โทมิโอกะ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย สาขาวิชาการบริหารธุรกิจญี่ปุ่น
สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
ปีการศึกษา 2561

ADAPTATION AND QUALITY OF LIFE AFFECTING JAPANESE WORKERS' HAPPINESS IN EASTERN AREA OF THAILAND

Satsuki Tomioka

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Business Administration Program
in Japanese Business Administration
Graduate School
Thai-Nichi Institute of Technology
Academic Year 2018

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การปรับตัวและคุณภาพชีวิตที่ส่งผลต่อความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย
โดย	ซาทสุกิ โทมิโอกะ
สาขาวิชา	บริหารธุรกิจญี่ปุ่น
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ดร. บุญญาดา นาสมบูรณ์

บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. พิชิต สุขเจริญพงษ์)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อดิลล่า พงศ์ยี่หล้า)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วนิดา วาดีเจริญ)

..... กรรมการ
(ดร. เอิบ พงบุหงอ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(ดร. บุญญาดา นาสมบูรณ์)

ซาทสุกิ โทมิโอกะ : การปรับตัวและคุณภาพชีวิตที่ส่งผลต่อความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย. อาจารย์ที่ปรึกษา : ดร.บุญญาดา นาสมบูรณ์, 203 หน้า.

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบระดับการปรับตัวจำแนกตามคุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ 2) เปรียบเทียบระดับคุณภาพชีวิตจำแนกตามคุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ 3) เปรียบเทียบความสุขจำแนกตามคุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ 4) หาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิต 5) เปรียบเทียบการปรับตัวที่ส่งผลต่อระดับความสุข 6) เปรียบเทียบระดับคุณภาพชีวิตที่ส่งผลต่อระดับความสุข ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ ชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย และกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 445 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษาวิจัย สถิติที่ใช้ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ สถิติทดสอบความแตกต่าง 2 กลุ่มตัวอย่าง (Independent Sample t-test) การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance : ANOVA) และ Multiple Linear Regression ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 98.00 อายุ 51 ปีขึ้นไป ร้อยละ 78.20 สถานภาพสมรส ร้อยละ 63.80 พนักงานที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย ร้อยละ 95.50 สังกัดธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหาร ร้อยละ 87.60 อยู่ในจังหวัดระยอง ร้อยละ 59.80

ผลการศึกษาพบว่า 1) คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อการปรับตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อระดับความสุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) การปรับตัวมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 5) การปรับตัวส่งผลต่อระดับความสุข อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีอำนาจพยากรณ์ที่ร้อยละ 91.40 6) ระดับคุณภาพชีวิตส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีอำนาจพยากรณ์ที่ร้อยละ 96.80

บัณฑิตวิทยาลัย ลายมือชื่อนักศึกษา.....
สาขาวิชา บริหารธุรกิจญี่ปุ่น ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา 2561

SATSUKI TOMIOKA : ADAPTATION AND QUALITY OF LIFE AFFECTING JAPANESE WORKERS' HAPPINESS IN EASTERN AREA OF THAILAND. ADVISOR : DR. BOONYADA NASOMBOON, 203 PP.

The study was carried out to investigate 1) Comparison of demography that affects the adaptation 2) Comparison of demography that affects the quality of life 3) Comparison of demography that affects the happiness 4) Find the relationship between the adaptation and the quality of life 5) Comparison of adaptation that affect the happiness level 6) Comparison of quality of life that affect the happiness level.

The data were collected from 455 Japanese workers in eastern area of Thailand. The statistic used for the data analysis consisted of Mean, Standard Deviation, Percentage, Independent Sample t-test, Pearson's Product Moment Correlation Coefficient, One-Way Analysis of Variance: ANOVA, Multiple Linear Regression. The result of study demonstrated as follow.

The most of respondents were male 98.00%, aged over 51 years old 78.20%, marital status 63.80%, loaned staff 95.50%, management of production business 87.60% and working in Rayong area 59.80%.

The study found that 1) The different demographics affecting the adaptation at .01 level of significant 2) The different demographics affecting the quality of life at .05 level of significant 3) The different demographics affecting the happiness at .05 level of significant 4) Adaptation is related to quality of life at .01 level of significant 5) Adaptation affects the level of happiness at .01 level of significant with a predictive power of 91.40 percent 6) Quality of life affects the level of happiness of Japanese worker in eastern area of Thailand at .01 level of significant with a predictive power of 96.80 percent.

Graduate School Student's Signature……

Field of Study Business Japanese Advisor's Signature……

Academic Year 2018

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จเรียบร้อยด้วยดีได้ก็ด้วยความเสียสละ ความอนุเคราะห์ และความกรุณาจาก ดร. บุญญาดา นาสมบูรณ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยและกรุณาเสียสละเวลานับตั้งแต่เริ่มต้นจนเสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์ ในการให้คำแนะนำปรึกษาตลอดจนติดตามการทำวิจัย รวมไปถึงตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อดิลล่า พงศ์ยี่หล้า ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ดร. เอิบ พงบุหงอ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วนิดา วาดีเจริญ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุงงานวิจัยให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ร่วมทั้งผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่เสียสละเวลาในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและให้คำแนะนำที่มีคุณค่าต่อการพัฒนาและการสร้างเครื่องมือในการวิจัย ดังนี้ ผศ. รังสรรค์ เลิศในสัตย์ อาจารย์บุญชู ตันติรัตนสุนทร และคุณอากิฮิโระ เอโนโมโตะ

ขอขอบคุณชาวญี่ปุ่นในเขตภาคตะวันออก ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามและผู้ที่เก็บรวบรวมแบบสอบถามทุกท่าน ซึ่งเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการเก็บข้อมูลงานวิทยานิพนธ์ครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นทุกท่านที่ได้ให้วิชาความรู้ คำแนะนำ ตลอดจนประสบการณ์ที่ดีแก่ผู้วิจัย ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัยและเจ้าหน้าที่คณะบริหารธุรกิจทุกท่านที่ช่วยอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับขั้นตอนในการดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ให้แก่ผู้วิจัย

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณบิดา มารดา รวมถึงครูบาอาจารย์ มิตรสหาย และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ให้ความเมตตาและการสนับสนุนที่ดีตลอดมาจนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

หากมีข้อบกพร่องหรือความผิดพลาดในส่วนใดเกิดขึ้นในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอน้อมรับไว้เพียงผู้เดียวและจะขอปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นในโอกาสต่อไป

ซาทสุกิ โทมิโอกะ

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย ..... ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ..... จ
กิตติกรรมประกาศ ..... ฉ
สารบัญ ..... ช
สารบัญตาราง ..... ญ
สารบัญรูป ..... ฑ

บทที่

1 บทนำ 1
สภาวะความเป็นมา แนวทางเหตุผล และปัญหา 1
ความมุ่งหมายของการวิจัย 5
สมมติฐานของการวิจัย 6
ขอบเขตของการวิจัย 6
กรอบแนวคิดในการวิจัย 7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 8
นิยามศัพท์เฉพาะ 8

2 หลักการพื้นฐาน เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 9
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับประชากรศาสตร์ 9
ความหมายของประชากร 9
องค์ประกอบของประชากร 10
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัว 12
ความหมายของการปรับตัว 12
ทฤษฎีการปรับตัวของรอย 13
กระบวนการปรับตัวและลักษณะของการปรับตัว 17
ปัญหาของการปรับตัว 18
กลไกในการปรับตัว 21
คุณสมบัติของบุคคลต่อการปรับตัว 22
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพชีวิต 23

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
2	ความหมายของคุณภาพชีวิต	23
	องค์ประกอบของคุณภาพชีวิต	25
	ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตกับความต้องการของมนุษย์	27
	ความสำคัญของคุณภาพชีวิต	30
	แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความสุข	30
	ความหมายของความสุข	30
	ความสุขของคนทำงาน	31
	ปัจจัยพื้นฐานที่มีความสัมพันธ์กับความสุข	32
	ความคาดหวังที่เกี่ยวข้องกับความสุข	32
	องค์ประกอบของความสุข	33
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	35
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ	35
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ	41
3	วิธีการดำเนินการวิจัย	43
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	43
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	44
	การทดสอบคุณภาพแบบสอบถาม	47
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	50
	การวิเคราะห์ข้อมูล	50
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	51
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	52
	สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	53
	ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	54
	ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการปรับตัว	57
	ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ระดับคุณภาพชีวิต	63
	ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ระดับความสุข	69
	ส่วนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐาน	73

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
4	สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	151
5	บทสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	160
	สรุปผลการวิจัย	160
	อภิปรายผลการวิจัย	163
	ข้อเสนอแนะงานวิจัย	166
	ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	168
บรรณานุกรม		169
ภาคผนวก		177
	ภาคผนวก ก. แบบสอบถาม	178
	ภาคผนวก ข. ผลการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	195
ประวัติย่อผู้วิจัย		203

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY TNI

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1	สถิติสมาชิกหอการค้าญี่ปุ่น-กรุงเทพฯ	1
2	การสังเคราะห์ตัวแปรที่สำคัญขององค์ประกอบประชากรศาสตร์	10
3	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม	48
4	ค่าการแจกแจงของข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย	49
5	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ	54
6	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ	54
7	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพ	55
8	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะการจ้างงาน	55
9	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตำแหน่งงาน	56
10	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจังหวัดที่ทำงาน	56
11	ระดับพฤติกรรมการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย	57
12	ระดับพฤติกรรมการปรับตัว ด้านร่างกาย	58
13	ระดับพฤติกรรมการปรับตัว ด้านอัตมโนทัศน์	59
14	ระดับพฤติกรรมการปรับตัว ด้านบทบาทหน้าที่	60
15	ระดับพฤติกรรมการปรับตัว ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	61
16	ระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย	63
17	ระดับคุณภาพชีวิต ด้านสุขภาพกาย	64
18	ระดับคุณภาพชีวิต ด้านจิตใจ	65
19	ระดับคุณภาพชีวิต ด้านสัมพันธภาพทางสังคม	66
20	ระดับคุณภาพชีวิต ด้านสิ่งแวดล้อม	67
21	ระดับความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย	69
22	ระดับความสุข	70
23	วิเคราะห์เปรียบเทียบเพศที่ส่งผลต่อการปรับตัว	73
24	วิเคราะห์เปรียบเทียบอายุที่ส่งผลต่อการปรับตัว	75
25	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างอายุและการปรับตัว	76
26	วิเคราะห์เปรียบเทียบสถานภาพที่ส่งผลต่อการปรับตัว	80
27	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างสถานภาพและการปรับตัว	81

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
28	วิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการจ้างงานที่ส่งผลต่อการปรับตัว	84
29	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างลักษณะการจ้างงานและการปรับตัว	85
30	วิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งงานที่ส่งผลต่อการปรับตัว	88
31	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างตำแหน่งงานและการปรับตัว	90
32	วิเคราะห์เปรียบเทียบจังหวัดที่ทำงานที่ส่งผลต่อการปรับตัว	94
33	วิเคราะห์เปรียบเทียบเพศที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต	96
34	วิเคราะห์เปรียบเทียบอายุที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต	98
35	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างอายุและระดับคุณภาพชีวิต	99
36	วิเคราะห์เปรียบเทียบสถานภาพที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต	103
37	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างสถานภาพและระดับคุณภาพชีวิต	104
38	วิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการจ้างงานที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต	107
39	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างลักษณะการจ้างงานและระดับคุณภาพชีวิต	109
40	วิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งงานที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต	112
41	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างตำแหน่งงานและระดับคุณภาพชีวิต	114
42	วิเคราะห์เปรียบเทียบจังหวัดที่ทำงานที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต	118
43	วิเคราะห์เปรียบเทียบเพศที่ส่งผลต่อระดับความสุข	120
44	วิเคราะห์เปรียบเทียบอายุที่ส่งผลต่อระดับความสุข	121
45	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างอายุและระดับความสุข	121
46	วิเคราะห์เปรียบเทียบสถานภาพที่ส่งผลต่อระดับความสุข	123
47	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างสถานภาพและระดับความสุข	123
48	วิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการจ้างงานที่ส่งผลต่อระดับความสุข	125
49	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างลักษณะการจ้างงานและระดับความสุข	126
50	วิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งงานที่ส่งผลต่อระดับความสุข	127
51	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างตำแหน่งงานและระดับความสุข	128
52	วิเคราะห์เปรียบเทียบจังหวัดที่ทำงานที่ส่งผลต่อระดับความสุข	130
53	วิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย	131

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
54	วิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ	133
55	วิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	134
56	วิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม	137
57	ความสัมพันธ์ของตัวแปรการปรับตัว	139
58	Rotated Component Matrix ด้วยวิธี Varimax	141
59	ผลการวิเคราะห์หาตัวแปรพยากรณ์ที่ดีของการปรับตัว มีอิทธิพลต่อความสุข	143
60	ผลการวิเคราะห์หาค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์ที่ดีของการปรับตัวมีอิทธิพลต่อระดับความสุข	144
61	ความสัมพันธ์ของตัวแปรระดับคุณภาพชีวิต	146
62	Rotated Component Matrix ด้วยวิธี Varimax	147
63	ผลการวิเคราะห์หาตัวแปรพยากรณ์ที่ดีของการปรับตัว มีอิทธิพลต่อความสุข	149
64	ผลการวิเคราะห์หาค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์ที่ดีของระดับคุณภาพชีวิต มีอิทธิพลต่อระดับความสุข	150
65	สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	151
66	ผลการคำนวณค่า IOC ข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	197
67	ผลการคำนวณค่า IOC ข้อคำถามเกี่ยวกับการปรับตัว	198
68	ผลการคำนวณค่า IOC ข้อคำถามเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต	200
69	ผลการคำนวณค่า IOC ข้อคำถามเกี่ยวกับความสุข	202

สารบัญรูป

รูป		หน้า
1	จำนวนชาวญี่ปุ่นที่ได้รับอนุญาตทำงานในราชอาณาจักรไทย	3
2	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
3	ระดับขั้นความต้องการของมนุษย์ตามแนวทฤษฎีของมาสโลว์.....	28

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY TNI

บทที่ 1
บทนำ

สภาวะความเป็นมา แนวทางเหตุผลและปัญหา

ปัจจุบันประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทยดำรงความสัมพันธ์ฉันมิตรมาเป็นเวลายาวนาน โดยมีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างสองประเทศเติบโตแน่นแฟ้นยิ่งขึ้นอย่างรวดเร็วจากการขยายตัวกิจการของบริษัทญี่ปุ่นในประเทศไทยในรอบ 60 ทศวรรษที่ผ่านมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากกระแสการลงทุนโดยตรงจากประเทศญี่ปุ่นที่เข้ามามากสืบเนื่องจากพื้นฐานอัตราแลกเปลี่ยนเงินเยนที่แข็งขึ้นในตอนปลายทศวรรษที่ 80 ก่อนเกิดวิกฤตทางเศรษฐกิจประเทศญี่ปุ่นมียอดมูลค่าการค้า การลงทุนและความช่วยเหลือกับประเทศไทยสูงเป็นอันดับแรก แม้ว่ามีวิกฤตทางเศรษฐกิจเกิดขึ้น แต่ปริมาณการค้าก็ยังคงอยู่ในอันดับที่สอง

ตารางที่ 1 สถิติสมาชิกหอการค้าญี่ปุ่น-กรุงเทพฯ (2005-2018)

	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	ส่วนแบ่ง
การพาณิชย์และการค้าระหว่างประเทศ	195	201	208	213	216	221	227	241	274	294	318	349	358	369	20.90%
อุตสาหกรรมการผลิต	642	647	652	662	670	674	676	663	712	718	739	777	777	777	44.00%
บริษัทผลิตในประเทศ	617	623	629	640	646	653	654	640	691	697	716	755	754	758	43.00%
โลหะ	84	86	89	88	93	95	98	94	88	90	91	93	92	94	5.30%
ยานยนต์และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้อง	165	169	173	178	184	192	194	195	202	213	221	228	231	234	13.30%
เครื่องใช้ไฟฟ้าและเครื่องจักร	171	168	163	173	168	169	164	171	174	184	185	188	183	183	10.40%
ผ้าและเส้นใย	38	41	49	47	41	47	46	47	45	37	37	37	37	36	2.00%
เคมีภัณฑ์และเครื่องปั้นดินเผา	83	82	80	79	80	84	85	82	90	96	94	101	101	104	5.90%
ผลิตภัณฑ์อาหาร	39	40	42	42	40	40	38	39	40	37	41	42	40	41	2.30%
อื่น ๆ	37	37	33	33	40	26	29	12	52	40	47	66	70	66	3.70%
สำนักงานญี่ปุ่นที่มีถิ่นฐานในไทย	25	24	23	22	24	21	22	23	21	21	23	22	23	19	1.10%
งานโยธาและงานก่อสร้าง	73	71	72	72	69	69	67	71	78	81	83	84	89	91	5.20%
การเงิน ประกันภัย หลักทรัพย์	42	45	48	48	47	49	45	49	57	62	65	73	76	73	4.10%
การบินและการขนส่ง	69	67	68	68	71	72	77	76	85	85	83	91	92	92	5.20%
การท่องเที่ยวและการบริการ	17	20	20	18	18	16	15	14	16	15	15	17	17	16	0.90%
โรงแรมและร้านอาหาร	53	58	55	57	54	56	53	51	47	50	54	56	51	50	2.80%
โฆษณาและการพิมพ์	25	25	26	24	24	25	23	26	25	26	30	27	30	31	1.80%
การค้าปลีกและห้างสรรพสินค้า	18	16	19	19	27	27	35	43	47	44	49	51	60	58	3.30%
หน่วยงานรัฐบาล	9	8	9	9	9	8	8	8	9	9	9	9	10	10	0.60%
องค์กรเอกชน	4	4	4	4	4	4	3	2	2	2	2	2	2	2	0.10%
Others	87	90	97	102	94	96	98	127	106	160	168	171	185	195	11.10%
Total	1,234	1,252	1,278	1,292	1,303	1,317	1,327	1,371	1,458	1,546	1,615	1,707	1,747	1,764	100

ที่มา : หอการค้าญี่ปุ่น-กรุงเทพฯ. (2561). **สถิติสมาชิก (2005-2018)**. ออนไลน์.

นอกจากนี้จำนวนบริษัทซึ่งเป็นสมาชิกของหอการค้าญี่ปุ่นประจำกรุงเทพฯ ก็มีมากกว่า 1,764 แห่งในปี 2561 และการลงทุนจากประเทศญี่ปุ่นยังคงสูงถึงร้อยละ 40 ของการลงทุนจากต่างประเทศทั้งหมดในประเทศไทย ตลอดจนประมาณครึ่งหนึ่งของยอดเงินกู้ที่บริษัทต่าง ๆ ในประเทศไทยกู้นั้นเป็นเงินกู้จากธนาคารของญี่ปุ่นทั้งหมด ซึ่งสรุปได้ว่าความสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจก็มีการพึ่งพาซึ่งกันและกันเป็นอย่างมาก ทั้งฝ่ายญี่ปุ่นและไทย ได้ตระหนักใหม่ว่าทั้งสองประเทศมีการพึ่งพาซึ่งกันและกันในด้านเศรษฐกิจ ตามประสบการณ์วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจในปี 2540 บริษัทญี่ปุ่นไม่ลดและถอยตัวอย่างขนานใหญ่ท่ามกลางภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ ตรงกันข้าม บริษัทจากยุโรปหรือสหรัฐฯ ถอยการลงทุนระยะสั้นอย่างรวดเร็ว บริษัทญี่ปุ่นได้รักษาการให้กู้เงินและอัดฉีดเงินทุนให้บริษัทเครือข่ายหรือสาขาต่าง ๆ ในประเทศไทย ทั้งนี้ มีส่วนช่วยทำให้สภาวะเศรษฐกิจฟื้นตัวอย่างต่อเนื่อง โดยคำนึงถึงความสัมพันธ์ฉันมิตรอันยั่งยืนและการพึ่งพาซึ่งกันและกันระหว่างสองประเทศ เมื่อประเทศไทยประสบวิกฤตเศรษฐกิจ ประเทศญี่ปุ่นจึงให้การสนับสนุนแก่ประเทศไทยอย่างกว้างขวาง โดยรวมแล้ว คนไทยมีความรู้สึกที่ดีกับญี่ปุ่นจากการสำรวจความคิดเห็นในกลุ่มประเทศอาเซียน 5 ประเทศ ส่งให้ประเทศไทยอยู่ในลำดับที่หนึ่งของประเทศที่มีทัศนะที่ดีต่อญี่ปุ่น (สถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย. 2560: ออนไลน์)

สถิติการยื่นขอส่งเสริมของโครงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในปี 2561 (ม.ค.-มี.ค.) มีจำนวนโครงการยื่นขอส่งเสริมจำนวน 215 โครงการ มูลค่าเงินลงทุน 24,907 ล้านบาท เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2560 (ม.ค.-มี.ค.) จำนวนโครงการเพิ่มขึ้นร้อยละ 32 ส่วนมูลค่าลดลงร้อยละ 12 โดยที่ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีปริมาณเงินลงทุนในการยื่นขอส่งเสริมสูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ 7 ของมูลค่าการลงทุนจากต่างชาติทั้งหมด โดยมีการขอรับการส่งเสริมการลงทุน อาทิ กิจการผลิตกระป๋องอะลูมิเนียม มูลค่า 2,183 ล้านบาท กิจการผลิตรถยนต์ 1,243 ล้านบาท กิจการศูนย์กระจายสินค้าด้วยระบบที่ทันสมัย (Distribution Center : DC) (2 โครงการ) มูลค่ารวม 61 ล้านบาท กิจการศูนย์กระจายสินค้าระหว่างประเทศด้วยระบบที่ทันสมัย (International Distribution Center : IDC) มูลค่า 185 ล้านบาท กิจการบริษัทการค้าระหว่างประเทศ (ITC) (8 โครงการ) มูลค่ารวม 740 ล้านบาท เป็นต้น ส่วนในแง่ของจำนวนโครงการญี่ปุ่นมีจำนวนโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมมากที่สุด คือ 65 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 30 ของโครงการลงทุนจากต่างชาติทั้งหมด ซึ่งโครงการต่างชาติที่ยื่นขอส่งเสริมในปี 2561 จะก่อให้เกิดการจ้างงานภายในประเทศแยกเป็นแรงงานไทย 8,905 คน และต่างชาติในตำแหน่งบริหารและเทคนิค 1,155 คน (กองความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ. 2561: ออนไลน์)

เมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 2559 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบหลักการโครงการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก ภาคตะวันออกของประเทศไทยตั้งอยู่ในจุดยุทธศาสตร์ที่ดีที่สุดของภูมิภาคอาเซียน สามารถเชื่อมโยงไปยังประเทศจีนและอินเดียที่มีประชากรจำนวนมากและมีอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจสูง โดยสัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GDP) ของ

ภูมิภาคเอเชียและประเทศแถบแปซิฟิค คิดเป็น 1 ใน 3 ของมูลค่า GDP ของโลก นอกจากนี้ 3 จังหวัดภาคตะวันออก (จังหวัดฉะเชิงเทรา ชลบุรี และระยอง) ยังเป็นฐานการผลิตอุตสาหกรรมที่สำคัญของประเทศ ได้แก่ อุตสาหกรรมปิโตรเคมี และอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน และมีความพร้อมของโครงสร้าง พื้นฐานที่สำคัญ ประกอบด้วย ท่าเรือพาณิชย์แหลมฉบัง ท่าเรืออุตสาหกรรมมาบตาพุด ทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง (มอเตอร์เวย์) รถไฟทางคู่ และสนามบินอู่ตะเภา มีเมืองพัทยาเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก รวมทั้งยังมีพื้นที่เพียงพอสำหรับรองรับการขยายตัวของ ภาคอุตสาหกรรม จึงสามารถพัฒนาต่อยอดสู่การเป็น “ระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor : EEC)” เพื่อให้เป็นพื้นที่เศรษฐกิจชั้นนำของเอเชีย ที่จะสนับสนุนการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน การขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ รวมทั้งการยกระดับ คุณภาพชีวิตและรายได้ของประชาชน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2559: ออนไลน์)

ดูจากข้อมูลชาวต่างชาติที่ได้รับอนุญาตให้ทำงานในประเทศไทยโดยกระทรวงแรงงาน แล้วพบว่าในช่วงปี 2560 ถึงช่วงไตรมาสแรกของปี 2561 เฉลี่ยแล้วจำนวนของชาวญี่ปุ่นที่รับอนุญาตทำงานโดยกระทรวงแรงงาน อยู่ที่ประมาณ 36,000 คน ต่อเดือน แสดงให้เห็นว่า เมื่อมีการลงทุน บริษัทญี่ปุ่นเองก็ต้องส่งพนักงาน หรือมีการจ้างงานคนญี่ปุ่นด้วยกันเอง เพื่อมาคอยควบคุมการดำเนินธุรกิจ

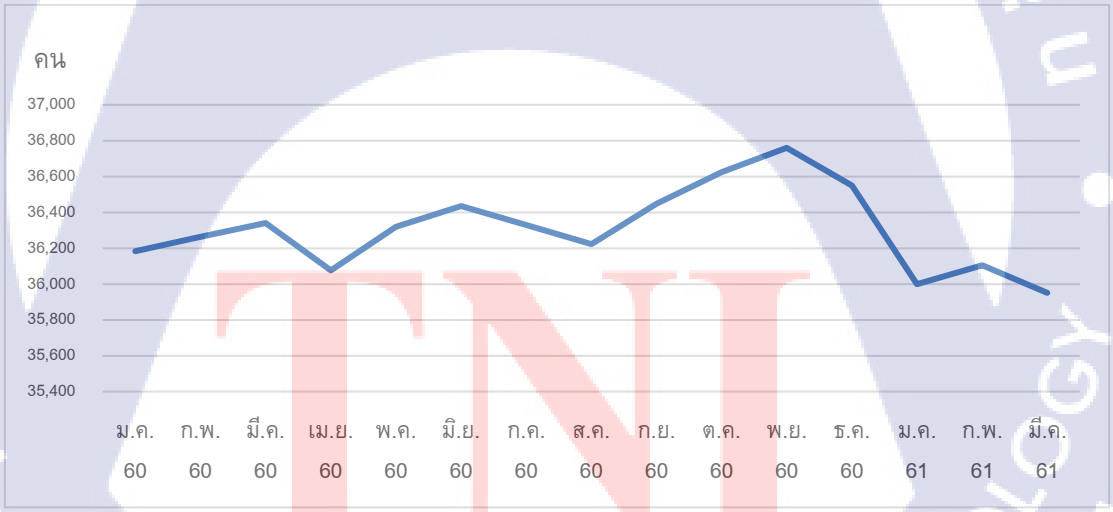

รูปที่ 1 จำนวนชาวญี่ปุ่นที่ได้รับอนุญาตทำงานในราชอาณาจักรไทย

ที่มา : สำนักบริหารแรงงานต่างด้าว. (2561ก-ฆ). **สถิติจำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานคงเหลือทั่วราชอาณาจักร ประจำเดือน มกราคม 2560 - มีนาคม 2561**. ออนไลน์.

ผลสำรวจล่าสุดของยูเอ็นว่าด้วยเรื่องประเทศที่มีความสุขที่สุดในโลกที่มีการทำสำรวจทุกปี ปรากฏว่าประเทศญี่ปุ่น อยู่ในอันดับที่ 51 จาก 155 ประเทศ ซึ่งดีกว่าประเทศเพื่อนบ้านเกาหลีใต้ที่อยู่อันดับ 56 แต่ก็นับว่าเป็นประเทศพัฒนาแล้วที่อยู่อันดับท้าย ๆ ต่างจากประเทศพัฒนาแล้วประเทศอื่น ๆ ที่ติดอันดับต้น ๆ ได้แก่ นอร์เวย์ เดนมาร์ก ไอซ์แลนด์ สวิตเซอร์แลนด์ และฟินแลนด์ แสดงให้เห็นว่า ที่เราเคยคิดกันว่าการมีเงินมากพอ ที่จะไม่ทำให้ท้องหิวน่าจะเป็นปัจจัยที่ทำให้มีความสุขนั้น จริง ๆ แล้วอาจไม่ใช่ มีคนวิเคราะห์กันถึงสาเหตุของการไม่มีความสุขของคนญี่ปุ่นดังนี้ 1) ทำงานหนักเกินไป คนญี่ปุ่นถูกสอนให้เอาใจใส่และจริงจังกับทุกเรื่อง ทำให้ไม่สามารถแยกงานและชีวิตออกจากกันได้ ปริมาณงานที่ต้องทำก็เยอะและไม่อาจปฏิเสธที่จะไม่ทำได้ บางทีงานเสร็จ แต่เจ้านายหรือเพื่อนร่วมงานไม่กลับ ก็กลับบ้านไม่ได้ เพราะต้องแข่งกันทำงานเพื่อให้เจ้านายเห็นว่าขยัน และเผื่อว่าจะได้ขึ้นตำแหน่ง บางคนแข่งกันทำงานล่วงเวลากับเพื่อนร่วมงานหรือไม่ใช้วันลาพักร้อนเลย เมื่อทำงานมาก ๆ เข้าก็เกิดความเครียดและเหนื่อยล้าจนเป็นข่าวว่ามีพนักงานฆ่าตัวตายหรือป่วยทางจิตหลายต่อหลายครั้ง ต่างจากหลายประเทศในยุโรปที่มีความสมดุลระหว่างชีวิตทำงานและนอกงานมากกว่า หากมีพนักงานคนใดทำงานถึงดึกเป็นประจำจะถือว่าเป็นบริษัทที่มีปัญหาด้านการจัดการเลยทีเดียว 2) ความรู้สึกไม่มั่นคงในชีวิต หลายปีที่ผ่านมาเศรษฐกิจญี่ปุ่นไม่ได้เฟื่องฟูเหมือนในอดีต ทำให้ระบบการจ้างงานตลอดชีวิตนั้นเปลี่ยนไปด้วย กล่าวกันว่าประชาชนที่มีความ “ไม่มั่นคงในชีวิต ได้แก่ ทำงานรายได้น้อย มีโอกาสถูกเลิกจ้างได้ง่าย หรือทำงานที่ไม่มีความก้าวหน้ามีจำนวนถึง 40% ของประชากรวัยทำงานทั้งหมด เมื่อธุรกิจไม่ดีบางคนจึงโดนเลิกจ้าง จะไปหางานใหม่ก็ไม่ใช่ง่าย ๆ เมื่องานกับชีวิตเป็นสิ่งเดียวกันดังนั้นเมื่อไม่มีงาน คนญี่ปุ่นก็รู้สึกเหมือนไร้ชีวิตไร้ตัวตนและรู้สึกไม่มั่นคงอย่างมาก 3) ความเครียดจากสภาพสังคม ในเมืองใหญ่ๆ อย่างโตเกียว ความเร่งรีบและแข่งขันทำให้เกิดความเครียด เช่น การแข่งขันกันเรียนเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยดี ๆ รีบกินเร็วๆ ในมื้ออาหารเพราะร้านอาหารคนเยอะมาก แย่งกันซื้อของในซุปเปอร์มาร์เก็ต การเบียดเสียดบนรถไฟ ค่าครองชีพที่แสนแพงเมื่อเทียบกับรายได้ ฯลฯ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้เกิดความเครียดโดยไม่รู้ตัว นอกจากนี้หลายคนที่ใช้ชีวิตในเมืองใหญ่อยู่แบบตัวใครตัวมันทำให้เกิดความอ้างว้างและโดดเดี่ยวจนอาจกลายเป็นโรคซึมเศร้า ถึงขนาดมีข่าวว่าคนที่อยู่ตัวคนเดียวเสียชีวิตหลาย ๆ วันโดยไม่มีใครรู้จนกว่าจะมีคนมาพบศพ 4) สังคมสูงอายุ คนที่อายุมากอาจโดนบีบให้เกษียณก่อนอายุหรืออาจได้รับเงินชดเชยไม่มากพอที่จะเลี้ยงชีพยามแก่เฒ่าเพราะอายุยืนเหลือเกิน ลูกหลานก็ไม่ค่อยเลี้ยงดู บางคนก็ปรับตัวไม่ได้เมื่อเกษียณอายุและมาอยู่บ้านเฉย ๆ เพราะชีวิตที่ผ่านมามีแต่เรื่องงานเท่านั้น เมื่อมาอยู่บ้านก็รู้สึกแปลกแยกกับครอบครัวและสังคมอื่น ๆ ที่นอกจากเรื่องงาน 5) ขาดความยืดหยุ่น ทุกคนต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบโดยปราศจากความยืดหยุ่น เช่น การเข้าแถวขึ้นรถอย่างเป็นระเบียบ การห้ามส่งเสียงดังบนรถไฟ วินัยการจราจรดีเยี่ยม การขาดความยืดหยุ่นนี้เองทำให้ญี่ปุ่นเป็นสังคมที่ถือมารยาทในสังคมสูง และจะไม่แสดงอารมณ์ด้านลบทางสีหน้าให้ใครเห็น ดังนั้นอารมณ์และ

ความรู้สึกด้านลบใด ๆ ก็ต้องปิดเอาไว้บอกใครไม่ได้ เช่น ความโกรธ ความโมโห ความไม่พอใจ จนกลายเป็นความเก็บกดทำให้ไม่มีความสุข 6) สังคมแบบรวมกลุ่ม สังคมญี่ปุ่นเป็นสังคมแบบกลุ่มนิยมและมักจะทำอะไรเหมือน ๆ กัน เวลาเดินอยู่ในโตเกียวในวันทำงาน เราจะเห็นพนักงานออฟฟิศใส่เสื้อผ้าสีเดียวกันและแต่งตัวลักษณะคล้าย ๆ กันเดินขวักไขว่ คนญี่ปุ่นชอบทำตัวให้เหมือน ๆ คนอื่นและไม่ต้องการแปลกแยก พวกเขาเรียกร้องการยอมรับจากคนอื่น ค่าของคน ๆ หนึ่งจะขึ้นอยู่กับว่าเขาได้รับการยอมรับจากคนอื่นมากแค่ไหน เพราะฉะนั้นเขาก็เลยกลายเป็นคนที่ไม่เป็นตัวของตัวเอง หากโดนเพื่อนที่โรงเรียน เจ้านายหรือเพื่อนที่ทำงานกีดกันหรือกลั่นแกล้งแล้วละก็ เขาก็จะรู้สึกถึงความกดดันแบบที่ยอมรับไม่ได้ (Marumura. 2560: ออนไลน์)

ดังนั้นผู้ศึกษาจึงมีความสนใจทำการศึกษาเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น รวมถึงการปรับตัวของชาวต่างชาติที่เข้ามาทำงานประเทศไทย โดยจะศึกษาเฉพาะชาวญี่ปุ่นที่ทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย เนื่องจากชาวญี่ปุ่นในเขตภาคตะวันออกต้องทำการปรับตัวในสังคมที่มีความแตกต่างทั้งทางวัฒนธรรมและภาษา เป็นต้น ซึ่งจากการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นอาจมีอุปสรรคหรือปัญหาในการใช้ชีวิตต่างกันออกไปในแต่ละคน ซึ่งถ้าเราทราบถึงปัจจัยเหล่านั้นแล้วจะสามารถหาวิธีการมาสนับสนุนให้การปรับตัวในสังคมไทยของคนญี่ปุ่นนั้นเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

การศึกษาครั้งนี้เป็นการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตและการปรับตัว รวมถึงชีวิตความเป็นอยู่ของชาวญี่ปุ่นที่มาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย เพื่อเป็นแนวทางในการทำความเข้าใจกับพฤติกรรมของชาวญี่ปุ่นที่มาทำงานในประเทศไทยต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบคุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อการปรับตัวของชาวญี่ปุ่น
2. เพื่อเปรียบเทียบคุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น
3. เพื่อเปรียบเทียบคุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น
4. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นกับระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น
5. เพื่อเปรียบเทียบการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

6. เพื่อเปรียบเทียบระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

สมมติฐานของการวิจัย

1. คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อการปรับตัวของชาวญี่ปุ่น
2. คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น
3. คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น
4. การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น
5. การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น
6. ระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

ขอบเขตของการวิจัย

<u>ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทำวิจัย</u>

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย จำนวน 445 คน

<u>ตัวแปรที่ศึกษา</u>

1. ตัวแปรอิสระ
   1.1 ปัจจัยทางด้านประชากรศาสตร์
      1.1.1 เพศ
      1.1.2 อายุ
      1.1.3 สถานภาพ
      1.1.4 ลักษณะการจ้างงาน
      1.1.5 ตำแหน่งงาน
      1.1.6 จังหวัดที่ทำงาน
2. ตัวแปรตาม
   2.1 การปรับตัว
      2.1.1 ด้านร่างกาย
      2.1.2 ด้านอัตมโนทัศน์
      2.1.3 ด้านบทบาทหน้าที่
      2.1.4 ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน

2.2 คุณภาพชีวิต

2.1.1 ด้านร่างกาย

2.1.2 ด้านจิตใจ

2.1.3 ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม

2.1.4 ด้านสิ่งแวดล้อม

2.3 ความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

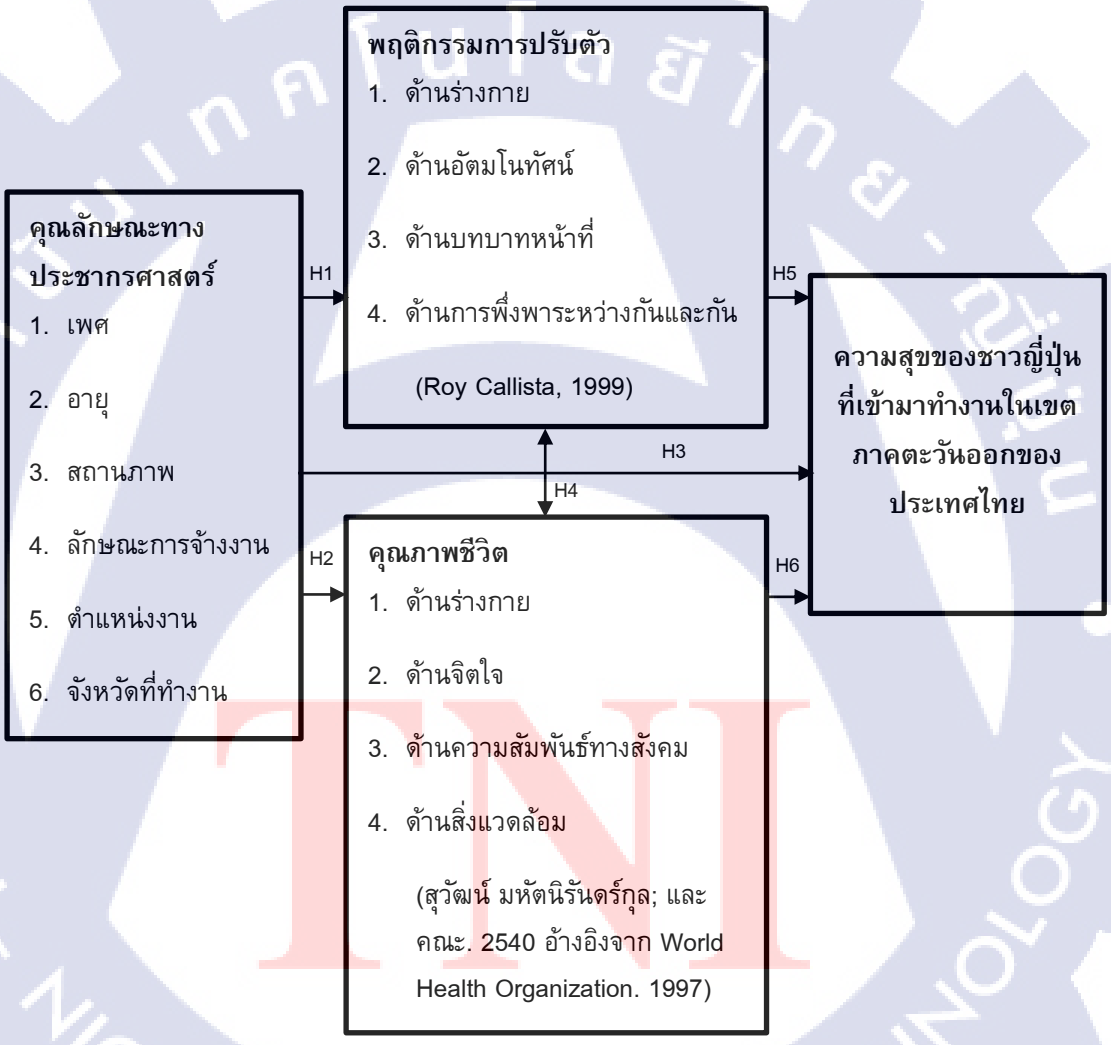

รูปที่ 2 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ สามารถนำข้อมูลที่เกี่ยวข้องไปพัฒนาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตที่ดีต่อไป

2. เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจว่าเหตุใดเขตภาคตะวันออกจึงมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพำนัก แตกต่างจากภาคอื่น ๆ

3. ผู้เกี่ยวกับธุรกิจหรือกิจการที่มีเป้าหมายหลักเป็นลูกค้าชาวญี่ปุ่น สามารถนำข้อมูลไปใช้ในการปรับปรุงกิจการให้สอดคล้องกับความต้องการของชาวญี่ปุ่นได้

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **การปรับตัว** คือ ความพยายามของบุคคลในการที่จะหาวิธีลดสภาวะความตึงเครียดทางอารมณ์ที่เกิดจากความไม่สมปรารถนาในสิ่งที่ตนหรือสังคมคาดหวัง รวมไปถึงการปรับพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมที่เผชิญอยู่ ความพยายามดังกล่าวมีจุดประสงค์เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข (เติมศักดิ์ คทวณิช. 2546)

2. **คุณภาพชีวิต** คือ ความรู้สึกของการอยู่อย่างพอใจ มีความสุข ความพอใจต่อองค์ประกอบต่าง ๆ ของชีวิตที่มีส่วนสำคัญต่อบุคคล มีปัจจัยหลายประการที่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิต ได้แก่ อาหาร สุขภาพอนามัย โภชนาการ การศึกษา สิ่งแวดล้อม ทรัพยากร ที่อยู่อาศัย และรายได้ (UNESCO. 1978)

3. **ความสุข** คือ สภาวะที่บุคคลรับรู้ว่าตนเองได้ทำในสิ่งที่ตนต้องการและทำได้สำเร็จ มีความเป็นตัวของตัวเอง มีความภาคภูมิใจในการกระทำของตน มีความคิดเชิงบวก มีความกระตือรือร้นล้นในการดำเนินชีวิตที่จะนำไปสู่การมีสุขภาพที่ดี การพัฒนาตนการมีสัมพันธภาพที่ดีกับคนรอบข้างและสังคม สามารถดำเนินชีวิตอย่างพอเพียงและมีใจที่สงบ (ศูนย์สุขภาวะทางจิต. 2560)

บทที่ 2
หลักการพื้นฐาน เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการปรับตัวและคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับประชากรศาสตร์
2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัว
3. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพชีวิต
4. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความสุข
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับประชากรศาสตร์

ความหมายของประชากร

คำว่า “ประชากร” หรือ “Population” เป็นคำที่สามารถตีความหมายได้หลากหลายตามแต่สาขาที่ทำการศึกษา ยกตัวอย่างเช่น

ในสาขาสังคมศาสตร์ คำว่า “ประชากร” หมายถึง หมู่พลเมือง (เกี่ยวกับจำนวน) (นิศารัตน์ ศิลปะเดช. 2540: 3; อ้างอิงจาก พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2525: 601) สำหรับวิชาประชากรศาสตร์ซึ่งเป็นวิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับประชากรโดยตรง คำว่า “ประชากร” ก็หมายถึงจำนวนคนทั้งหมดในพื้นที่แห่งหนึ่งในช่วงระยะเวลาหนึ่ง หรือในขณะใดขณะหนึ่ง (นิศารัตน์ ศิลปะเดช. 2540: 3; อ้างอิงจาก พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา ฉบัราชบัณฑิตยสถาน. 2524: 272)

ในศาสตร์สาขาชีววิทยา คำว่า “ประชากร” หมายถึง กลุ่มสิ่งของที่มีชนิดเดียวกัน ซึ่งอาศัยอยู่ในพื้นที่ใดแห่งหนึ่ง หรือเรียกว่าเป็น “ประชากรของสิ่งที่มีชีวิต” (นิศารัตน์ ศิลปะเดช. 2540: 3)

ในศาสตร์สาขาสถิติและวิจัย คำว่า “ประชากร” หมายถึง จำนวนรวมของสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ภายในขอบเขตของการนับ หรือการศึกษาวิจัยเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่ง “หน่วยของการนับหรือหน่วยของการศึกษา” ดังกล่าวนั้น อาจเป็นได้ทั้งสิ่งที่มีชีวิต ตลอดจนวัตถุสิ่งของที่ไม่มีชีวิตทั้งหลาย (นิศารัตน์ ศิลปะเดช. 2540: 3-4)

จากความหมายที่ได้กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า “ประชากร” คือกลุ่มของสิ่งมีชีวิต หรือสิ่งไม่มีชีวิต ซึ่งสิ่งนั้น ๆ ไม่ได้มีการกำหนดอย่างตายตัว จะขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการศึกษา

องค์ประกอบของประชากร

องค์ประกอบของประชากร หมายถึง คุณลักษณะต่าง ๆ ที่มีอยู่ในประชากรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งสามารถนำไปเปรียบเทียบกับประชากรกลุ่มอื่น ๆ ได้ อาจเป็นลักษณะทางประชากร ลักษณะทางสังคม หรือลักษณะทางเศรษฐกิจก็ได้ ซึ่งโดยทั่วไปแล้วสามารถเปลี่ยนแปลงจากเดิมได้ องค์ประกอบที่นับว่ามีความสำคัญในทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ แรงงาน รายได้ การศึกษา สถานภาพสมรส เขตที่อยู่อาศัยในเมืองและชนบท ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้ ล้วนมีส่วนผลักดันทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านขนาด หรือ จำนวนประชากร

1) องค์ประกอบด้านเพศ ลักษณะทางเพศ เป็นลักษณะทางประชากรศาสตร์ทางประชากรที่บุคคลได้รับมาแต่กำเนิด ในประชากรกลุ่มใด ๆ ก็ตาม จะประกอบด้วย ประชากรเพศชาย และประชากรเพศหญิง

2) องค์ประกอบด้านอายุ เป็นคุณลักษณะทางประชากรอีกลักษณะหนึ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามระยะเวลาของการมีชีวิตอยู่ หรือตามวัยของบุคคล

3) องค์ประกอบด้านสถานภาพสมรส เป็นคุณลักษณะทางประชากรอีกด้านหนึ่ง ซึ่งพิจารณาได้ว่า เป็นสถานภาพของบุคคลที่เกิดจากการสมรส ซึ่งโดยหลักสากลแล้วจะจำแนกสถานภาพการสมรสออกเป็น 5 สถานภาพ ได้แก่ โสด สมรสหรือแต่งงานแล้ว หม้าย หย่า และแยก หรือบางครั้งก็จะแบ่งออกเป็น 4 สถานภาพ โดยรวมสถานภาพหย่าและแยก เข้าไว้ด้วยกัน (นิศารัตน์ ศิลปะเดช. 2540: 25-32)

สรุปได้ว่า องค์ประกอบหลักทางด้านประชากรศาสตร์ที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ มีทั้งหมด 3 องค์ประกอบคือ เพศ อายุ และสถานภาพการสมรส

ตารางที่ 2 การสังเคราะห์ตัวแปรที่สำคัญขององค์ประกอบประชากรศาสตร์

ปี	ผู้วิจัย	เรื่อง	เพศ	อายุ	สถานภาพสมรส	ระดับการศึกษา	อาชีพ	รายได้	ประเภทแรงงาน	เขตที่อยู่อาศัย	ชนบทในเมืองกับชนบท	ลักษณะเฉพาะอื่น ๆ
2560	ณัชภัทรกานต์ โชติศิริ	ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับความสุขในการทำงานของแรงงานต่างด้าวสัญชาติพม่า	X	O					O		X	
2560	จิราภรณ์ เกสร	คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุในจังหวัดหนองคาย	X	O						O		

ตารางที่ 2 การสังเคราะห์ตัวแปรที่สำคัญขององค์ประกอบประชากรศาสตร์ (ต่อ)

ปี	ผู้วิจัย	เรื่อง	เพศ	อายุ	สถานภาพสมรส	ระดับการศึกษา	อาชีพ	รายได้	ประเภทแรงงาน	เขตที่อาศัยอยู่	ประสบการณ์ในการทำงาน	ระดับชั้นยศตำแหน่ง
2560	สุพาลัก ไชชะนะสี	คุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานองค์การปกครองเมืองปากซัน แขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	X	X		X		X			X	O
2560	จินตนา เอิบอิ่ม	คุณภาพชีวิตในการปฏิบัติงานของพนักงานเทศบาลในเขตอำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี	X	X		X		X			O	
2560	ศิวดล ยาคล้าย	ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตการทำงานกับความผูพันต่อองค์การของกำลังพลกรมทหารราบที่ 3		X		O		O			O	X
2559	ธิฆัมพร อุทัยฉาย	คุณภาพชีวิตผู้สูงอายุในเขตเทศบาลตำบลลำพันชาด อำเภอวังสามหมอ จังหวัดอุดรธานี	X	X						O		
2559	ณัฐรุจา แฉ่งฉายา	คุณภาพชีวิตการปฏิบัติงานและความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานธนาคารออมสิน ภาค 4	X	O		X		O			O	O
2559	โชติกา นามบุญเรือง	คุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรกองกำกับการสืบสวนตำรวจภูธรจังหวัดนครพนม		X		X						X
2559	นิศารัตน์ วันเพ็ญ	คุณภาพชีวิตการทำงานของแรงงานพม่าในอุตสาหกรรมการเกษตร กรณีศึกษาอำเภอกุยบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์	X	X		O		X			X	
2559	วนัสนันท์ รุจาจรัสวงศ์	คุณภาพชีวิตในการทำงานกับความผูกพันต่อองค์การของบุคลากรในสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตลำปาง	O	O	O	O		O		O	O	O
2559	สิริกัญญา โกสินทร์	ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตการทำงานกับความผูกพันธ์ต่อองค์การของพนักงานธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ฝ่ายกิจการสาขาภาคเหนือตอนล่าง	O	O		X		O			O	O
2559	ทิพวัลย์ อุระชื่น	ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตในการทำงานกับความผูกพัน ต่อองค์กรของพนักงานบริษัทเสริมสุข จำกัด (มหาชน) ในเขตภาคเหนือ	X	X		O		X			X	X

ตารางที่ 2 การสังเคราะห์ตัวแปรที่สำคัญขององค์ประกอบประชากรศาสตร์ (ต่อ)

ปี	ผู้วิจัย	เรื่อง	เพศ	อายุ	สถานภาพสมรส	ระดับการศึกษา	อาชีพ	รายได้	ประเภทแรงงาน	เขตที่อาศัยอยู่	ประสบการณ์ในการทำงาน	ระดับชั้นตำแหน่ง
2558	สุดตา ไตยวรรณ	การปรับตัวของประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัยต่อการเกิดอุทกภัยในเขตพื้นที่อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม	X	X		O	O	X		O		
2557	ทศพล คชสาร	การย้ายถิ่นเข้าและการปรับตัวของผู้สูงอายุในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่	X	X	X	X	O	O				
2557	น้ำเพชร เพชรดี	การปรับตัวของแรงงานต่างด้าว : กรณีศึกษาแรงงานลาว อำเภอเขมาราฐ จังหวัดอุบลราชธานี	O	O	O	O						
2556	Saranya Charatpinit	Factors Affecting Cross-Cultural Adaptation of Koreans in Thailand : A Case Study of Koreans Residing in Bangkok	O	O	O	X	O					
2556	Somkiattiyos Woradet	HEALTH-RELATED QUALITY OF LIFE AND SURVIVAL OF CHOLANGIOCARCINOMA PATIENTS	O	O	O	O		O				

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่าในงานวิจัยที่เกี่ยวเนื่องกับการปรับตัวและคุณภาพชีวิตที่มีการใช้ตัวแปรทางด้านประชากรศาสตร์นั้น มีการใช้ตัวแปรในด้านของอายุ เพศ ระดับการศึกษา รายได้ และระดับชั้นตำแหน่งมากที่สุด ถึงแม้ว่าในบางงานวิจัย ตัวแปรที่มีการเลือกใช้มากที่สุดก็ไม่ได้หมายความว่าจะสอดคล้องกับสมมติฐานเสมอไปก็ตาม แต่ว่าในการวิจัยครั้งนี้ ได้คัดเลือกตัวแปรที่เกี่ยวข้องคือ เพศ อายุ สถานภาพ ลักษณะการจ้างงาน ตำแหน่งงาน จังหวัดที่ทำงาน มาเป็นตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย เนื่องจากว่ากลุ่มตัวอย่างเป้าหมายนั้นแตกต่างออกไปจากงานวิจัยที่ผ่านมา

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัว

ความหมายของการปรับตัว

ณัชภัทรกานต์ โชติศิริ (2560) ได้กล่าวว่า การปรับตัวเป็นกระบวนการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและบุคลิกภาพทั้งภายในและภายนอกของบุคคลต่อการเผชิญกับปัญหา อุปสรรค ความทุกข์ หรือสภาวะการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นให้สามารถดำเนินชีวิตไปได้อย่างเป็นปกติสุข ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม

พัชรินทร์ ลีตระกูลทอง (2559) ได้กล่าวว่า การปรับตัวหมายถึง การที่บุคคลพยายามที่จะปรับสภาพให้เข้ากับสถานการณ์แวดล้อมที่เผชิญอยู่ ที่ถูกกระตุ้นจากภายในและภายนอกให้ดำรงอยู่ได้อย่างปกติสุข

น้ำเพชร เพชรดี (2557) ได้กล่าวว่า การปรับตัวเป็น การตอบสนองของบุคคลเพื่อเผชิญกับการเปลี่ยนแปลง ปัญหา สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนทั้งภายในและภายนอก โดยใช้ความสามารถที่มีอยู่ใสการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมนั้น หรือปรับสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสมกับตน เพื่อรักษาดุลยภาพทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคมทั้งในขณะที่มีสุขภาพปกติ และในภาวะที่กำลังเจ็บป่วยและสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุข

อรนุช ศรีคำ (2555) ได้กล่าวว่า การปรับตัว หมายถึง การแสดงออกในการพยายามที่จะปฏิบัติตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ให้อยู่ในสภาวะปกติ โดยอาศัยกระบวนการอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้มีพฤติกรรมไปในทางที่ถูกต้อง เหมาะสม ทำให้ตนเองประสบผลสำเร็จและดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข

เติมศักดิ์ คทวณิช (2546) ได้สรุปความหมายของการปรับตัวไว้ว่า การปรับตัว คือ ความพยายามของบุคคลในการที่จะหาวิธีลดสภาวะความตึงเครียดทางอารมณ์ที่เกิดจากความไม่สมปรารถนาในสิ่งที่ตนหรือสังคมคาดหวัง รวมไปถึงการปรับพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมที่เผชิญอยู่ ความพยายามดังกล่าวมีจุดประสงค์เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

จากคำจำกัดความเหล่านี้ อาจสรุปได้ว่า การปรับตัว คือ การที่บุคคลปฏิบัติตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมโดยรอบ เพื่อทำให้ตนเองใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข

<u>ทฤษฎีการปรับตัวของรอย (Callista Roy. 1999)</u>

รอยได้ให้ความหมายของมนุษย์ว่า เป็นบุคคลเดียว ครอบครัว กลุ่ม องค์กร และชุมชนเป็นระบบการปรับตัวแบบองค์รวม ระบบของมนุษย์เป็นทั้งหมดใน หนึ่งเดียวแสดงถึงพฤติกรรมการมีความหมายของมนุษย์ มีความสามารถในการคิด มีสติ และมีความหมายซึ่งจะมีการพิจารณาอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อที่จะทำการเปลี่ยนแปลงคนและสิ่งแวดล้อมจะมีรูปแบบและมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอก ระบบการปรับตัวของบุคคลเป็นระบบเปิด ภายในมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไม่หยุดนิ่งมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกตลอดเวลา รอยมองว่า บุคคลประกอบด้วยกาย จิต และสังคม มีความเป็นองค์รวมไม่สามารถแยกจากกันได้เพื่อความปกติสุข หรือภาวะสุขภาพที่ดี นอกจากนี้ ยังขึ้นอยู่กับระดับการปรับตัว ซึ่งเป็นปัจจัยนำเข้าสู่ระบบการปรับตัวของบุคคลอีกตัวหนึ่ง ระดับการปรับตัว ก็คือระดับหรือขอบเขตที่แสดงถึงความสามารถของบุคคลในการตอบสนองทางบวกต่อสถานการณ์หนึ่ง หรือเป็นผลจากการที่บุคคลตอบสนองต่อสิ่งเร้านั่นเอง ทั้งนี้ รอย ได้แบ่งระดับการปรับตัวออกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่

1. ระดับการปรับตัวที่มีการผสมผสานกันได้ดี หมายถึง ระดับของการปรับตัวที่โครงสร้างและหน้าที่ของร่างกาย สามารถทำงานประสานกันได้อย่างเหมาะสม ตอบสนองความต้องการของบุคคลได้ เช่น สามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ตามปกติ สามารถตอบสนองความต้องการของร่างกายได้ เมื่อมีเหตุการณ์ใดเข้ามาสามารถยอมรับได้ บุคคลมีความมั่นคงในด้านร่างกาย จิตใจ และสังคมสามารถแสดงบทบาทของตนเองได้อย่างเหมาะสม มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอย่างเหมาะสมและขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นตามความเหมาะสมเช่นกัน

2. ระดับการปรับตัวที่อยู่ในระยะของการชดเชย หมายถึง ระดับที่กลไกการควบคุมและกลไกการคิดรู้ถูกกระตุ้นการทำงานเพื่อ ที่จะให้เกิดกระบวนการปรับตัวอย่างผสมผสาน

3. ระดับการปรับตัวที่อยู่ภาวะอันตราย/ไม่ดี หมายถึง ระดับการปรับตัวที่ยังไม่เพียงพอที่จะไปถึงระดับของการปรับตัวที่ผสมผสานกันได้ดีและระดับการปรับตัวในระยะของการชดเชยทำให้เกิดปัญหาการปรับตัวในระยะการปรับตัวที่ไม่ดีนี้ เมื่อสิ่งเร้าที่มากระทบนั้นอยู่ในขอบเขตความสามารถในการปรับตัวของบุคคล บุคคลจะสามารถปรับตัวได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ถ้าสิ่งเร้านั้นอยู่เหนือความสามารถของบุคคลจะเกิดการปรับตัวที่ไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งระดับความสามารถในการปรับตัวของแต่ละบุคคล จะมีลักษณะเฉพาะตัว และมีขอบเขตจำกัด แต่ถ้าหากบุคคลเคยประสบความสำเร็จในสถานการณ์เช่นนี้มาก่อนแล้ว ขอบเขตระดับความสามารถในการปรับตัวจะกว้างขึ้นในสถานการณ์ใหม่ที่เกิดขึ้นคล้ายกันหากระดับการปรับตัวไม่มีประสิทธิภาพจะส่งผลสะท้อนกลับสู่ระดับการปรับตัวใหม่ เพื่อ ให้บุคคลนั้นอยู่ในสมดุลได้ต่อไป เมื่อสิ่งเร้าเข้ามากระทบทำให้ระบบเกิดการเปลี่ยนแปลงการปรับตัวให้เข้าสู่สมดุลของระบบโดยใช้กลไกการเผชิญปัญหา เป็นกระบวนการที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ โดยที่บุคคลไม่ต้องคิด การปรับตัวนั้นอาศัยกลไกที่ทำงานประสานกัน 2 กลไก ได้แก่

1. กลไกการควบคุม รอย มองว่าเป็นกลไกการปรับตัวเพื่อตอบสนองโดยอัตโนมัติเพื่อรักษาสมดุลการทำงานของร่างกายในระบบต่าง ๆ โดยอาศัยระบบประสาทของร่างกาย สารเคมี และระบบต่อมไร้ท่อ กระบวนการเผชิญปัญหาทำงานจากการที่สิ่งเร้าทั้งจากภายนอกและภายใน ผ่านการรับความรู้สึก เข้าสู่ระบบประสาท ระบบไหลเวียน และระบบต่อมไร้ท่อผ่านวิถีประสาทโดยอัตโนมัติ ส่งผลให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองโดยอัตโนมัติ และจะมีผลต่อกลไกการคิดรู้ด้วย

2. กลไกการคิดรู้ รอย มองว่าเป็นกลไกการปรับตัวที่ทำงานผ่านทางกระบวนการการคิดรู้และอารมณ์ มี 4 วิถีทาง ได้แก่ กระบวนการรับรู้หรือรับข้อมูล คือ กิจกรรมการเลือกรับข้อมูล เก็บรหัส และจดจำข้อมูลนั่นเอง ผ่านกระบวนการการเรียนรู้ จะเกี่ยวข้องกับการเลียนแบบ การได้รับรางวัลผ่านกระบวนการตัดสินใจ และการแสดงอารมณ์ตลอดจนกลไกการป้องกันทางจิตแล้วเกิดเป็นพฤติกรรมตอบสนองออกมาการทำงานของกลไกลการควบคุมและ

กลไกการคิดรู้มีการทำงานร่วมกันอย่างแยกจากกันไม่ได้ส่งผลให้เกิดผลลัพธ์ซึ่งตอบสนองออกมาเป็นพฤติกรรมการปรับตัว 4 ด้าน ได้แก่

2.1 การปรับตัวด้านร่างกาย ซึ่งรอย กล่าวว่า เป็นความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการทางด้านร่างกายและสารเคมีที่เกี่ยวข้องกันในเรื่องการทำหน้าที่และกิจกรรมของระบบอวัยวะโดยจะเป็นการทำงานของเซลล์ เนื้อเยื่ออวัยวะและระบบต่าง ๆ ในร่างกายของบุคคลเป็นการปรับตัวเพื่อดำรงไว้ซึ่งความมั่นคงด้านร่างกาย ได้แก่ อากาศ น้ำ อาหาร การออกกำลังกายและการพักผ่อน การขับถ่าย การควบคุมภาวะสมดุลของร่างกาย ยังรวมถึงการทำหน้าที่ของกลไก การควบคุม คือ การรับความรู้สึก สารน้ำ และอิเลคโตรไลท์ การทำหน้าที่ของระบบประสาทและการทำหน้าที่ของระบบต่อมไร้ท่อ เป้าหมายสูงสุดเป็นการปรับตัวเพื่อเข้าสู่สมดุลของร่างกาย การประเมินพฤติกรรมการปรับตัวด้านร่างกายเป็นการประเมินพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความต้องการพื้นฐานด้านร่างกายสามารถประเมินได้จากการสังเกต การวัด การตรวจร่างกาย การตรวจพิเศษ การสัมภาษณ์และการรายงานด้วยตนเอง มีออกซิเจน โภชนาการ การขับถ่าย การมีกิจกรรมและการพักผ่อน การป้องกันอันตรายของร่างกาย การรับความรู้สึก สารน้ำและอิเลคโตรไลท์ การทำหน้าที่ของระบบประสาท การทำหน้าที่ของระบบต่อมไร้ท่อ

2.2 การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ ประกอบขึ้นจากความเชื่อ และความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเองในช่วงเวลาหนึ่ง เกิดขึ้นจากการรับรู้ในตนเองและจากปฏิกิริยาของบุคคลรอบข้าง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ คือ

2.2.1 อัตมโนทัศน์ด้านร่างกาย เป็นการประเมินตนเองด้านร่างกายของบุคคลอันประกอบด้วยคุณลักษณะทางด้านร่างกาย การมีเพศสัมพันธ์ ภาวะสุขภาพและการเจ็บป่วยและลักษณะที่ปรากฏ แบ่งเป็นด้านการรับความรู้สึกของร่างกาย และด้านภาพลักษณ์

2.2.2 อัตมโนทัศน์ส่วนบุคคล เป็นการประเมินของแต่ละบุคคลเกี่ยวกับลักษณะนิสัย ความคาดหวัง ความรู้สึกมีค่า การให้คุณค่า อัตมโนทัศน์ส่วนบุคคลนี้ประกอบด้วยด้านความมั่นคงในตนเอง ด้านอุดมคติของตนเอง ด้านศีลธรรมจรรยาและจิตวิญญาณแห่งตน

2.3 การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ เป็นการปรับตัวเพื่อตอบสนองทางด้านความมั่นคงหรือได้รับการยอมรับในสังคม เป็นการกระทำหน้าที่ตามความคาดหวังของสังคม เน้นบทบาทตำแหน่งหน้าที่ของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น เป็นสิ่งกำหนดพฤติกรรมของบุคคลในสถานการณ์หนึ่ง ๆ โดยบุคคลจะต้องปรับตัวตามบทบาทหน้าที่ตามที่สังคมคาดหวังไว้อย่างเหมาะสม หากไม่สามารถปรับตัวในด้านบทบาทหน้าที่ได้จะเกิดปัญหาคือการไม่สามารถแสดงบทบาทใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การแสดงบทบาทไม่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง ความขัดแย้งในบทบาท และความล้มเหลวในบทบาท การแสดงบทบาทนี้จะสัมพันธ์กับความรู้สึกต่อบทบาทตามที่รอยได้แบ่งบทบาทของบุคคล ออกเป็น 3 ประเภท คือ

2.3.1 บทบาทปฐมภูมิ เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคลเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น บทบาทนี้เป็นไปตามการเจริญเติบโตของบุคคลหรือขั้นพัฒนาการแต่ละวัย เช่น บทบาทการเป็นเด็กวัยเรียน บทบาทในการเป็นผู้สูงอายุ

2.3.2 บทบาททุติยภูมิ เป็นบทบาทที่สัมพันธ์กับบทบาทปฐมภูมิ บุคคลหนึ่งอาจมีบทบาท ทุติยภูมิได้หลายบทบาท ทั้งบทบาทในครอบครัว เช่น บทบาท การเป็นบุตรของบิดามารดา บทบาทการเป็นพี่หรือเป็นน้อง และบทบาทตามอาชีพ เช่น บทบาทการเป็นพยาบาล บทบาทการเป็นครู บทบาทการเป็นนักศึกษาพยาบาล

2.3.3 บทบาทตติยภูมิ เป็นบทบาทชั่วคราวที่บุคคลนั้นได้รับบทบาทนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับระยะเวลาและระยะพัฒนาการของบุคคล เช่น บทบาทการเป็นผู้ป่วย บทบาทการเป็นประธานการประชุม เป็นต้น ทั้งนี้ บทบาทจะประกอบไปด้วยพฤติกรรมของบุคคล 2 พฤติกรรม ได้แก่ พฤติกรรมการกระทำ และพฤติกรรมความรู้สึก

2.4 การปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกัน เป็นการปรับตัวเพื่อให้เกิดความมั่นคงทางสังคมเช่นกันเป็นการตอบสนองต่อ ความต้องการที่จะมีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลการให้ได้รับความรัก ความห่วงใย ก่อให้เกิดความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย หากปฏิบัติตัวหรือปรับตัวไม่เหมาะสมจะเกิดการพึ่งพาผู้อื่นไม่เหมาะสม และการพึ่งพาตนเองไม่เหมาะสม แต่โดยปกติแล้วบุคคลจะพยายามพึ่งพาตนเองและผู้อื่นภายในขอบเขตที่เหมาะสมและสังคมยอมรับ มีการรับและให้ความเอาใจใส่ดูแล พึ่งพาอย่างสม่ำเสมอ มีปฏิสัมพันธ์และการอยู่คนเดียวอย่างเหมาะสม ซึ่งถือว่าเป็นการปรับตัวด้านนี้ที่มีความเหมาะสม แบ่งการประเมินออกได้ดังนี้

2.4.1 บุคคลสำคัญ เป็นการประเมินความรู้สึก ความผูกพัน สัมพันธภาพ และการช่วยเหลือกันระหว่างผู้รับบริการกับบุคคลที่มีความหมายต่อชีวิต

2.4.2 ระบบสนับสนุน ประเมินความรู้สึก ความผูกพัน การช่วยเหลือระหว่างผู้รับบริการกับ ครอบครัว เครือญาติ เพื่อนร่วมงาน

รอยให้คำจำกัดความของสิ่งแวดล้อม โดยยึดตามทฤษฎีของเฮลสัน ที่กล่าวว่า “การปรับตัวเป็นการทำงานของระดับการเปลี่ยนแปลงระดับและระบบการปรับตัวของมนุษย์” รอยมองว่า สิ่งแวดล้อม เป็นทุกสิ่งทุกอย่าง ทุกสภาพการณ์ ที่ล้อมรอบตัวบุคคลทั้งภายในและภายนอกบุคคล มีผลกระทบต่อพัฒนาการและพฤติกรรมของบุคคล สิ่งแวดล้อมถือเป็นปัจจัยนำเข้าเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมเกิดขึ้นจะกลาย เป็นสิ่งเร้าที่มากระตุ้นให้บุคคลเกิดการปรับตัว โดยจำแนกสิ่งเร้าออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. สิ่งเร้าตรง คือ สิ่งเร้าทั้งจากภายนอกและภายในที่บุคคลกำลังเผชิญอยู่ในขณะนั้น มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อการปรับตัวมากที่สุด ทำให้ต้องมีการตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้นเกิดขึ้น สิ่งเร้าเปรียบเสมือนตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม เช่น การเจ็บป่วยขณะนั้น

2. สิ่งเร้าร่วม คือ สิ่งเร้าอื่น ๆ ที่มีอยู่ในขณะนั้น นอกเหนือจากสิ่งเร้ามีผลมากระทบบุคคลเช่นกัน เป็นได้ทั้งในทางบวกและทางลบ ซึ่งถ้ามีผลในทางบวกจะช่วยลดอิทธิพลของสิ่งเร้าตรงหรือช่วยลดความรุนแรงได้แต่ถ้ามีผลในทางลบจะทำให้อิทธิพลของสิ่งเร้าตรงมีอิทธิพลมากยิ่งขึ้นจะทำให้บุคคลปรับได้ยากเพิ่มขึ้นโดยอาจจะมีผลเป็นตัวเสริมต่อสิ่งเร้าตรง สิ่งเร้าร่วมเหล่านี้ เช่น เพศ การศึกษา สัมพันธภาพ รายได้ของครอบครัว เป็นต้น

3. สิ่งเร้าแฝง คือ ปัจจัยสิ่งแวดล้อมทั้งภายนอกและภายในระบบบุคคลเป็นลักษณะเฉพาะตัวของมนุษย์ หรืออาจเกิดจากประสบการณ์ในอดีต เช่น นิสัย ทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม บุคลิกภาพ เป็นต้น

<u>กระบวนการปรับตัวและลักษณะของการปรับตัว</u>

1. ระดับของการปรับตัว สำหรับกระบวนการปรับตัวที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของแต่ละบุคคลนั้นแบ่งได้เป็น 2 ระดับคือ

1.1 การปรับตัวที่เรารู้ตัว การปรับตัวแบบนี้สามารถทำได้ 2 ทาง คือ

1.1.1 โดยการเพิ่มความพยายามให้มากขึ้น เพื่อให้ชนะอุปสรรคหรือความยุ่งยากต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นและเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้

1.1.2 โดยการเปลี่ยนเป้าหมายที่ตั้งไว้ หากว่าเป้าหมายที่ตั้งไว้สูงมากเกินไปหรือเป้าหมายที่บุคคลนั้นทราบหรือตะหนักว่าเขาไม่สามารถจะบรรลุเป้าหมายได้เขาจะเปลี่ยนเป้าหมายใหม่ที่คาดว่าจะเอาชนะได้

1.2 การปรับตัวที่กระทำไปโดยไม่รู้ตัว การปรับตัวแบบนี้อาจกล่าวได้ว่า เป็นทางออกอย่างหนึ่งของบุคคลเมื่อเกิดความคับข้องใจ หรือความขัดแย้งในใจ หรือเมื่อเผชิญปัญหาแล้วแก้ปัญหานั้นไม่ได้ เขาก็จะหาทางออกด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง ซึ่งกลวิธีในการปรับตัวในลักษณะดังกล่าวเรียกว่า กลไกทางจิต หรือกลไกป้องกันตน กลไกดังกล่าวนี้บุคคลใช้เพื่อการรักษาหรือคุ้มครองตนเองไม่ให้เสียหน้าหรือศักดิ์ศรีนั่นเอง เพื่อไม่ให้เกิดความวิตกกังวล

2. ลักษณะกระบวนการปรับตัว สามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

2.1 การปรับตัวที่สมบูรณ์ เป็นลักษณะของการปรับตัวที่บุคคลประสบปัญหาหรืออุปสรรคต่าง ๆ แล้วสามารถแก้ปัญหาได้ และเมื่อแก้ปัญหาได้แล้วทำให้ตนเองเกิดความสบายใจ ไม่มีข้อขุ่นข้องหมองใจเหลืออยู่

2.2 การปรับตัวที่ไม่สมบูรณ์ เป็นการปรับตัวที่บุคคลประสบปัญหาหรืออุปสรรคแล้วไม่สามารถแก้ปัญหานั้น ๆ ได้ แต่เขาอาจมีวิธีทำให้คลายเครียดภายในใจหรือความวิตกกังวลใจให้ลดลงได้บ้าง แต่ร่องรอยของความไม่สบายใจนั้นยังคงมีค้างอยู่ การปรับตัวแบบนี้อาศัยกลไกทางจิตหรือกลไกป้องกันตนเอง การปรับตัวแบบนี้จึงเป็นการปรับตัวที่ไม่สมบูรณ์ (ลักขณา สริวัฒน์. 2545: 65)

ปัญหาของการปรับตัว

จากสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่เราต้องเผชิญอยู่ทุกวันนี้ทำให้เกิดความรู้สึกทั้งทางบวกและทางลบ ถ้าพบกับทางบวกเป็นส่วนใหญ่จะทำให้รู้สึกมีกำลังใจ แต่ผู้ที่เผชิญอยู่กับสภาพทางลบจำเป็นต้องปรับปรุงด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองสามารถอยู่อย่างมีความสุข ซึ่งสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นสาเหตุหรือปัญหาที่เกิดขึ้นกับบุคคลมีดังนี้

1. ความคับข้องใจ หมายถึง สภาพของจิตใจหรือความารู้สึกที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากความปรารถนาที่เรามุ่งหวังถูกขัดขวาง ไม่สามารถบรรลุเป้าหมาย ซึ่งโดยทั่ว ๆ ไปแล้วทุกชีวิตไม่สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้ทุกประการ เพราะจะต้องเผชิญกับอุปสรรคต่าง ๆ ซึ่งมารขัดขวางความต้องการหรือความพยายามของเรา ทำให้เกิดความหงุดหงิด โกรธ กระวนกระวายใจ กลุ้มใจ กลัว สภาวะต่าง ๆ ดังกล่าวเรียกว่า ความคับข้องใจ อันเป็นธรรมชาติของมนุษย์เมื่อแรกงจูงใจหรืออารมณ์ที่เกิดขึ้นร่างกายจะทำงานสองอย่าง คือ ดิ้นรนขวนขวายและค้นหาทิศทางโดยมีเครื่องล่อเป็นจุดมุ่งหมาย การที่คนเราจะบรรลุเป้าหมายนั้นไม่ใช่จะสำเร็จได้เสมอไปซึ่งอาจจะเป็นเพราะขีดความสามารถของร่างกาย หรือสติปัญญา หรือสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมในสังคม บุคคลที่สามารถจะแก้ไข ผ่านพ้นอุปสรรคได้ก็จะได้ชื่อว่าเป็นคนปรับตัวได้ดี คนที่ปรับตัวไม่ได้ย่อมไม่สามารถสนองความต้องการของตนเองได้จิตใจก็จะขุ่นมัว กลัดกลุ้ม สาเหตุของความคับข้องใจแบ่งออกเป็น 2 ประการคือ

1.1 สาเหตุส่วนบุคคล ได้แก่ ลักษณะของบุคคลทั้งร่างกายและจิตใจ เช่น ความบกพร่องทางร่างกาย การมีโรคประจำตัว เชาวน์ปัญญาต่ำ ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นต้น

1.2 สาเหตุของสิ่งแวดล้อม ได้แก่ สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ เช่น สถานที่ทำงาน ที่อยู่อาศัย อุบัติภัยต่าง ๆ และสิ่งแวดล้อมทางสังคม เช่น ความล่าช้าของระบบงาน ฐานะทางสังคมและทางเศรษฐกิจ สำหรับสังคมในปัจจุบันสภาพการณ์ที่ก่อให้เกิดความคับข้องใจ มีดังต่อไปนี้

1.2.1 ความคับข้องใจอันเนื่องมาจากการขาดแคลน บุคคลที่มีความคับข้องใจเพราะขาดสิ่งอำนวยความสะดวกในชีวิตโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยที่สำคัญในการดำรงชีวิต เช่น อาหาร ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย บางคนขาดความสมบูรณ์ของร่างกาย ตลอดจนขาดความรัก ความอบอุ่น สัมพันธภาพระหว่างบุคคล

1.2.2 ความคับข้องใจอันเนื่องมาจากความสูญเสีย การสูญเสียนั้นทำให้เกิดความคับข้องใจยิ่งกว่าการขาดแคลน อันได้แก่ การสูญเสียความรัก บุคคลที่เรารัก วัตถุสิ่งของที่มีค่า เงิน ทอง อิสรภาพ เป็นต้น

1.2.3 ความคับข้องอันเนื่องมาจากความพ่ายแพ้ ไม่สมหวัง หรือไม่ประสบผลสำเร็จ และหากเขาไม่พยายามทำความเข้าใจเกี่ยวกับเหตุผลในเรื่องนั้น ๆ ได้อาจจะทำให้เขาเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย เกิดความท้อถอย อ่อนล้า และในที่สุดก็จะเกิดความท้อแท้ละสิ้นหวัง

1.2.4 ความคับข้องใจอันเกิดจากความรู้สึกว่าตนเองไร้ความหมาย ไม่มีคุณค่า ซึ่งเป็นผลมาจากการไม่ประสบผลสำเร็จ ทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนไร้ความสามารถไม่มีค่าและไม่มีความหมาย (ลักขณา สริวัฒน์. 2545: 65-67)

2. ความขัดแย้งในใจ หมายถึง สภาวการณ์ที่ทำให้บุคคลเกิดความขัดแย้งในตนเอง เกิดความลำบากใจ หนักใจ อึดอัดใจ ที่จะต้องตัดสินใจเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยความขัดแย้งในใจเกิดขึ้นได้ใน 3 รูปแบบ คือ 1. ความขัดแย้งแบบนิมาน-นิมาน หรือความขัดแย้งแบบรักทั้งคู่ การแก้ปัญหาของความขัดแย้งแบบนี้ทำได้โดยคิดเสมอว่าแม้ผิดหวังจากการที่ไม่ได้ทั้งสองสิ่งอย่างใจนึกเราก็ยังได้ไว้อย่างหนึ่งแทนที่จะไม่ได้เลย ความเสียใจก็จะมีไม่มากนัก 2. ความขัดแย้งแบบนิเสธ-นิเสธ หรือความขัดแย้งแบบเกลียดทั้งคู่ ต้องคิดเสียว่าสิ่งที่เราเลือกนั้นให้ความทุกข์น้อยกว่าอีกสิ่งหนึ่ง 3. ความขัดแย้งแบบนิมาน-นิเสธ หรือความขัดแย้งแบบรักด้วยเกลียดด้วย แก้ไขโดยหาส่วนที่มาลบล้างส่วนที่ไม่ดี

สาเหตุของความขัดแย้งในใจ มีดังต่อไปนี้

2.1 สุขภาพจิต ถ้าสุขภาพจิตดีเป็นปกติการแก้ปัญหาได้ก็เป็นไปได้มาก สามารถมีสติดีพอที่จะมีเหตุผลอันเหมาะสมที่จะตัดสินใจเลือกสิ่งสองสิ่งได้อย่างเหมาะสม แต่ถ้าสภาพของสุขภาพจิตไม่ดี ก็ไม่สามารถคิดหาทางตัดสินใจลงไปได้ เมื่อไม่สามารถแก้ปัญหาได้ก็เกิดความขัดแย้งในใจ

2.2 ความขัดแย้งในใจที่สืบเนื่องมาจากความต้องการส่วนบุคคลและความต้องการของสังคมขัดกัน ซึ่งบางครั้งเราไม่สามารถปฏิบัติตามความต้องการของสังคมได้เนื่องจากเราต้องอยู่ร่วมกันในสังคม

2.3 ความขัดแย้งในใจที่สืบเนื่องมาจากการเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เราไม่ประสงค์จะเกี่ยวข้องด้วย

2.4 ความขัดแย้งในใจที่สืบเนื่องมาจากการที่ต้องการเผชิญความจริง การหลีกหนีหรือไม่กล้าเผชิญความจริง

2.5 ความขัดแย้งในใจที่สืบเนื่องมาจากความซื่อสัตย์และการแสวงหาประโยชน์ส่วนตน

2.6 ความขัดแย้งในใจที่เกิดจากความสามารถในการผลิตสิ่งต่าง ๆ คนที่สามารถคิดทำสิ่งต่าง ๆ ได้มักจะมีความคิดสร้างสรรค์ และมีความคิดที่ไม่มีขีดจำกัด มีเรื่องที่ต้องตัดสินใจอันเกิดความคิดอันไร้ขอบเขตที่บางครั้งก็ตัดสินใจเลือกทันทีทันใดไม่ได้ นอกจากจะรู้จักตนเองและมีเจตคติที่ดีจึงจะบรรเทาได้หรือจะเกิดกับคนที่ไม่มีความสามารถจึงมักจะมีความลังเลและไม่สามารถตัดสินใจได้อย่างรวดเร็วจึงมักมีความขัดแย้งในใจ

2.7 ความขัดแย้งในใจที่สืบเนื่องมาจากความปรารถนาทางเพศ และข้อห้ามข้อจำกัดเกี่ยวกับความปรารถนาทางเพศ

2.8 ความขัดแย้งในใจอันเนื่องจากความผิดปกติทางจิตใจ บุคคลที่มีความผิดปกติทางจิตใจมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับความวิตกกังวลต่าง ๆ ทำให้เกิดความอึดอัดใจ ทรมาน เพราะไม่สามารถที่จะใช้วิธีการแก้ปัญหาหรือตัดสินใจได้ (ลักขณา สริวัฒน์. 2545: 68-70)

3. ความวิตกกังวล เป็นความรู้สึกชนิดหนึ่งที่ไม่สบายใจซึ่งจะออกมาในรูปของความกลัว ซึ่งความกลัวเหล่านี้จะก่อให้เกิดความไม่สบายใจซึ่งอาจเกิดขึ้นก่อนหรือหลังสถานการณ์ที่บุคคลนั้นต้องประสบ อาจเกิดขึ้นได้จากสิ่งเร้าทั้งภายนอกและภายใน ความวิตกกังวลอาจมีผลกระทบกระเทือนถึงการทำงานทางสรีรวิทยา ร่างกาย การหายใจ การหมุนเวียนของโลหิต และการนอนหลับก็เป็นอาการสามัญของความวิตกกังวล (ลักขณา สริวัฒน์. 2545: 70)

4. ความเครียด เมื่อร่างกายมีความปรารถนาในสิ่งใดสิ่งหนึ่งและเกิดมีอุปสรรคมาขัดขวางไม่ให้ร่างกายได้รับสิ่งที่ต้องการ ความคับข้องใจจะเกิดขึ้น หรือสภาวะการตัดสินใจเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ได้ ความขัดแย้งในใจก็จะเกิดขึ้น และความเครียดในอารมณ์หรือในความรู้สึกก็จะเกิดขึ้น ร่างกายจะต้องหาทางปรับตัวเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดหรือชดเชยความผิดหวัง แต่ในกรณีที่ร่างกายหาทางปรับตัวไม่ได้ ไม่สามารถผ่อนคลายความตึงเครียดได้ร่างกายก็จะรับแต่ความผิดหวังเข้าไว้เรื่อย ๆ และถ้าถมทับเป็นทวีคูณมากขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งในที่สุดร่างกายไม่สามารถทนทานได้อีกต่อไปแล้ว ก็จะถึงจุดแตกหักได้ นั่นคือมีความผิดปกติทางจิตเกิดขึ้นนั่นเอง (ลักขณา สริวัฒน์. 2545: 70)

5. การเรียนรู้ ประสบการณ์ต่าง ๆ ในวัยเยาว์มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ของมนุษย์ เพราะการเรียนรู้จะนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอันเป็นผลมาจากการฝึกหัดสถานการณ์ที่เป็นปัญหาบางอย่างทำให้บุคคลต้องเผชิญหน้าพร้อมทั้งพยายามที่จะตอบสนอง การกระทำที่ประสบความสำเร็จก็จะนำมาซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับความต้องการตอบสนองลดน้อยลง (ลักขณา สริวัฒน์. 2545: 71)

6. ความต้องการ ความต้องการของมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่ไม่มีขอบเขตที่แน่นอนและไม่มีที่สิ้นสุด การดำเนินชีวิตของบุคคลล้วนแล้วแต่เป็นไปเพื่อการตอบสนองของความต้องการหรือความพึงพอใจเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งในบางโอกาสจะมีความเป็นไปได้ยากเพราะเหตุที่ยังไม่มีปัจจัยอื่น ๆ มาเกี่ยวข้องและขัดขวางความต้องการนั้น ๆ ด้วยเหตุนี้บุคคลจึงมีความจำเป็นที่จะประสานระหว่างความต้องการของตนกับสิ่งแวดล้อมให้มีแนวทางออกที่เหมาะสมที่สุด หรือแนวทางในการปรับตัวมีอิทธิพลต่อการกำหนดทิศทางในการปรับตัวของบุคคลอีกด้วย (ลักขณา สริวัฒน์. 2545: 71)

7. ความกลัว ความกลัวมักจะเกิดจากความไม่รู้ แต่พอมาถึงยุคสมัยของจิตแพทย์ยุคใหม่กลับอธิบายไปว่า เมื่อไม่รู้เสียเลยก็ไม่ต้องเกิดความกลัว มีการค้นพบว่า เรายิ่งรู้ว่าความกลัวเกิดขึ้นได้อย่างไรและสลายไปอย่างไรได้มากเท่าไหร่ เรายิ่งมีโอกาสพิชิตความกลัวได้มากเท่านั้น การที่เราสามารถเข้าในทฤษฎีการเรียนรู้บ้างก็จะช่วยให้เราเข้าใจและมีเหตุผลยิ่งขึ้นด้วยการมีเหตุผลนั่นเองที่นำมาซึ่งการเอาชนะความกลัว (ลักขณา สริวัฒน์. 2545: 71)

กลไกในการปรับตัว

เมื่อบุคคลประสบปัญหาหรือความไม่สบายใจจะมีวิธีการต่าง ๆ เพื่อลดความไม่สบายใจนั้น ๆ โดยมนุษย์เราจะมีการลดหรือคลายความเครียดได้มากมายหลายวิธี ดังนี้

1. ปฏิกิริยาทางร่างกายเพื่อการปรับตัว หากมีตัวเร่งความเครียดเกิดขึ้นก็จะเกิดปฏิกิริยาทางร่างกายเพื่อปรับตัว 3 ขั้นตอน ดังนี้

1.1 อาการบอกเหตุ จะเกิดขึ้นเฉพาะแห่งอันเนื่องมาจากตัวเร่งให้เกิดความเครียด ปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นจะเกิดโดยผ่านระบบประสาทและต่อมไร้ท่อ

1.2 อาการต่อต้าน ในระยะช่วงนี้การเปลี่ยนแปลงทางชีววิทยาจะเกิดขึ้นเพื่อรักษาสภาพต่อต้านของสิ่งมีชีวิตต่อตัวเร่งความเครียด ในบางสถานการณ์ทำให้เกิดระดับการสมดุลทางสรีรวิทยาเกิดขึ้น

1.3 ขั้นหยุดการทำงาน ถ้ามนุษย์อยู่ภายใต้เหตุการณ์ที่มีความเครียดนาน ๆ ความต้านทานไม่สามารถจะทำให้ร่างกายคงสภาพคงที่ไว้ได้ และความาเครียดยังอยู่ต่อไป อาจจะเกิดการตายได้เพราะอวัยวะหยุดการทำงาน

2. วิธีการเผชิญปัญหาหรือโต้ตอบปัญหาโดยอัตโนมัติ

2.1 การร้องไห้ นักว่าเป็นการตอบโต้ปัญหาแบบหนึ่งเมื่อบุคคลต้องเผชิญปัญหา เพราะการร้องไห้จะช่วยปลดปล่อยอารมณ์เครียด ความปวดร้าว ความเจ็บใจ ความน้อยใจ ความเสียใจ หรือความวิตกกังวลให้คลายลงได้ และภายหลังการร้องไห้อารมณ์ของบุคคลนั้นจะค่อย ๆ ลงบ คลายความวิตกกังวล หรือความเครียดเข้าสู่สภาพปกติได้

2.2 การระบายออกด้วยคำพูด เป็นกลไกที่ช่วยลดอารมณ์เครียด ช่วยให้บุคคลระบาความอัดอั้นตันใจ ความทุกข์ร้อนต่าง ๆ และจะทำให้สามารถเข้ารใจสถานการณ์หรือปัญหาแจ่มชัดขึ้น ความคิดต่าง ๆ ใหม่ ๆ อาจจะเกิดขึ้นได้ในช่วงที่พูด นอกจากนี้ยังเป็นโอกาสที่จะได้แสดงความคิดเห็นร่วมกับบุคคลอื่น และอาจจะนำแง่คิดต่าง ๆ มาเป็นแนวทางในการปรับปรุงพฤติกรรมของตนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

2.3 การหัวเราะ บุคคลบางคนเมื่อเผชิญปัญหาอาจจะหัวเราะไม่ว่าจะด้วยตั้งใจ หรือประชดประชันก็ตาม หรืออาจทำตลกเพื่อผ่อนคลายความเครียดหรือความเศร้า หรือความวิตกกังวลใจ โดยทั่วไปการหัวเราะและการมีอารมณ์ขันมีแนวโน้มที่จะช่วยลดความเครียดและพฤติกรรมก้าวร้าวลงได้

2.4 การเสาะแสวงหาแหล่งให้ความช่วยเหลือ เมื่อบุคคลเผชิญกับสภาวะวุ่นวายใจ ก็มักจะหาแหล่งที่จะให้ข้อมูลหรือแสวงหาความช่วยเหลือและกำลังใจ เมื่อบุคคลที่ไปขอความช่วยเหลือจะต้องเป็นบุคคลที่ไว้วางใจและมีความเชื่อมั่นว่าจะรักษาความลับเอาไว้ได้

2.5 การพักผ่อนหย่อนใจ เมื่อรู้สึกเครียดควรหากิจกรรมอย่างอื่นทำเพื่อเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ อาการเครียดก็จะผ่อนคลายหายไปได้

2.6 การพักผ่อนนอนหลับ ภายหลักการพักผ่อนนอนหลับแล้วความรุนแรงของปัญหาจะค่อย ๆ คลี่คลายลงไปบ้าง ขณะที่กำลังหลับก็อาจจะฝันดีหรือร้ายก็แล้วแต่ เมื่อตื่นขึ้นมาก็จะคิดต่อประสบการณ์ที่ได้จากการฝันและจากช่วงเวลาที่ได้นอนหลับไปนั้นอาจช่วยให้ตระหนักวิเคราะห์สภาพการณ์ต่าง ๆ อันจะทำให้เข้าใจเหตุการณ์ได้ดีขึ้น ซึ่งจะเป็นผลให้เขาได้ระงับความรู้สึก ความเครียด ความผิดหวัง และไม่สบายใจต่าง ๆ ได้

3. การใช้กลวิธานในการปรับตัวหรือกลไกป้องกันทางจิต เป็นวิธีการหรือกลไกที่บุคคลนำมาใช้เพื่อคลายความเครียด ความกังวลใจ ความคับข้องใจ หรือความขัดแย้งในใจโดยช่วยรักษาไว้ซึ่งความภาคภูมิใจของบุคคลแม้จะเคยประสบกับความล้มเหลวในชีวิต และยังช่วยลดความไม่สบายใจต่าง ๆ อันเนื่องมาจากความกลัว ความสำนึกผิดต่าง ๆ ซึ่งกลวิธานในการปรับตัว ได้แก่

3.1. ประเภทต่อสู้หรือเผชิญปัญหา

3.1.1 การหาเหตุผลเข้าข้างตนเอง

3.1.2 การโยนความผิดให้ผู้อื่น

3.1.3 การระบายอารมณ์

3.1.4 การชดเชย

3.1.5 การทดแทน

3.2. ประเภทหลีกเลี่ยงหรือหนีปัญหา

3.2.1 การแยกตัวออกไปจากสังคม

3.2.2 การถดถอย

3.2.3 การหนีเข้าสู่สภาวะเจ็บป่วย

3.3. ประเภทใช้การบำบัด

3.3.1 หาที่ปรึกษาโดยไม่เก็บความอึดอัดในใจไว้มากจนเกินไป

3.3.2 หลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ทำให้เกิดปัญหาชั่วระยะหนึ่ง

3.3.3 หลีกเลี่ยงการหวังอะไรให้ได้หมดทุกอย่าง

3.3.4 พยายามนั่งสมาธิเพื่อความสงบในอารมณ์ (ลักขณา สริวัฒน์. 2545: 72-75)

<u>คุณสมบัติของบุคคลต่อการปรับตัว</u>

การปรับตัวของบุคคลจะประสบความสำเร็จมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของแต่ละบุคคล โดยสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้ (ณัชภัทรกานต์ โชติศิริ. 2560: 40-41; อ้างอิงจาก จิราภรณ์ ตั้งกิติภาภรณ์. 2559: 217)

1. ลักษณะของผู้ที่สามารถปรับตัวได้ดี

1.1 มีอัตมโนทัศน์ที่ถูกต้อง

1.2 มีความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ดี

1.3 มีความรับผิดชอบ

1.4 ยอมรับความเป็นจริงของตนเอง ไม่รู้สึกว่าตนเองด้อยหรือต่ำต้อยกว่าผู้อื่น

1.5 มีความเมตตา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

1.6 มีอารมณ์ขัน

1.7 มีความสามารถในการตัดสินใจ

1.8 มีความเชื่อมั่นและเคารพตนเอง

1.9 มีความรักมนุษยชาติ ไม่อิจฉาริษยา

1.10 มีความสุขและความพึงพอใจในความเป็นอยู่ของตนเอง

2. ลักษณะของผู้ที่ปรับตัวไม่ได้

2.1 มีความวิตกกังวล ใบหน้าแสดงความทุกข์

2.2 ขาดความมั่นใจ ชอบพึ่งพิงผู้อื่น

2.3 ไม่มีความสุข

2.4 มีลักษณะร้อนรน แสดงอาการกระวนกระวาย ไม่อยู่นิ่ง

2.5 ใจลอย เหม่อ ไม่สนใจใคร ไม่ค่อยมีเพื่อน

2.6 มีปัญหาในการเรียนและการทางานเพราะขาดสมาธิและไม่มีเหตุผล

2.7 มีปัญหาในการรับประทานและการนอน

2.8 แสดงพฤติกรรมที่ผิดปกติ เช่น ดื้อรั้น ร้องไห้บ่อย ละเมอ ตกใจง่าย เป็นต้น

2.9 มีการเจ็บป่วยทางกายที่มีสาเหตุจากจิตใจ เช่น ปวดศีรษะ ปวดท้อง หายใจไม่ออก เป็นต้น

จากแนวคิดและทฤษฎีข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้ที่มีการรับรู้และเข้าใจในตนเองในทุก ๆ ด้านดังที่กล่าวไปข้างต้นนั้น จะสามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสมไม่ว่าจะเกิดสถานการณ์ใดขึ้นก็ตาม และผู้ที่มีสุขภาพจิตที่ดี ก็ยังสามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสมในการดำเนินชีวิตอีกด้วย

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพชีวิต

<u>ความหมายของคุณภาพชีวิต</u>

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมความหมายของ “คุณภาพชีวิต” แล้วพบว่ามีหลากหลายความหมายแตกต่างออกไปตามสาขาที่มีการศึกษา ซึ่งสามารถตีความได้หลายแง่มุม ขึ้นอยู่กับมุมมองและเรื่องที่ทำการศึกษา โดยมีการให้คำจำกัดความดังนี้

จินตนา เอิบอิ่ม (2560) ได้กล่าวว่า คุณภาพชีวิต หมายถึง ระดับการมีชีวิตที่ดี มีความสุขและความพึงพอใจในชีวิตทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ สังคม อารมณ์ และการดำเนินชีวิตของปัจเจกบุคคลในสังคม เป็นการประสานการรับรู้ของบุคคลในร่างกาย จิตใจ ความสัมพันธ์ขอสังคม สิ่งแวดล้อม ภายใต้วัฒนธรรม ค่านิยม และเป้าหมายในชีวิตของแต่ละคน ดังนั้น คุณภาพชีวิตจึงเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตอยู่ของบุคคลในสังคม พร้อมทั้งสามารถสร้างสรรค์และพัฒนาสังคมที่ตนดำรงอยู่ได้อย่างดี และมีความเจริญก้าวหน้า

ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคณะ (นันทยา คงประพันธ์. 2559: 11; อ้างอิงจาก ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคณะ. 2555) ได้กล่าวว่า คุณภาพชีวิต เป็นแนวความคิดรวบยอดที่มีความซับซ้อนและยากต่อการให้ความหมายที่แน่นอน เนื่องจากเป็นคำที่ใช้เปรียบเทียบ และเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาและการรับรู้ของแต่ละบุคคล ซึ่งมีความแตกต่างกันในด้านประสบการณ์ แนวความคิด และวัฒนธรรมส่วนบุคคล โดยส่วนรวมแล้วคุณภาพชีวิตจะให้ความหมายถึง ความสุข ความผาสุข และความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกของการอยู่อย่างพึงพอใจ มีความสุขต่อองค์ประกอบต่าง ๆ ของชีวิต ซึ่งมีส่วนสำคัญมากที่สุดของบุคคล

รอมนี่; และบราวน์ (นันทยา คงประพันธ์. 2559: 11; อ้างอิงจาก Romney; and Brown. 1994) กล่าวถึง “คุณภาพชีวิต” ว่า เป็นแนวคิดที่ยากจะนิยามให้เป็นที่ยอมรับอย่างเป็นสากล โดยมีเหตุผลหลายประการ เหตุผลประการแรก คือ เป็นกระบวนการทางด้านจิตใจที่สามารถบรรยาย ตีความโดยผ่านตัวกรองด้านความคิดและภาษาที่แตกต่างกัน ความคลาดเคลื่อนจากการมองที่หลากหลายเกิดจากประสบการณ์ พื้นฐานความรู้ ประเด็นการนeเสนอข้อเท็จจริงต่าง ๆ ประการที่สอง ความคิดในเรื่องคุณภาพชีวิตขึ้นอยู่กับคุณค่าที่แฝงอยู่อย่างมาก นักวิจัยจึงต้องกำหนดกรอบความหมายให้ชัดเจน เพื่อให้สามารถประเมินผลได้ ประการที่สาม ความคิดก่อให้เกิดความเข้าใจในความเจริญงอกงาม และพัฒนาการของมนุษย์ การมีอายุยืนยาว กระบวนการทางด้านจิตใจ ล้วนอยู่ใต้อิทธิพลขององค์ประกอบต่าง ๆ รวมทั้งค่านิยม ซึ่งหากนิยามเป็นแบบเดียวกันก็หมายถึง คนทุกคน โดยไม่มีการคำนึงถึงความแตกต่างทางด้านอายุ ช่วงชั้นทางสังคม การศึกษา ล้วนแต่ได้รับอิทธิพลจากสิ่งต่าง ๆ คล้ายคลึงกัน ซึ่งคงยากที่จะยอมรับจุดนี้ได้

ยูเนสโก (UNESCO. 1978) ได้สรุปแนวคิดเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตว่าคุณภาพชีวิตเป็นความรู้สึกของการอยู่อย่างพอใจ มีความสุข ความพอใจต่อองค์ประกอบต่าง ๆ ของชีวิตที่มีส่วนสำคัญต่อบุคคล มีปัจจัยหลายประการที่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิต ได้แก่ อาหาร สุขภาพ อนามัย โภชนาการ การศึกษา สิ่งแวดล้อม ทรัพยากร ที่อยู่อาศัย และรายได้ นอกจากนี้องค์การยูเนสโก ยังได้กล่าวว่าพื้นฐานคุณภาพชีวิตของประชากรดูได้จาก 1) รายได้ครอบครัวที่พอเพียงต่อการเลี้ยงชีพ 2) มีงานทำ 3) มีการจัดการศึกษาและอัตราการรู้หนังสือของประชาชน 4) โอกาสมีส่วนร่วมเสนอความคิดทางการเมือง 5) การมีเอกราชของประเทศโดยปราศจากการแทรกแซงจากรัฐบาลอื่น

องค์การอนามัยโลก (World Health Organization. 1997) กล่าวว่า คุณภาพชีวิตของแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับบริบททางสังคม วัฒนธรรม ค่านิยมในเวลานั้น ๆ และมีความสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมาย ความคาดหวัง และมาตรฐานที่แต่ละคนกำหนดขึ้น ซึ่งประกอบด้วย 6 ด้าน ดังนี้

1. ด้านร่างกาย คือการรับรู้ถึงสภาพที่ดีของร่างกาย อวัยวะที่อยู่ในสภาพที่ดีมีความแข็งแรงสมบูรณ์

2. ด้านจิตใจ คือการรับรู้สภาพทางจิตใจของตนเอง เช่น การรับรู้ความรู้สึกทางบวกที่บุคคลามีต่อตนเอง การรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเอง การรับรู้ถึงความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง การรับรู้ถึงความคิด ความจำ สมาธิ

3. ด้านความเป็นอิสระของบุคคล คือบุคคลมีการรับรู้ถึงความเป็นอิสระที่ไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่น การรับรู้ถึงความสามารถในการเคลื่อนไหวของตน การรับรู้ถึงความสามารถในการปฏิบัติกิจวัตรประจำวันของตน การรับรู้ถึงความสามารถในการทำงาน

4. ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม คือการรับรู้เรื่องความสัมพันธ์ของตนกับบุคคลอื่น การรับรู้การได้ความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นในสังคม การรับรู้ว่าตนได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นในสังคมด้วย

5. ด้านสิ่งแวดล้อม คือการรับรู้ที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการดำเนินชีวิต เช่น การรับรู้ว่าตนเองมีชีวิตอยู่อย่างอิสระไม่ถูกกักขัง มีความปลอดภัยและมั่นคงในชีวิต การรับรู้ว่าได้อยู่ในสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่ดี ปราศจากมลพิษต่าง ๆ การคมนาคมสะดวก มีแหล่งประโยชน์ด้านการเงิน สถานบริการทางสุขภาพและสังคมสงเคราะห์

6. ด้านการเชื่อส่วนบุคคล คือรวมถึงการรับรู้เกี่ยวกับความเชื่อมั่นสิ่งต่าง ๆ ของตนที่มีผลต่อการดำเนินชีวิต เช่น การรับรู้ถึงความเชื่อด้านจิตวิญญาณ ศาสนา และการให้ความหมายของชีวิต

<u>องค์ประกอบของคุณภาพชีวิต</u>

ซาน (Zhan. 1992) แบ่งองค์ประกอบของคุณภาพชีวิตเป็น 4 ด้าน คือ

1. ด้านความพึงพอใจในชีวิต เป็นความรู้สึกที่พึงพอใจในชีวิตทุกด้านทั่วไป ได้แก่ ความพึงพอใจในการดำรงชีวิต สภาพความเป็นอยู่ สิ่งแวดล้อมและครอบครัว ซึ่งบุคคลจะรับรู้ได้โดยดูจากความแตกต่างระหว่างความปรารถนาที่ตั้งไว้กับความสำเร็จที่ได้รับ

2. ด้านอัตมโนทัศน์ เป็นความรู้สึกหรือความเชื่อที่เกี่ยวกับตนเองในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เป็นเรื่องของความผาสุกด้านจิตใจและความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง รวมทั้งภาพลักษณ์ของตนเอง

3. ด้านภาวะสุขภาพและการทำงานของร่างกาย เป็นการรับรู้ความผาสุกของร่างกายเกี่ยวกับสุขภาพที่ปราศโรค และความสามารถที่จะปฏิบัติตนเพื่อให้ประสบความสำเร็จ

4. ด้านสังคม เศรษฐกิจ เป็นการรับรู้ถึงความผาสุกด้านสังคมทั่ว ๆ ไปที่มีความสัมพันธ์กับความผาสุกด้านจิตใจทำให้เกิดความรู้สึกมั่นคงในชีวิต มีปัจจัยได้แก่ การศึกษา อาชีพ และรายได้

กรมพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย (จินตนา เอิบอิ่ม. 2560: 12; อ้างอิงจาก กรมพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย. 2550) ได้แสดงทัศนะไว้ครอบคลุมประเด็นหลัก ดังนี้

1. ด้านสุขภาพ คือการมีอนามัยแม่และเด็กที่ดี แม่และเด็กได้รับอาหารที่มีประโยชน์ แม่และเด็กได้รับการดูแล แม่ไม่มีลูกมาก ประชากรทุกคนได้รับการป้องกันโรคฟรี และได้รับการบริการรักษาพยาบาลอย่างถูกและดี มีครอบครัวอบอุ่น ได้รู้วิธีการวางแผนครอบครัว

2. ด้านการศึกษา คือการที่ทุกคนมีโอกาสเรียนหนังสือให้มีความรู้ทำมาหากินได้

3. ด้านการทำงาน เป็นการมีอาชีพที่มีความหมาย มีความพอใจว่าได้ทำงานที่เป็นประโยชน์แก่สังคม เกษตรกรมีที่ดินพอสมควรแก่การทำมาหากิน กรรมกรมีหุ้นส่วนในกิจการที่ทำอยู่ มีการรวมกลุ่มช่วยเหลือกัน

4. ด้านสังคม คือการมีกฎหมายคุ้มครอง มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ไม่มีสงครามกลางเมือง มีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่ดี มีความชอบธรรมเป็นประโยชน์ให้กับโลกภายนอก ได้เรียนรู้ความคิดและวิชาการของมนุษย์จากประเทศต่าง ๆ ได้อ่านหนังสือที่ไม่แพงนัก ได้รับฟังวิทยุ และดูโทรทัศน์

5. ด้านวัฒนธรรม คือการได้มีบทบาทและชมศิลปะ วรรณคดี นาฏศิลป์และงานประเพณี

6. ด้านสิ่งแวดล้อม คือการมีสวนสาธารณะ มีอากาศบริสุทธิ์หายใจ มีน้ำสะอาดสำหรับดื่ม

7. ด้านการมีส่วนร่วม คือ การได้มีการเสียภาษีตามอัตภาพ มีส่วนในการกำหนดชะตาทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของชาติ

8. ด้านหลักประกันสังคม คือการได้รับประโยชน์เมื่อแก่ชราหรือผู้พึ่งพิงได้รับการดูแลเมื่อหัวหน้าครอบครัวเสียชีวิต

สุวัฒน์ มหัตนิรันดร์กุล; และคณะ (2540) ผู้พัฒนาเครื่องชี้วัดคุณภาพชีวิตขององค์การอนามัยโลกชุดย่อ ฉบับภาษาไทย ได้อธิบายถึงองค์ประกอบของคุณภาพชีวิต 4 ด้านโดยอ้างอิงจากต้นฉบับขององค์การอนามัยโลก ดังนี้

1. ด้านร่างกาย (physical domain) คือ การรับรู้สภาพทางด้านร่างกายของบุคคล ซึ่งมีผลต่อชีวิตประจำวัน เช่น การรับรู้สภาพความสมบูรณ์แข็งแรงของร่างกาย การรับรู้ถึงความรู้สึกสุขสบาย ไม่มีความเจ็บปวด การรับรู้ถึงความสามารถที่จะจัดการกับความเจ็บปวดทางร่างกายได้ การรับรู้ถึงพละกำลังในการดำเนินชีวิตประจำวัน การรับรู้ถึงความเป็นอิสระที่ไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่น การรับรู้ถึงความสามารถในการเคลื่อนไหวของตน การรับรู้ถึงความสามารถใน

การปฏิบัติกิจวัตรประจำวันของตน การรับรู้ถึงความสามารถในการทำงาน การรับรู้ว่าตนไม่ต้องพึ่งพายาต่าง ๆ หรือการรักษาทางการแพทย์ อื่น ๆ เป็นต้น

2. ด้านจิตใจ (psychological domain) คือ การรับรู้สภาพทางจิตใจของตนเอง เช่น การรับรู้ความรู้สึกทางบวกที่บุคคลมีต่อตนเอง การรับรู้ภาพลักษณ์ของตนเอง การรับรู้ถึงความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง การรับรู้ถึงความมั่นใจในตนเอง การรับรู้ถึงความคิด ความจำ สมาธิ การตัดสินใจ และความสามารถในการเรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ ของตน การรับรู้ถึงความสามารถในการจัดการกับความเศร้า หรือกังวล การรับรู้เกี่ยวกับความเชื่อต่าง ๆ ของตนที่มีผลต่อการดำเนินชีวิต เช่น การรับรู้ถึงความเชื่อด้านวิญญาณ ศาสนา การให้ความหมายของชีวิต และความเชื่ออื่น ๆ ที่มีผลในทางที่ดีต่อการดำเนินชีวิต มีผลต่อการเอาชนะอุปสรรค เป็นต้น

3. ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม (social relationships) คือ การรับรู้เรื่องความสัมพันธ์ของตนกับบุคคลอื่น การรับรู้ถึงการที่ได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นในสังคม การรับรู้ว่าตนได้เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือบุคคลอื่นในสังคมด้วย รวมทั้งการรับรู้ในเรื่องอารมณ์ทางเพศ หรือการมีเพศสัมพันธ์

4. ด้านสิ่งแวดล้อม (environment) คือ การรับรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ที่มีผลต่อการดำเนินชีวิต เช่น การรับรู้ว่าตนมีชีวิตอยู่อย่างอิสระ ไม่ถูกกักขัง มีความปลอดภัยและมั่นคงในชีวิต การรับรู้ว่าได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมทางกายภาพที่ดี ปราศจากมลพิษต่าง ๆ การคมนาคมสะดวก มีแหล่งประโยชน์ด้านการเงิน สถานบริการทางสุขภาพและสังคมสงเคราะห์ การรับรู้ว่าตนมีโอกาสที่จะ ได้รับข่าวสาร หรือฝึกฝนทักษะต่าง ๆ การรับรู้ว่าตนได้มีกิจกรรมสันทนาการและมีกิจกรรมใน เวลาว่าง เป็นต้น

<u>ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตกับความต้องการของมนุษย์</u>

นักจิตวิทยาชื่อ มาสโลว์ (Abraham H. Maslow) ได้พัฒนาทฤษฎีว่าด้วยแรงจูงใจของบุคคลขึ้นมา ซึ่งเป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงแรงจูงใจของมนุษย์ในการที่จะมีชีวิตที่สมบูรณ์ โดยการสนองความต้องการของตนให้มากขึ้นไปตามลำดับ โดยมาสโลว์อธิบายว่า มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีความต้องการอยู่เสมอ และความต้องการของมนุษย์ก็สามารถจำแนกออกเป็น 5 ขั้น จากขั้นต่ำสุดไปหาสูงสุด มนุษย์ที่ประสบความสำเร็จก็คือ มนุษย์ที่สามารถสนองความต้องการของตนเองได้อย่างดีทุกขั้น แนวคิดหลักของทฤษฎีแรงจูงใจแสดงได้ตามแผนภูมินี้

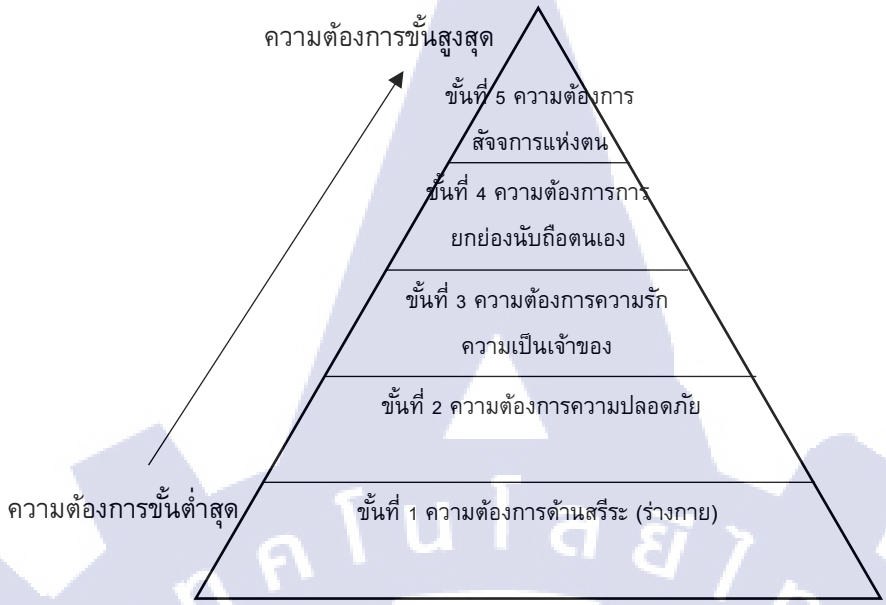

รูปที่ 3 แสดงระดับขั้นความต้องการของมนุษย์ตามแนวทฤษฎีของมาสโลว์

ที่มา : นิศารัตน์ ศิลปะเดช. (2540). **ประชากรกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต**. หน้า 67.

ความต้องการขั้นที่ 1 ความต้องการด้านสรีระ (ร่างกาย) เป็นความต้องการที่จำเป็นที่สุดของชีวิต ซึ่งโดยธรรมชาติแล้วมนุษย์ทุกคนจะมีความต้องการด้านนี้ และจะมีมากที่สุด มิฉะนั้นแล้วมนุษย์จะไม่สามารถมีชีวิตอยู่รอดได้ ความต้องการด้านสรีระหรือความต้องการด้านร่างกาย ได้แก่ ความหิว ความกระหาย ความต้องการอากาศหายใจ ความต้องการการขับถ่าย ความต้องการทางเพศ ฯลฯ เป็นต้น ถ้ามนุษย์ไม่สามารถสนองความต้องการขั้นต่ำสุด คือขั้นที่ 1 นี้ได้ มนุษย์ก็จะไม่มีแรงจูงใจที่จะเกิดความต้องการขั้นที่สูงขึ้นได้เลย ต่อเมื่อมนุษย์สนองความต้องการขั้นที่ 1 ได้พอสมควรแล้วเท่านั้น จึงมีความต้องการขั้นต่อไป

ความต้องการขั้นที่ 2 ความต้องการความปลอดภัย ความปลอดภัยเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนปรารถนาเช่นเดียวกัน แต่จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลสามารถสนองความต้องการที่จำเป็นที่สุดได้แล้ว หากมนุษย์ไม่สามารถหาสิ่งสนองความต้องการให้ร่างกายอยู่รอดได้ มนุษย์จะยอมเสี่ยงภัย ทั้งนี้เนื่องจากความต้องการด้านสรีระมีอิทธิพลยิ่งกว่าความต้องการความปลอดภัย เมื่อบุคคลมีอาหารกินจนท้องอิ่มพอมีชีวิตอยู่ได้ ได้พักผ่อนหลับนอนให้มีเรี่ยวแรงพอสมควร จึงจะคิดหาที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่ง และวิธีการบำบัดความต้องการที่ปลอดภัย ไม่เกิดความเดือดร้อนหรือเป็นอันตรายแก่ตนเอง แต่การบำบัดความต้องการในขั้นที่ 1 ไม่ประสบความสำเร็จ บุคคลก็จะต้องเร่ร่อนเสี่ยงภัยอยู่ต่อไป

ความต้องการขั้นที่ 3 ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ เป็นความต้องการทางด้านจิตใจ ซึ่งถือได้ว่าเป็นความต้องการระดับกลาง การที่บุคคลจะเกิดแรงจูงใจให้เกิดอยาก

ได้ อยากสนองความต้องการถึงขั้นนี้ จะต้องประสบความสำเร็จในการสนองความต้องการในขั้นที่ 1 และ 2 มาแล้วพอสมควร ความสามารถในการตอบสนองความต้องการในขั้นที่ 3 จะทำให้บุคคลมีความเป็นมนุษย์มากขึ้น คือมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข มีความหมายและมีความอบอุ่นในด้านจิตใจ เพราะการดำเนินชีวิตของมนุษย์มิได้เป็นเพียงเพื่อให้มีชีวิตอยู่รอดเหมือนสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ เท่านั้น การได้รู้ว่าตนมีความหมายและความสำคัญต่อใครบางคนที่ตนรักหรือเป็นเจ้าของนั้นย่อมก่อให้เกิดความสุขขึ้นในจิตใจ

ความต้องการขั้นที่ 4 ความต้องการการยกย่องนับถือตนเอง เป็นความต้องการขั้นสูงซึ่งมนุษย์ที่ประสบความสำเร็จในด้านต่าง ๆ มามากในระดับหนึ่งแล้วนั้น จึงจะเกิดแรงจูงใจถึงระดับนี้ได้ และความต้องการในระดับนี้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อขั้นที่ 1 2 และ 3 ได้รับการสนองตอบอย่างพอสมควรแล้วเช่นกัน การที่บุคคลจะยอมรับนับถือตนเองได้นั้น มักจะได้รับการยกย่องนับถือจากบุคคลอื่นมาก่อน โดยบุคคลนั้นอาจได้กระทำสิ่งต่าง ๆ ที่มีคุณประโยชน์ทั้งต่อตนเองและบุคคลอื่น ปรากฏผลงานที่ชัดเจน จนทำให้ผู้อื่นยอมรับนับถือ และตนเองรู้สึกว่าได้รับความสำเร็จในงานหรือผลแห่งการกระทำของตน จึงเกิดความเชื่อมั่น ภาคภูมิใจ มองเห็นคุณค่าและเกิดการนับถือตนเองขึ้น มาสโลว์ กล่าวว่า คนที่มีคุณภาพดีส่วนใหญ่ได้พัฒนาตนเองขึ้นมาจนถึงระดับที่ 4

ความต้องการขั้นที่ 5 ความต้องการสัจจการแห่งตน หมายถึงการที่บุคคลมีความปรารถนาที่จะเข้าใจถึงตัวตนที่แท้จริงของตน ความต้องการขั้นนี้เป็นความต้องการขั้นสูงสุดซึ่งมนุษย์ที่มีความสมบูรณ์จริงเท่านั้น จึงจะเกิดความต้องการถึงระดับนี้และสามารถสนองความต้องการของตนได้ บุคคลที่จะมีแรงจูงใจให้เกิดความต้องการถึงระดับสูงสุด มักจะเป็นผู้ที่มีการประเมินตนเองอยู่เสมอ ทั้งในด้านความสำเร็จและความล้มเหลว จุดมุ่งหมายก็เพื่อพัฒนาจุดดีให้นำไปสู่ความดีหรือความสำเร็จยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันก็พยายามแก้ไขจุดด้อยซึ่งเป็นข้อเสียเพื่อขจัดความล้มเหลวที่อาจเกิดขึ้นได้อีก จากการที่มีการประเมินตนเองอยู่เสอมจึงทำให้รู้จักและเข้าใจตนเองเป็นอย่างดี รู้ถึงจุดเด่นและศักยภาพสูงสุดที่ตนจะไปถึงได้ ตลอดจนข้อจำกัดที่เป็นปัญหาหรืออุปสรรคของตนอย่างชัดแจ้ง บุคคลดังกล่าวจึงไม่อายที่จะเปิดเผยตนเอง และยอมรับความจริงเมื่อมีผู้กล่าวถึงข้อดีข้อเสียของตน ผู้มีลักษณะเช่นนี้ย่อมประจักษ์ถึงความเป็นจริงหรือ “สัจจการแห่งตน” ดังนั้น นักวิชาการบางท่านจึงอธิบายความต้องการในขั้นที่ 5 นี้ว่า เป็นความต้องการที่จะเข้าถึงตนเองอย่างแท้จริง

โดยสรุปแล้ว ตามแนวความคิดของมาสโลว์ บุคคลที่จะนับได้ว่า เป็นคนที่สมบูรณ์ที่สุด หรือมีคุณภาพชีวิตสูงสุด ก็คือ คนที่มีความต้องการจนถึงขั้นที่ 5 และสามารถสนองความต้องการของตนได้สำเร็จอย่างดีในทุก ๆ ขั้น ถ้าพิจารณาถึงจำนวนคนที่จะสามารถสนองความต้องการของตนจากขั้นต่ำสุดจนถึงขั้นสูงสุด ปรากฏว่า จะมีจำนวนที่น้อยลงไปตามลำดับจากต่ำไปหาสูง จนถึงระดับที่ 5 ก็จะมีอยู่น้อยที่สุด ดังนั้น มาสโลว์ จึงได้เขียนแผนภูมิในลักษณะของรูปปิระมิด ซึ่งจะมีฐานกว้าง และค่อย ๆ แคบเรียวเล็กลงจนถึงจุดปลายยอด แสดงว่า คนส่วน

ใหญ่ยังคงวนเวียนอยู่กับการสนองความต้องการของตนเพียงระดับที่ 1 2 และ 3 เท่านั้น ส่วนใน 2 ขั้นสุดท้าย คือ ขั้นที่ 4 และ 5 นั้นมีอยู่ไม่มาก (นิศารัตน์ ศิลปะเดช. 2540: 67-69)

ความสำคัญของคุณภาพชีวิต

คุณภาพชีวิตมีความรมสำคัญทั้งต่อบุคคลและสังคมอย่างยิ่ง โดยผู้มีคุณภาพชีวิตจะช่วยให้ตนเองและสังคมเกิดลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. บุคคลจะมีการดำรงชีวิตในแนวทางที่ดี ใช้วิธีการอันชอบธรรมในการสนองความต้องการในด้านต่าง ๆ ของตนโดยไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ตนเองและผู้อื่น

2. บุคคลจะมีการสร้างสรรค์พัฒนา คิดปรับปรุงตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้นอยู่เสมอ

3. บุคคลจะใช้ภูมิปัญญา เหตุผล และวิธีการแห่งสันติในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ

4. บุคคลจะมีการยอมรับในคุณค่าและความสำคัญของตนเอง ผู้อื่น สังคม และสิ่งแวดล้อม ดังนั้นการอยู่ร่วมกันในสังคมจึงมีปัญหาและความขัดแย้งน้อย

5. บุคคลจะเป็นพื้นฐานของครอบครัวและสังคมที่มีความสุข มีความเจริญก้าวหน้า มีเสถียรภาพ ความปลอดภัย ความเป็นปึกแผ่นมั่นคง และความเป็นระเบียบเรียบร้อย (นิศารัตน์ ศิลปะเดช. 2540: 66-67)

จากแนวคิดและทฤษฎีข้างต้น จะเห็นได้ว่าบุคคลที่จะมีคุณภาพชีวิตที่ดีนั้น จะต้องรับรู้ถึงความสมบูรณ์ในด้านร่างกาย จิตใจ ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และรับรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมของตัวเองได้เป็นอย่างดี ถึงจะเรียกได้ว่าเป็นบุคคลที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความสุข

ความหมายของความสุข

ความสุข สวัสดิการของมนุษย์ และคุณภาพชีวิต กล่าวกันมาตั้งแต่ยุคอริสโตเติล แต่เป็นความหมายในเชิงจริยธรรม ชี้ให้เห็นถึงแนวทางที่นำไปสู่ความผาสุก (Eduaemonia) ซึ่งต่อมาได้เปลี่ยนให้เป็นคำศัพท์สมัยใหม่คือ “happiness” (ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคณะ. 2555: 11; อ้างอิงจาก Oliver et al. 1996)

ความสุข (Happiness) เป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนปรารถนา อย่างไรก็ตาม ความปรารถนาหรือความต้องการนั้น ควรอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงและเกิดได้จริง ตลอดจน ต้องคำนึงถึงศีลธรรมและจรรยา (ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคณะ. 2555: 11; อ้างอิงจาก The Pursuit of Happiness. 2009)

นักจิตวิทยาชื่อ วีนโฮเฟ่น (1997) นิยามความสุข หมายถึง การประเมินของแต่ละคนว่า ชื่นชอบชีวิตโดยรวมของตนเองมากแค่ไหน (ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคณะ. 2555: 11)

การศึกษาของ Lyubomirsky และคณะ (2005) ให้นิยาม คนที่มีความสุข (Happy individual) คือ บุคคลที่มีประสบการณ์ด้านอารมณ์ทางบวก เช่น ความปิติ ความสมใจ และความภาคภูมิใจ บ่อยครั้งและมีประสบการณ์กับอารมณ์ทางลบ เช่น ความเศร้า ความวิตกกังวล และความโกรธ น้อยหรือไม่บ่อยครั้ง (ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคณะ. 2555: 11)

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (ไม่ระบุปีที่พิมพ์) ได้ให้ความหมายความสุขไว้ คือ สภาพชีวิตที่เป็นสุข อันเป็นผลจากการมีความสามารถในการจัดการปัญหาในการดำเนินชีวิต มีศักยภาพที่จะพัฒนาตนเองเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดี โดยครอบคลุมถึงความดีงามภายในจิตใจ ภายใต้สภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป (ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคณะ. 2555: 11-12)

ความสุข โดยทั่วไป จึงหมายถึง ประสบการณ์ และความรู้สึก ที่มนุษย์สามารถบริหารจัดการได้อย่างสม่ำเสมอตามความปรารถนาในภาพรวม จนเกิดได้จริง และทำให้บุคคลนั้นเกิดความยินดีและอิ่มเอมใจทั้งนี้ ต้องไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน (ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคณะ. 2555: 12)

<u>ความสุขของคนทำงาน</u>

คนทำงานคือบุคคลหนึ่งในสังคมทั่วไป ที่มีความปรารถนาให้ตนเองดำเนินชีวิตไปอย่างมีความสุข อย่างไรก็ตาม ความสุขคนทำงานอาจมีเงื่อนไขหรือเกณฑ์บางอย่างที่ต้องการมากกว่าบุคคลโดยทั่วไป อาทิ การมีความมั่นคงและความก้าวในอาชีพ การทำงานในองค์กรที่มั่นคง การได้รับโอกาสในการพัฒนา การได้รับเกียรติและมีคุณค่าในที่ทำงาน การได้รับการยอมรับจากบุคคลในที่ทำงานทุกระดับ การได้รับค่าตอบแทนที่ยุติธรรม การได้รับสวัสดิการที่พึงพอใจ การมีหัวหน้างานและเพื่อนร่วมงานที่ดี

ความสุขคนทำงาน จึงหมายถึง ประสบการณ์ และความรู้สึกของคนทำงาน ที่ต้องการให้ตนเป็นที่ยกย่องและยอมรับจากคนทั่วไปการได้ทำงานในที่ทำงานที่มั่นคง มีความก้าวหน้า การเข้าถึงโอกาสในการพัฒนาอย่างทั่วถึง การมีผู้บังคับบัญชาที่มีความเมตตาและกรุณาการมีเพื่อนร่วมงานที่จริงใจ การได้รับสวัสดิการที่พอเพียง และการได้รับความปลอดภัยจากการทำงาน ซึ่งถ้าคนทำงานได้รับสิ่งต่างๆ ดังกล่าวอย่างบ่อยครั้งและต่อเนื่อง คนทำงานก็จะทำงานอย่างมีความสุข (ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคณะ. 2555: 12-13; อ้างอิงจาก ชื่นฤทัย กาญจนะจิตรา; และคณะ. 2551, กาญจนา ตั้งชลทิพย์; และคณะ. ม.ป.ป., ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคณะ. 2552)

ปัจจัยพื้นฐานที่มีความสัมพันธ์กับความสุข

คุณภาพของความสุข (Quality of Happiness) ประเมินได้จากตัวชี้วัดทางสังคมระดับบุคคล ซึ่งเป็นการวัดจากระดับของความพึงพอใจและความคาดหวัง ที่ประเมินความรู้สึกของบุคคลจากสภาพความเป็นอยู่นอกจากนี้ ความสุขยังขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละบุคคล “ความสุข” และ “ความพึงพอใจ” จึงมีบทบาทสำคัญต่อคุณภาพชีวิตในระดับบุคคล (ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคนอื่น ๆ. 2555: 19; อ้างอิงจาก Brenner.1975; Scanlon. 1993)

กาญจนา เงารังษี (ภัทร ถามล. 2554: 42; อ้างอิงจาก กาญจนา เงารังษี. 2553) กล่าวว่า ในทางจิตวิทยาได้อธิบายว่าปัจจัยที่มีผลต่อความสุขของมนุษย์โดยสรุปนั้นมี 7 ประการด้วยกัน คือ

1. ความสัมพันธ์ในครอบครัว หากสมาชิกในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นครอบครัวขยาย (Extended Family) หรือครอบครัวเดี่ยว (Single Family) มีความใกล้ชิด และเข้าใจกัน อยู่ด้วยกันโดยไม่มีความขัดแย้ง จะทำให้เกิดความสุข

2. สถานการณ์ทางด้านการเงิน หากบุคคลใดสามารถบริหารจัดการเงินของตนเองได้ (Make the Both ends Meet) โดยไม่มีภาระหนี้สิน มีเงินเก็บสะสมไว้ใช้จ่ายในคราวจำเป็น จะทำให้เกิดความสุข

3. การงาน ผู้ที่มีอาชีพมั่นคง เป็นหลักประกันชีวิต ทำงานมีความก้าวหน้าในที่ทำงาน เห็นความสามารถและสมรรถนะ จะทำให้เกิดความสุขมากกว่าผู้ที่ทำงานล่วงเวลา (Part time) ผู้ที่เป็นลูกจ้างชั่วคราว ฯลฯ

4. สังคมและเพื่อนฝูง ในปัจจุบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น คอมพิวเตอร์ ทำให้มนุษย์สามารถดำรงชีวิตตามลำพังได้ แต่เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคมคนที่เข้าสังคมมีเพื่อนฝูง มีเวลาพบปะคนอื่นได้สนทนา และทำกิจกรรมร่วมกันจึงมีความสุขมากกว่า

5. สุขภาพ ผู้ที่มีสุขภาพแข็งแรงทั้งกายและใจ จะเป็นผู้มีความสุข

6. เสรีภาพส่วนบุคคล หากสมาชิกในสังคมที่อยู่ในระบอบหรือระบบการปกครองที่ให้อิสระพอสมควร ไม่ถูกกดขี่ ไม่ถูกบังคับด้วยกฎเกณฑ์และระเบียบที่ออกมาเพื่อจับผิด จะดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข

7. ค่านิยมส่วนบุคคล ผู้ที่มีจิตสาธารณะ คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตนมีการให้คนอื่นด้วยความเมตตา และมีการทำงานด้วยความรัก ความพอใจ จะเป็นคนที่มีความสุข

ความคาดหวังที่เกี่ยวข้องกับความสุข

วิคเตอร์ วรูม (Victor Vroom. 1964) ได้เสนอรูปแบบของความคาดหวังเรียกว่า VIE Theory ซึ่งได้รับความนิยมอย่างมากในการอธิบายกระบวนการจูงใจของมนุษย์ โดยที่

Valence หมายถึง ความพึงพอใจของบุคคลที่มีต่อผลลัพธ์

Instrumentality หมายถึง เครื่องมือ อุปกรณ์ วิถีทางที่จะไปสู่ความพึงพอใจ

Expectancy หมายถึง ความคาดหวังในตัวบุคคลนั้นๆบุคคลมีความต้องการหลายสิ่งหลายอย่าง ดังนั้น จึงพยามดิ้นรนแสวงหาหรือ กระทำด้วย วิธีใดวิธีหนึ่ง เพื่อตอบสนองความต้องการหรือสิ่งที่คาดหวังไว้ ซึ่งเมื่อได้รับการตอบสนองแล้วก็ตามความคาดหวังของบุคคล จะได้รับความพึงพอใจ ขณะเดียวกันก็คาดหวังในสิ่งที่สูงขึ้นเรื่อยๆ

องค์ประกอบของความสุข

มิติ “ความสุข” ในชีวิตของมนุษย์ โดยทั่วไป มักจะเป็น มิติด้านต่างๆ อาทิ มิติด้านสุขภาพกาย สุขภาพจิต การมีส่วนร่วมทางการเมืองการทำงานและค่าจ้าง ความรัก ครอบครัว ชีวิตประจำวัน มิตรภาพ จินตนาการ ดนตรี วรรณกรรม สวัสดิการสังคม ตลอดจนด้านศาสนา (ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคณะ. 2555: 14; อ้างอิงจาก Oliver et. al. 1996)

องค์การอนามัยโลก (World Health Organization. 1993) (The WHOQOL Group) กล่าวว่า คุณภาพชีวิตของแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับบริบททางสังคม วัฒนธรรม และค่านิยม ณ เวลานั้นๆ และมีความสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมาย ความคาดหวัง และมาตรฐานที่แต่ละคนกำหนดขึ้น ซึ่งประกอบด้วย 4 มิติ คือ 1) มิติด้านสุขภาพกาย (Physical) 2) มิติด้านสุขภาพจิต (Psychological) 3) มิติด้านความสัมพันธ์ทางสังคม (Social relationships) และ 4) มิติด้านสภาพแวดล้อม (Environmental) (ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคณะ. 2555: 14)

ภาวินี ศรีสุขวัฒนานันท์; และ ศิริวรรณ เกษมศานต์กิดาการ (ภัทร ถามล. 2554: 31-32; อ้างอิงจาก ภาวินี ศรีสุขวัฒนานันท์; และ ศิริวรรณ เกษมศานต์กิดาการ. 2541: 107) ได้ทำการสำรวจความสุขของกลุ่มตัวอย่าง 200 คนในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยไม่เจาะจงเพศ อายุ อาชีพ ด้วยการให้กลุ่มตัวอย่างเขียนถึง ความสุขที่ยังจำได้ ของตน แล้วนำมาวิเคราะห์พบว่า ความสุขที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ คือ ทุกกลุ่มทุกวัยรำลึกถึงเหมือน ๆ กันมากที่สุด 5 อันดับแรกคือ

- ความสุขจากความสำเร็จ คือ การประสบความสำเร็จในสิ่งที่ตนทำในวัยต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเรียน การกีฬา ดนตรี ศิลปะ หรือการทำงาน

- ความสุขจากครอบครัว คือ การได้อยู่ร่วมกับครอบครัวอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา พ่อแม่ พี่ น้อง ลูก สมี ภรรยา ทุกคนได้ทำกิจกรรมร่วมกัน หรือมีความสุขร่วมกัน

- ความสุขจากการมีเพื่อน ได้อยู่กับเพื่อน ได้ทำกิจกรรม ได้เที่ยว ได้เล่นกับเพื่อน ทั้งเพื่อนหญิง เพื่อนชาย เพื่อนคู่ใจ เพื่อนร่วมงาน

- ความสุขจากการที่ได้ท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ เปลี่ยนบรรยากาศจากสิ่งที่จำเจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การได้พักผ่อนหย่อนใจด้วยการเปลี่ยนบรรยากาศไปสู่บรรยากาศที่บริสุทธิ์เป็นธรรมชาติ เช่น ทะเล หรือชนบท

- ความสุขจากการได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติ ไม่แออัด

วิทยากร เชียงกูล (ภัทร ถามล. 2554: 32-33; อ้างอิงจาก วิทยากร เชียงกูล. 2548: 12, 24) กล่าวว่า ความสุขซึ่งอาจนิยามได้ว่า คือ ความรู้สึกพึงพอใจในชีวิต หรือการมีอารมณ์ความรู้สึกในทางบวกเป็นสัดส่วนสูงกว่าอารมณ์ในทางลบ อย่างไรก็ตามการวิจัยในหลายประเทศพบว่า คนที่มีความสุขมีลักษณะร่วมกันดังต่อไปนี้

1. เป็นคนมีความภาคภูมิใจตนเองสูง (โดยเฉพาะในประเทศที่นิยมความเป็นปัจเจกชนสูง)

2. เป็นคนมองโลกในแง่ดี เป็นคนเปิดตัวที่จะคบค้าสมาคมกับคนอื่น และเป็นคนมีอัธยาศัยที่จะเข้ากับคนอื่นได้ดี

3. เป็นคนที่มีเพื่อนสนิทหรือมีชีวิตแต่งงานที่น่าพอใจ

4. เป็นคนที่มีงานและกิจกรรมที่สอดคล้องกับความถนัด ความชอบพอของเขา

5. มีศรัทธาในศาสนาหรือปรัชญาชีวิตที่มีความหมาย

6. เป็นคนออกกำลังกายประจำ และนอนหลับได้ดี

สำนักสนับสนุนสุขภาวะองค์กร สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ได้กำหนดตัวชี้วัดความก้าวหน้าของมนุษย์เรียกว่า “ความสุข 8 ประการ” (ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคณะ. 2555: 19; อ้างอิงจาก ชาญวิทย์ วสันต์ธนารัตน์, 2551)

องค์ประกอบความสุข 8 ประการ ได้แก่

1. สุขภาพดี (Happy Body) คือ การมีสุขภาพกายและใจที่แข็งแรง เกิดจากการรู้จักใช้ชีวิต รู้จักกิน รู้จักนอน ชีวีมีสุข

2. น้ำใจงาม (Happy Heart) คือ การมีน้ำใจเอื้ออาทรต่อกันรู้จักการแบ่งปันอย่างเหมาะสม รู้จักบทบาทของแต่ละคนตั้งแต่ เจ้านาย ลูกน้อง พ่อแม่ และสิ่งต่างๆ ที่เข้ามาในชีวิต

3. การผ่อนคลาย (Happy Relax) คือ การรู้จักผ่อนคลายต่อสิ่งต่างๆ ในการดำเนินชีวิต

4. การหาความรู้ (Happy Brain) คือ การศึกษาหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเอง และนำไปสู่การเป็นมืออาชีพ เพื่อให้เกิดความก้าวหน้าและมั่นคงในการทำงาน และพร้อมที่จะเป็นครูเพื่อสอนคนอื่น

5. คุณธรรม (Happy Soul) คือ การมี หิริ โอตัปปะ หมายถึง การละอายและเกรงกลัวต่อการกระทำที่ไม่ดีของตนเองซึ่งนับเป็นคุณธรรมเบื้องต้นของการอยู่ร่วมกันของคนในสังคมและในการทำงานเป็นทีม

6. ใช้เงินเป็น (Happy Money) คือ ความสามารถในการจัดการรายรับและรายจ่ายตนเองและครอบครัวได้ รวมถึงการรู้จักการทำบัญชีครัวเรือน

7. ครอบครัวที่ดี (Happy Family) คือ การมีครอบครัวที่อบอุ่นและมั่นคง เพราะครอบครัวเป็นภูมิคุ้มกันและเป็นกำลังใจที่ดีในการที่จะเผชิญกับอนาคตหรืออุปสรรคต่างๆ

8. สังคมดี (Happy Society) คือ การมีความรัก ความสามัคคี เอื้อเฟื้อต่อสังคมที่ตนเองทำงานและสังคมที่พักอาศัย

จากแนวคิดและทฤษฎีข้างต้น สรุปได้ว่า บุคคลที่มีความสุขคือบุคคลที่มีความพึงพอใจในทุก ๆ เรื่อง ที่ตนเองได้นึกคิด และแทบจะไม่มีความคิดเห็นทางด้านลบกับเรื่องดังกล่าวเลย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

ธนาวุฒิ ประกอบผล (2561) ได้ศึกษาคุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรสายสนับสนุนมหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผลการศึกษาพบว่า 1) คุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรสายสนับสนุนมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีคุณภาพชีวิตการทำงานโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับสังคมอยู่ในระดับมาก ด้านค่าตอบแทนที่เพียงพอและเป็นธรรม ด้านสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยและส่งเสริมคุณภาพ ด้านการพัฒนาความสามารถของบุคคล ด้านความก้าวหน้าและความมั่นคงในงาน ด้านการบูรณาการ ด้านสังคม ด้านธรรมนูญในองค์การและด้านความสมดุลระหว่างชีวิตงานกับชีวิตด้านอื่นอยู่ในระดับปานกลาง 2) บุคลากรสายสนับสนุนมหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่มีระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน รายได้ต่อเดือนต่างกัน มีระดับคุณภาพชีวิตการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนเพศและอายุที่ต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตการทำงานไม่แตกต่างกัน

กัญจน์ชัญญา สัมมาทรัพย์ (2561) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตในการทำงานกับความผูกพันต่อองค์การของครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานจังหวัดตาก ผลการศึกษาพบว่า 1) ระดับคุณภาพชีวิตในการทำงานของครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดตาก โดยรวมอยู่ในระดับมาก 2) ระดับความผูกพันต่อองค์การของครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดตาก โดยรวมอยู่ในระดับมาก 3) ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตในการทำงานกับความผูกพันต่อองค์การของครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดตาก มีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สุดปราโมทย์ วัฒนรัตน์ (2561) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศองค์การกับคุณภาพชีวิตในการทำงานของพนักงานองค์การมหาชน ผลการศึกษาพบว่า องค์การมหาชนมีบรรยากาศองค์การโดยรวมอยู่ในระดับสูง และคุณภาพชีวิตในการทำงานโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งบรรยากาศองค์การมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับคุณภาพชีวิตในการทำงาน ทั้งนี้ พนักงานองค์การมหาชนที่มีอายุประสบการณ์ทำงาน และสถานภาพสมรสที่แตกต่างกัน มีคุณภาพชีวิตในการทำงานที่ไม่แตกต่างกัน ส่วนรายได้ที่แตกต่างกันมีคุณภาพชีวิตในการ

ทำงานที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และจากผลการศึกษาพบปัญหา และอุปสรรค โดยเฉพาะประเด็นด้านแนวทางการบริหาร เช่น รูปแบบการบริหารทรัพยากรมนุษย์ที่ยังไม่มีประสิทธิภาพ รวมถึงรูปแบบการสื่อสารที่ยังไม่สอดคล้องกับแนวทางขององค์การมหาชน จึงมีข้อเสนอแนะให้พัฒนาบรรยากาศองค์การและคุณภาพชีวิตในการทำงานในด้านที่เกี่ยวข้องกับประเด็นดังกล่าวให้มีระดับที่สูงขึ้นตามลำดับ

กมลรัตน์ จิรวิเศษสกุล (2561) ได้ศึกษาคุณภาพชีวิตในการทำงานที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของบุคลากรส่วนกลางกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ผลการศึกษาพบว่า บุคลากรส่วนกลาง กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีคุณภาพชีวิตในการทำงานและประสิทธิภาพในการทำงานในภาพรวม มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยและส่งเสริมสุขภาพ มีความพึงพอใจมากที่สุด และด้านรายได้และประโยชน์ตอบแทนมีความพึงพอใจน้อยที่สุด และมีระดับประสิทธิภาพในการทำงานด้านผลผลิตมากที่สุด รองลงมาคือด้านปริมาณงาน และด้านคุณภาพ โดยปัจจัยส่วนบุคคลด้านระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน และรายได้ต่อเดือนมีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของบุคลากรส่วนกลาง กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คุณภาพชีวิตในการทำงานมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพในการทำงานในภาพรวม มีค่าสหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.587 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า คุณภาพชีวิตในการทำงานด้านความเป็นประชาธิปไตยในการทำงานมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพในการทำงานมากที่สุด และด้านรายได้และประโยชน์ตอบแทนมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพในการทำงานน้อยที่สุด

ปาจรีย์ รัตนเกื้อกูลกิจ (2561) ได้ศึกษาคุณภาพชีวิตในการทำงานของบุคลากรสำนักงานจังหวัดอ่างทอง ผลการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตในการทำงานของสำนักงานจังหวัดอ่างทองทั้ง 8 ด้านโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีความคิดเห็นในระดับมากจำนวน 7 ด้าน ความคิดในระดับปานกลางจำนวน 1 ด้าน เมื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรกได้แก่ ด้านประโยชน์และความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านโอกาสในการพัฒนาความรู้ความสามารถของบุคคล ด้านสิ่งแวดล้อมที่ถูกสุขลักษณะและปลอดภัย และ ด้านประชาธิปไตยในหน่วยงาน เท่ากัน และอยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านค่าตอบแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอ โดยสรุป บุคลากรสำนักงานจังหวัดอ่างทอง มีคุณภาพชีวิตในการทำงานอยู่ ในระดับมาก

สุพาลัก ไชชะนะสี (2560) ได้ศึกษาคุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานองค์การปกครองเมืองปากซัน แขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผลการศึกษาพบว่า 1) ระดับคุณภาพชีวิตการทำงาน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า

ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ลักษณะงานมีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับสังคม รองลงมาคือ การสร้างความสัมพันธ์ที่ดีภายในองค์การ ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ค่าตอบแทนที่เป็นธรรมและเพียงพอ 2) ผลการเปรียบเทียบคุณภาพชีวิตการทำงาน ตามคุณลักษณะส่วนบุคคล จำแนกตามเพศ อายุ พบว่า โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน จำแนกตามระดับการศึกษา ระยะเวลาการทำงาน และระดับเงินเดือนโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ผลการเปรียบเทียบคุณภาพชีวิตการทำงานตามคุณลักษณะส่วนบุคคลจำแนกตาม ระดับชั้นตำแหน่ง โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ณัชภัทรกานต์ โชติศิริ (2560) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับความสุขในการทำงานของแรงงานต่างด้าวสัญชาติพม่า ผลการศึกษาพบว่า 1) แรงงานต่างด้าวสัญชาติพม่ามีการปรับตัวต่อการทำงานอยู่ในระดับสูงและมีความสุขในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง 2) แรงงานต่างด้าวสัญชาติพม่าที่เพศต่างกันมีความสุขในการทำงานไม่แตกต่างกัน 3) แรงงานต่างด้าวสัญชาติพม่าที่อายุต่างกันมีความสุขในการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) แรงงานต่างด้าวสัญชาติพม่าที่ประเภทแรงงานต่างกันมีความสุขในการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 5) แรงงานต่างด้าวสัญชาติพม่าที่มีประสบการณ์การทำงานในประเทศไทยต่างกันมีความสุขในการทำงานไม่แตกต่างกัน 6) แรงงานต่างด้าวสัญชาติพม่าที่มีการปรับตัวต่อการทำงานต่างกันมีความสุขในการทำงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 7) การปรับตัวต่อการทำงานของแรงงานต่างด้าวสัญชาติพม่ามีความสัมพันธ์กับความสุขในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เย้าหลาน (Yao Lan. 2016) ได้ศึกษาวัฒนธรรมองค์กรและคุณภาพชีวิตการทำงานของพยาบาลในโรงพยาบาลตติยภูมิมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ผลการศึกษาพบว่า 1) ลักษณะของวัฒนธรรมองค์กรใน 4 องค์ประกอบ ได้แก่ การแข่งขัน การมุ่งเน้นผลการปฏิบัติงาน ความมั่นคง และความรับผิดชอบต่อสังคมมีความโดดเด่น ส่วนวัฒนธรรมองค์กรในอีก 3 องค์ประกอบได้แก่ ด้านการสนับสนุน นวัตกรรม และการเน้นการให้รางวัลมีความโดดเด่นน้อยกว่า คะแนนเฉลี่ยโดยรวมของคุณภาพชีวิตการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง องค์ประกอบ 2 ประการของวัฒนธรรมองค์กรได้แก่ การสนับสนุนและการเน้นการให้รางวัลมีความสัมพันธ์ในระดับมากกับคุณภาพชีวิตการทำงาน อีก 2 องค์ประกอบคือนวัตกรรมและความมั่นคงมีความสัมพันธ์ระดับปานกลางกับคุณภาพชีวิตการทำงาน ส่วนอีก 3 องค์ประกอบได้แก่การแข่งขัน การมุ่งเน้นผลการปฏิบัติงานและความรับผิดชอบต่อสังคมมีความสัมพันธ์ระดับต่ำกับคุณภาพชีวิตการทำงาน

กณิษฐกา ธาตุเสถียร (2559) ได้ศึกษาผลกระทบของกิจกรรมความรับผิดชอบทางสังคมและคุณภาพชีวิตในการทำงานที่มีต่อผลลัพธ์ที่เกี่ยวข้องกับงานในประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า (ก) กิจกรรมความรับผิดชอบทางสังคมระดับทั่วไปส่งผลกระทบทางบวกต่อ

ความผูกพันในองค์การ (ข) กิจกรรมความรับผิดชอบทางสังคมระดับกระบวนการส่งผลกระทบทางบวกต่อการรับรู้ผลการดำเนินงานขององค์การ แต่ส่งผลกระทบทางลบต่อความพึงพอใจในงาน (ค) กิจกรรมความรับผิดชอบทางสังคมระดับผลิตภัณฑ์ส่งผลกระทบทางบวกต่อความพึงพอใจในงาน แต่ส่งผลกระทบทางลบต่อความผูกพันในองค์การ และ (ง) คุณภาพชีวิตการทำงานทั้งในระดับล่างและระดับบนล้วนแล้วแต่ส่งผลกระทบทางบวกต่อการรับรู้ผลการดำเนินงานขององค์การ ความพึงพอใจในงาน และความผูกพันในองค์การนอกจากนี้ งานวิจัยนี้ยังได้รวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ซึ่งมีข้อค้นพบว่า กิจกรรมระดับทั่วไปยังคงเป็นกิจกรรมหลักขององค์การ ในขณะที่กิจกรรมระดับกระบวนการและระดับผลิตภัณฑ์มีบทบาทเพิ่มขึ้นในการพัฒนาเพื่อความยั่งยืน

ชลธิชา ตั้งอั้น (2557) ได้ศึกษาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุในจังหวัดชุมพร ผลการศึกษาพบว่า สิ่งที่เกี่ยวข้องมีผลต่อคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ด้านความผาสุกที่แท้จริงของผู้สูงอายุในจังหวัดชุมพรนั้น บรรยายได้ด้วยปัจจัยพื้นฐาน ปัจจัยจิตลักษณะ ปัจจัยความต้องการ ปัจจัยรูปแบบการดูแลและวิธีการดูแลผู้สูงอายุ และผลการวิเคราะห์เนื้อหาเชิงลึก ด้านแนวทางในการพัฒนาคุณภาพชีวิตจากการคาดหวังของผู้ให้ข้อมูล พบว่าการเอาใจใส่จากครอบครัวถือเป็นประเด็นสำคัญที่สุด เน้นการดูแลเรื่องจิตใจ ด้านฐานะการเงินมีความสำคัญมาก ในเรื่องที่ต้องมีเงินเก็บไว้เพื่อทำบุญ เพื่อแจกจ่ายลูกหลานเสมือนสุขใจผู้ให้ซึ้งใจผู้รับ และเพื่อเก็บไว้ทำศพตนเอง เป็นการลดภาระลูกหลาน แม้ว่าผู้สูงอายุไทยไม่ได้มีการเตรียมตัวที่จะเข้าสู่วัยผู้สูงอายุ เพราะคิดว่าเป็นหน้าที่ของลูกหลานที่ต้องดูแล แต่อย่างไรก็ตามพบว่าผู้สูงอายุในจังหวัดชุมพรมีการออมเงินไว้ทำศพตนเอง แสดงถึงการเตรียมตัวอีกด้านหนึ่ง ส่วนด้านเบี้ยยังชีพ เบี้ยคนชรา และผู้พิการมีความพึงพอใจคิดว่าเป็นเรื่องดี อีกทั้งต้องการให้ลูกหลานพาไปวัดทำบุญ เพื่อสร้างสมบุญและต้องการเห็นลูกหลานตนมีความรักความปรองดอง เส้นทางผ่านประสบการณ์ชีวิตของกลุ่มบุคคลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าผู้สูงอายุในจังหวัดชุมพร มีองค์ประกอบของคุณภาพชีวิตที่สมบูรณ์ก่อให้เกิดความผาสุก เอื้อต่อการมีอายุยืนยาวอยู่ต่อไป

น้ำเพชร เพชรดี (2557) ได้ศึกษาการปรับตัวของแรงงานต่างด้าว : กรณีศึกษาแรงงานลาว อำเภอเขมราฐ จังหวัดอุบลราชธานี ผลการศึกษาพบว่า แรงงานชาวลาวส่วนใหญ่เป็นแรงงานหญิงมากกว่าแรงงานชาย และจบการศึกษาระดับประถมศึกษา (ป.1-ป.5) นับถือศาสนาพุทธ ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอาศัยอยู่ในแขวงสุวรรณเขต ก่อนเดินทางเข้ามาทำงานในอำเภอเขมราฐ จังหวัดอุบลราชธานี ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพหลักทางด้านเกษตรกรรม และมีรายได้ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต ประกอบกับอัตราการจ้างงานในประเทศลาวต่ำ จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้แรงงานชาวลาวตัดสินใจเดินทางเข้ามาทำงานในอำเภอเขมราฐ โดยได้รับการแนะนำ ชักชวนจากญาติ พี่น้อง เพื่อนบ้าน เมื่อแรงงานเหล่านี้ได้เดินทางมาถึงอำเภอเขมราฐก็จะอาศัยพักอยู่กับญาติพี่น้องก่อนจะออกหางานทำ หรือถ้าเป็นกลุ่มที่มีนายหน้าเป็นผู้นำมาเข้ามาก็จะถูกนำไปส่งให้นายจ้างเลยทันที งานที่ทำส่วนใหญ่เป็นงานที่คนไทยไม่นิยมทำเช่น ผู้รับ

ใช้ในบ้าน งานขนส่งสินค้า งานก่อสร้าง เป็นต้น ซึ่งแรงงานเหล่านี้ต้องมีการปรับตัวทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และความสัมพันธ์กับนายจ้าง เพื่อให้สามารถทำงานร่วมกับแรงงานชาวไทยและนายจ้างได้อย่างราบรื่น ในมุมมองของนายจ้างที่ใช้แรงงานต่างด้าวชาวลาวได้ให้ความเห็นที่น่าสนใจว่า แรงงานชาวลาวเป็นแรงงานที่มีความขยัน อดทน สามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงานได้ดี และค่าแรงต่ำกว่าคนไทย ส่วนผู้เกี่ยวข้องกับแรงงานต่างด้าวได้มองในด้านการรักษาสิทธิของแรงงาน ต่างด้าวตามกฎหมายของไทย ซึ่งแรงงานต่างด้าวมักจะถูกนายจ้างเอาเปรียบเรื่องค่าจ้าง สวัสดิการ การทำงาน ซึ่งสาเหตุที่แรงงานต่างด้าวเหล่านี้ถูกเอาเปรียบเนื่องจากนายจ้างส่วนใหญ่ไม่ได้แจ้งเรื่องสิทธิ สวัสดิการที่ควรจะได้รับตามกฎหมาย ทำให้แรงงานต่างด้าวเหล่านี้ต้องยอมทำงานให้กับนายจ้างต่อไป เพราะเมื่อเทียบกับรายได้จากประเทศบ้านเกิดแล้ว ค่าจ้างที่ได้รับก็เพียงพอที่จะทำให้คุณภาพชีวิตของแรงงานต่างด้าวและครอบครัวดีขึ้นกว่าเดิม

ทศพล คชสาร (2557) ได้ศึกษาการย้ายถิ่นเข้าและการปรับตัวของผู้สูงอายุในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่าประชากรผู้สูงอายุที่ย้ายถิ่นเข้าสู่เขตเทศบาลนครเชียงใหม่จากพื้นที่อำเภออื่น ๆ ภายในจังหวัดเชียงใหม่มีจำนวน 307 คน จากภาคกลางจำนวน 280 คน จากจังหวัดอื่น ๆ ภายในภาคเหนือจำนวน 104 คน จากภาคใต้จำนวน 28 คน จากภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำนวน 23 คน จากภาคตะวันตกจำนวน 15 คน และจากภาคตะวันออกจำนวน 13 คน ตามลำดับ เมื่อพิจารณาจากพื้นที่ปลายทางพบว่า ผู้สูงอายุส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในพื้นที่แขวงนครพิงค์มากที่สุด เป็นจำนวน 327 คน ตามด้วยแขวงศรีวิชัยจำนวน 279 คน แขวงกาวิละจำนวน 132 คน และแขวงเม็งรายจำนวน 117 คนตามลำดับ สำหรับปัจจัยผลักดันทางพื้นที่ต้นทาง พบว่าปัจจัยหลักที่มีผลต่อการย้ายถิ่นคือ การขาดการเกื้อหนุนและการดูแล ตามด้วยปัจจัยด้านการทำงาน ค่าครองชีพ และความปลอดภัย สำหรับปัจจัยดึงดูดทางพื้นที่ปลายทาง พบว่า ปัจจัยหลักที่มีผลต่อการย้ายถิ่นของผู้สูงอายุเข้าสู่เขตเทศบาลนครเชียงใหม่ คือ ครอบครัว (เครือญาติ/บุตร/หลาน) ตามด้วยปัจจัยด้านความเป็นเมือง การมีสถานพยาบาล และค่าครองชีพ ผลการศึกษาเรื่องการปรับตัวของผู้สูงอายุพบว่า ผู้สูงอายุส่วนใหญ่มีการปรับตัวอยู่ในระดับดี โดยเฉพาะจากความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทางการแพทย์และการสาธารณสุขที่ส่งผลให้ผู้สูงอายุมีสุขภาพอนามัยที่ดีขึ้น ผู้สูงอายุมีทัศนคติที่ดีต่อการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย และจิตใจ เมื่อพิจารณาการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ ด้านบทบาทหน้าที่ และด้านการพึ่งพาระหว่างกัน ผู้สูงอายุส่วนใหญ่ยังคงมีการปรับตัวในแต่ละด้านอยู่ในระดับดี และเมื่อใช้ไค-สแควร์วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการปรับตัวของผู้สูงอายุพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการปรับตัวโดยรวมของผู้สูงอายุ ได้แก่ อาชีพและรายได้ (ก่อนเกษียณ ก่อนย้ายถิ่น และปัจจุบัน) นอกจากนี้ ปัจจัยทางกายภาพและสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการปรับตัวของผู้สูงอายุ ได้แก่ลักษณะที่อยู่อาศัย ลักษณะทางภูมิอากาศ และการจราจร

ส่วนปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมในเรื่องของครอบครัว ภาษา และอาหาร ได้ส่งผลต่อการปรับตัวของผู้สูงอายุที่ย้ายถิ่นเข้าสู่เขตเทศบาลนครเชียงใหม่ด้วยเช่นกัน

เพ็ญประภา ลูกอินทร์ (2557) ได้ศึกษาการพัฒนาการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมเสริมสร้างการปรับตัวทางสังคม : ประยุกต์ใช้แนวคิดการประเมินตนเอง ผลการศึกษาพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมสร้างการปรับตัวทางสังคมมีการปรับตัวทางสังคม หลังการจัดกิจกรรมเสริมสร้างการปรับตัวทางสังคม โดยประยุกต์ใช้แนวคิดการประเมินตนเองอยู่ในระดับมาก 3) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมสร้างการปรับตัวทางสังคมหลังการจัดกิจกรรมมีการปรับตัวทางสังคมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมเสริมสร้างการปรับตัวทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมสร้างการปรับตัวทางสังคมมีการปรับตัวทางสังคมสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชัยรัตน์ จิตต์หมั่น (2557) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้คุณค่าในตน คุณภาพชีวิตในการทำงานที่ส่งผลต่อความสุขในการทำงานของพนักงานธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า 1. พนักงานธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุอยู่ในช่วงน้อยกว่า 30 ปี มีการศึกษาที่ระดับปริญญาตรี และมีสถานภาพสมรสเป็นโสดส่วนใหญ่ มีความสุขในการทำงานอยู่ในระดับปานกลาง การรับรู้คุณค่าในตนอยู่ในระดับสูง คุณภาพชีวิตในการทำงานอยู่ในระดับสูง ยกเว้นด้านสภาพที่ทำงานที่ปลอดภัยไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และด้านการพัฒนาศักยภาพของพนักงาน อยู่ในระดับปานกลาง 2. การรับรู้คุณค่าในตนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขในการทำงาน 3. คุณภาพชีวิตในการทำงานมีความสัมพันธ์ทางบวก กับความสุขในการทำงาน 4. คุณภาพชีวิตในการทำงานเป็นเพียงตัวแปรเดียวเท่านั้นที่สามารถพยกรณ์ความสุขในการทำงานของพนักงานธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร โดยมีอำนาจในการพยากรณ์ได้ร้อยละ 40.7

สรัญญา จรัสพินิจ (2556) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการปรับตัวทางวัฒนธรรมของชาวเกาหลีในประเทศไทย : กรณีศึกษาชาวเกาหลีในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ชาวเกาหลีใต้สามารถปรับตัวต่อสังคมและวัฒนธรรมในกรุงเทพมหานครได้ในระดับปานกลาง และจากผลการหาตัวแปรอิสระที่มีผลต่อการปรับตัว พบว่า ปัจจัยทางด้านประชากร ได้แก่ เพศ อายุ สถานะภาพสมรส และอาชีพนั้น มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการปรับตัวของชาวเกาหลีใต้ในกรุงเทพมหานคร แต่ในด้านระดับการศึกษาและศาสนาไม่มีความสัมพันธ์ที่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ความสามารถในการใช้ภาษาไทย การได้รับความสนับสนุนทางสังคมจากคนไทย และการมีปฏิสัมพันธ์กับคนไทย พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการปรับตัวของชาวเกาหลีใต้ แต่อัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์เกาหลีไม่มีความสัมพันธ์ทางสถิติ

พรพะเยาว์ ก๋งเม่ง (2556) ได้ศึกษาความสามารถทางการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและการปรับตัวของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยรังสิต ผลการศึกษาพบว่า 1. แนวคิดพื้นฐานของผู้ให้ข้อมูลคือ หลีกเลี่ยงการแข่งขันทางการศึกษาที่มีสูงภายในประเทศจีน เพิ่มโอกาสที่ดีในการทำงานในอนาคต ชื่นชอบผู้คนและวัฒนธรรมไทยเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจเรียนในประเทศไทย 2. ความสามารถทางการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของนักศึกษาจีนแบ่งออกเป็น 2 ด้านคือ 1) มีความสามารถในการตีความหมายอยู่ในระดับสูง ที่ค่าเฉลี่ย 3.66 คือ สามารถตีความภาษาท่าทางของคนไทยได้ว่าต้องการจะสื่อสารอะไร เช่น พยักหน้า การพนมมือ การโบกมือ 2) มีความสามารถทางด้านทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน คือ ความสามารถทางทักษะการฟังของนักศึกษาจีนอยู่ในระดับปานกลาง ที่ค่าเฉลี่ย 3.24 แต่ความสามารถทางด้านทักษะการพูด การอ่าน การเขียน มีความสามารถอยู่ที่ระดับน้อย ที่ค่าเฉลี่ย 2.46, 2.01, 1.17 ตามลำดับ 3. การปรับตัวของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยรังสิต แบ่งออกเป็น 2 ด้านคือ 1) การปรับตัวด้านวัฒนธรรมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ที่ค่าเฉลี่ย 2.78 คือนักศึกษาจีนสามารถเริ่มต้นสนทนากับคนแปลกหน้าที่เป็นคนไทยได้ รองลงมาคือภาษาที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน 2) การปรับตัวด้านการศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ที่ค่าเฉลี่ย 3.16 คือนักศึกษาจีนมีการวางแผนการศึกษา สามารถปรับตัวเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางมหาวิทยาลัยจัดขึ้น เช่น งานกีฬามหาวิทยาลัย กิจกรรม Freshy Day & Night 4. แรงจูงใจและความคาดหวังของนักศึกษาจีนคือการชื่นชอบ หลงใหลวัฒนธรรมไทย ต้องการได้รับประสบการณ์ใหม่ คาดหวังการหลีกเลี่ยงปัญหาการว่างงานในอนาคต 5. ปัจจัยที่มีผลต่อการปรับตัวคือ การเรียนรู้และยอมรับถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมไทยและจีน 6. ปัญหาและอุปสรรค คือเรื่องภาษา นักศึกษาจีนยังขาดทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนภาษาไทย 7. ความสามารถทางการสื่อสารภายใต้วัฒนธรรมไทยไม่มีความสัมพันธ์กันกับการปรับตัวของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยรังสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.641 คือนักศึกษาจีนสามารถปรับตัวในสิ่งแวดล้อม สังคมวัฒนธรรมใหม่ได้ ถึงแม้จะพบปัญหาอุปสรรคเรื่องของภาษา

<u>งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ</u>

อันเดร ซาลาส วาลลินา (Andres Salas-Vallina. 2017) ได้ศึกษาเรื่องความสุขในการทำงานและพฤติกรรมการเป็นพลเมืองที่เป็นระบบ ผลการศึกษาพบว่า ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเป็นพลเมืองและพฤติกรรมการเป็นพลเมืองขององค์กรเป็นตัวกลางอย่างเต็มที่โดย OLC ดังนั้น OLC มีบทบาทสำคัญในการอธิบายว่า HAW ปรับปรุงพฤติกรรมการเป็นพลเมืองขององค์กรอย่างไร โดยพื้นฐานแล้ว HAW ส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้และมีคุณภาพที่ดีขึ้นในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างพนักงานซึ่งส่งผลให้เกิดพฤติกรรมโปร – สังคม

เวสารัช เอื้อมบุญสุข (Vesarach Aumeboonsuke. 2017) ได้ศึกษาเรื่องผู้ปกครองหรือคนรอบข้าง ความมั่งคั่งหรือความอบอุ่น? ผลกระทบจากการสนับสนุนทางสังคมความมั่งคั่งและแนวโน้มในเชิงบวกต่อความสามารถในตนเองและความสุข ผลการศึกษาพบว่า มี 5 ประเด็นสำคัญที่สามารถหาได้จากผลการทางสถิติ ประการแรกการสนับสนุนจากพ่อแม่มีส่วนสำคัญมากกว่าการสนับสนุนจากเพื่อนฝูงเพื่อความสุขของแต่ละคน ประการที่สองบุคคลที่ได้รับการสนับสนุนจากพ่อแม่มักจะพัฒนาตนเองในระดับที่สูงขึ้น ประการที่สามบุคคลที่อยู่ในครอบครัวที่ร่ำรวยน้อยมักจะพัฒนาตนเองในระดับที่สูงขึ้น ประการที่สี่การสนับสนุนจากพ่อแม่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาความสามารถในการรับรู้ความสามารถของตนเองในระดับที่สูงขึ้นสำหรับบุคคลที่อยู่ในครอบครัวที่ร่ำรวยน้อยกว่าสำหรับบุคคลที่อยู่ในครอบครัวที่ร่ำรวย ความเชื่อมโยงระหว่างความสุขกับความสามารถในการรับรู้ความสามารถในเชิงบวกเป็นสิ่งที่ดีสำหรับบุคคลในครอบครัวที่ร่ำรวยยิ่งกว่าบุคคลในครอบครัวที่มั่งคั่ง

สารินดา แตงนอย เซียเมอร์ส; และ เดนิส รอบสัน (Sarinda Taengnoi Siemers; and Denise Robson. 2017) ได้ศึกษาเรื่องอายุและการแสวงหาความสุขในหมู่ผู้อพยพ ผลการศึกษาพบว่าการจ้างงานมีความสำคัญต่อความสุขในหมู่ผู้อพยพที่มีอายุน้อย (อายุระหว่าง 18-34 ปี) สำหรับผู้อพยพวัยกลางคนความสุขเกี่ยวข้องกับชีวิตครอบครัวอย่างมาก (เช่นการแต่งงานการมีบุตร) ทุนมนุษย์และความมั่งคั่ง สำหรับผู้อพยพที่มีอายุมากกว่า (อายุ 60 ปีขึ้นไป) ความสุขมีความเชื่อมโยงอย่างมากกับทุนทางสังคม (เช่นการมีส่วนร่วมในสถาบันทางศาสนาการติดต่อสื่อสารกับเพื่อนและครอบครัว)

จากแนวคิดและทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสนใจในการนำทฤษฎีของรอย (Callista Roy. 1999) มาใช้ในการศึกษาเรื่องการปรับตัว นำองค์ประกอบของคุณภาพชีวิตขององค์การอนามัยโลกมาใช้ในการศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิต และแนวคิดเรื่องความสุขมาใช้ในการศึกษา

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง การปรับตัวและคุณภาพชีวิตที่ส่งผลต่อความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย ในครั้งนี้ ใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางในการดำเนินการวิจัยโดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ ชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย

กลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นกลุ่มประชากรที่มีขนาดใหญ่ และไม่สามารถคำนวณได้ จึงไม่ทราบจำนวนที่แน่นอน (Infinite Population) ผู้วิจัยจึงใช้การคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างแบบไม่ทราบค่าสัดส่วนของประชากร ตามสูตรของคอแครน โดยกำหนดระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 และยอมรับความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นได้ร้อยละ 5 (กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2553: 26-27) ดังนี้

จากสูตร $n = \frac{Z^2}{4e^2}$

โดย n = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

e = ระดับความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างที่ยอมให้เกิดขึ้นได้

Z = ค่าสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.96

แทนค่าในสูตร $n = \frac{(1.96)^2}{4(0.05)^2}$

$n = 384.16$ หรือประมาณ 385 คน

ผลจากการหาขนาดกลุ่มตัวอย่างที่สามารถให้ผลที่มีระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 มีความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 เท่ากับ 385 คน

โดยผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) คือ การจับฉลากพื้นที่ที่จะเก็บแบบสอบถามมา 2 จังหวัด จากภาคตะวันออกทั้งหมด 7 จังหวัด ได้จังหวัดชลบุรี และจังหวัดระยอง หลังจากนั้นได้แบ่งกลุ่มสำหรับออกไปเก็บแบบสอบถามเป็น 3 กลุ่มและเข้าไปส่งแบบสอบถามตามนิคมอุตสาหกรรม และบริษัทต่าง ๆ ที่สามารถให้ความร่วมมือในการทำแบบสอบถามได้ในเขตจังหวัดชลบุรี และระยอง สามารถเก็บแบบสอบถามได้ 445 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวบรวมข้อมูลการวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ใช้คำถามแบบ Ordinal Scale

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นคำถามเพื่อสอบถามลักษณะของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบไปด้วยคำถามเกี่ยวกับ เพศ อายุ สถานภาพ ลักษณะการจ้างงาน ตำแหน่งงาน และจังหวัดที่ทำงาน ซึ่งมีลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) จำนวน 6 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการปรับตัว โดยผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามตามแนวคิดทฤษฎีของรอย (Roy. 1999) โดยได้นำมาสร้างข้อคำถามให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาวิจัยในครั้งนี้ โดยมีข้อคำถามทั้งสิ้น 18 ข้อ ได้แก่

ข้อที่ 1-4	เกี่ยวกับการปรับตัวทางด้านร่ายกาย
ข้อที่ 5-9	เกี่ยวกับการปรับตัวทางด้านอัตมโนทัศน์
ข้อที่ 10-13	เกี่ยวกับการปรับตัวทางด้านบทบาทหน้าที่
ข้อที่ 14-18	เกี่ยวกับการปรับตัวทางด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน

แบบสอบถามเป็นคำถามปลายปิด (Close-End Response Question) เป็นมาตราส่วนแบบวัดประเมินค่า ตามแนวคิด Likert's scale 5 ระดับ โดยกำหนดค่าคะแนนดังต่อไปนี้

5 หมายถึง ตรงกับพฤติกรรมการปรับตัวในระดับ มากที่สุด

4 หมายถึง ตรงกับพฤติกรรมการปรับตัวในระดับ มาก
3 หมายถึง ตรงกับพฤติกรรมการปรับตัวในระดับ ปานกลาง
2 หมายถึง ตรงกับพฤติกรรมการปรับตัวในระดับ น้อย
1 หมายถึง ตรงกับพฤติกรรมการปรับตัวในระดับ น้อยที่สุด

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต โดยผู้วิจัยอ้างอิงมาจาก เครื่องชี้วัดคุณภาพชีวิตขององค์การอนามัยโลกชุดย่อ ฉบับภาษาไทย โดย สุวัฒน์ มหัตนิรันดร์กุล และคณะ (2540) โดยมีคำถามทั้งสิ้น 20 ข้อ ดังนี้

ข้อที่ 1-7 เกี่ยวกับคุณภาพชีวิตด้านสุขภาพกาย
ข้อที่ 8-11 เกี่ยวกับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ
ข้อที่ 12-13 เกี่ยวกับคุณภาพชีวิตสัมพันธภาพทางสังคม
ข้อที่ 14-20 เกี่ยวกับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม

แบบสอบถามเป็นคำถามปลายปิด (Close-End Response Question) มีข้อคำถามที่มีความหมายทางบวก 17 ข้อ และข้อคำถามที่มีความหมายทางลบ 3 ข้อ คือข้อ 1, 3, 5 เป็นมาตราส่วนแบบวัดประเมินค่า ตามแนวคิด Likert's scale 5 ระดับ โดยการกำหนดค่าคะแนนดังต่อไปนี้

5 หมายถึง ระดับความรู้สึก มากที่สุด
4 หมายถึง ระดับความรู้สึก มาก
3 หมายถึง ระดับความรู้สึก ปานกลาง
2 หมายถึง ระดับความรู้สึก น้อย
1 หมายถึง ระดับความรู้สึก น้อยที่สุด

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับความสุข โดยผู้วิจัยอ้างอิงมาจากดัชนีชี้วัดความสุขคนไทย (อภิชัย มงคล; วัชนี หัตถพนม; ภัสรา เชษฐ์โชติศักดิ์; และคณะ. 2544) โดยมีคำถามทั้งสิ้น 15 ข้อ

แบบสอบถามเป็นคำถามปลายปิด (Close-End Response Question) เป็นมาตราส่วนแบบวัดประเมินค่า ตามแนวคิด Likert's scale 5 ระดับ โดยกำหนดค่าคะแนน ดังต่อไปนี้

5 หมายถึง ระดับความรู้สึก มากที่สุด
4 หมายถึง ระดับความรู้สึก มาก
3 หมายถึง ระดับความรู้สึก ปานกลาง
2 หมายถึง ระดับความรู้สึก น้อย
1 หมายถึง ระดับความรู้สึก น้อยที่สุด

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การประเมินผลเฉลี่ยของแบบสอบถามโดยแบ่งเป็นคะแนนออกเป็น 5 ช่วง ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การแปลความหมาย ดังนี้

$$\text{สูตรความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{8}$$

$$= \frac{5 - 1}{8}$$

$$= 0.5$$

1. เกณฑ์การแปลความหมายการปรับตัว

คะแนน	ความหมาย
4.51 – 5.00	พฤติกรรมการปรับตัว สูงที่สุด
3.51 – 4.50	พฤติกรรมการปรับตัว สูง
2.51 – 3.50	พฤติกรรมการปรับตัว ปานกลาง
1.51 – 2.50	พฤติกรรมการปรับตัว ต่ำ
1.00 – 1.50	พฤติกรรมการปรับตัว ต่ำที่สุด

2. เกณฑ์การแปลความหมายคุณภาพชีวิต

คะแนน	ความหมาย
4.51 – 5.00	คุณภาพชีวิตอยู่ในระดับ สูงที่สุด
3.51 – 4.50	คุณภาพชีวิตอยู่ในระดับ สูง
2.51 – 3.50	คุณภาพชีวิตอยู่ในระดับ ปานกลาง
1.51 – 2.50	คุณภาพชีวิตอยู่ในระดับ ต่ำ
1.00 – 1.50	คุณภาพชีวิตอยู่ในระดับ ต่ำที่สุด

3. เกณฑ์การแปลความหมายความสุข

คะแนน	ความหมาย
4.51 – 5.00	ความสุขอยู่ในระดับ สูงที่สุด
3.51 – 4.50	ความสุขอยู่ในระดับ สูง
2.51 – 3.50	ความสุขอยู่ในระดับ ปานกลาง
1.51 – 2.50	ความสุขอยู่ในระดับ ต่ำ
1.00 – 1.50	ความสุขอยู่ในระดับ ต่ำที่สุด

การทดสอบคุณภาพแบบสอบถาม

ผู้วิจัยทำการทดสอบคุณภาพแบบสอบถามเพื่อให้เกิดความเที่ยงตรงทางด้านเนื้อหา (Content Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ทำการทดสอบค่าความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามที่ได้จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณา และให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้รอบรู้หรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องพิจารณาตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาความถูกต้องตามองค์ประกอบที่ต้องการศึกษารวมถึงความเหมาะสมของภาษาจำนวน 3 ท่าน คือ

- ผศ. รังสรรค์ เลิศในสัตย์ : อาจารย์ประจำหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น
- อาจารย์บุญชู ตันติรัตนสุนทร : อาจารย์ประจำหลักสูตรบริหารธุรกิจญี่ปุ่น
- คุณอากิฮิโระ เอโนโมโตะ : รองกรรมการผู้จัดการบริษัทญี่ปุ่นแห่งหนึ่ง

จากนั้นผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์หาดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์ (Index of Item-Objective Congruence : IOC) โดยผู้วิจัยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นและกำหนดให้มีแบบเลือกตอบ โดยให้มีการกำหนดคะแนนแทนค่าคำตอบ ดังนี้

1 หมายถึง แน่ใจว่าคำถามข้อนั้นสามารถวัดวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ได้จริง

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าคำถามข้อนั้นสามารถวัดวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ได้จริง

-1 หมายถึง แน่ใจว่าคำถามข้อนั้นไม่สามารถวัดวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ได้จริง

เมื่อได้รับแบบประเมินความสอดคล้องคืนจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ผู้วิจัยนำมาหาค่าอัตราส่วนความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Index of Consistency : IOC)

สูตร $IOC = \frac{\Sigma R}{N}$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง

ΣR แทน ผลรวมจากคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

โดยกำหนดให้ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป จึงจะถือว่า ข้อคำถามนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (ศิริชัย พงษ์วิชัย. 2556 : 140)

การคัดเลือกข้อคำถามที่ผู้เชี่ยวชาญประเมิน ตรวจสอบเกี่ยวกับการใช้ภาษาและความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์ในแต่ละด้านเป็นรายข้อ และตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้องที่ไม่ต่ำกว่า 0.50 ถ้าข้อคำถามใดมีค่าดัชนีความสอดคล้องต่ำกว่า 0.50 ต้องนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะก่อนนำไปทดลองใช้ (Try out)

ผลการตรวจสอบสรุปค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามในแต่ละด้านเป็นรายข้อของแบบสอบถามทั้งชุด โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้ออยู่ในระหว่าง 0.67 ถึง 1 โดยการปรับตัวมีค่าดัชนีความสอดคล้องโดยเฉลี่ยเท่ากับ 0.92 คุณภาพชีวิตมีค่าดัชนีความสอดคล้องโดยเฉลี่ยเท่ากับ 0.85 และความสุขมีค่าดัชนีความสอดคล้องโดยเฉลี่ยเท่ากับ 0.89 ผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามไปทดสอบค่าความเชื่อมั่นในขั้นตอนต่อไป

2. การทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและผ่านการทดสอบจากผู้เชี่ยวชาญซึ่งได้ทำการปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยและไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 35 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์หาค่าสัมประสิทธิ์แสดงความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม Cronbach (Cronbach's Alpha Coefficient) โดยการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์แสดงความเชื่อมั่นของแบบสอบถามไม่ต่ำกว่า 0.70 หลังจากการทดสอบ ได้ค่าสัมประสิทธิ์อยู่ระหว่าง 0.702 ถึง 0.868 จากนั้นผู้วิจัยจึงได้นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจริง และเมื่อนำข้อมูลทั้งหมดมาทดสอบค่าสัมประสิทธิ์กับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 445 คนอีกครั้ง ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ตัวแปรในแบบสอบถาม	จำนวนข้อ	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
1. ตัวแปร การปรับตัว		
1.1 ด้านร่างกาย	4	0.976
1.2 ด้านอัตมโนทัศน์	5	0.991
1.3 ด้านบทบาทหน้าที่	4	0.977
1.4 ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	5	0.983
2. ตัวแปร คุณภาพชีวิต		
2.1 ด้านร่างกาย	7	0.883
2.2 ด้านจิตใจ	4	0.988
2.3 ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	2	0.938
2.4 ด้านสิ่งแวดล้อม	7	0.989
3. ตัวแปร ความสุข	15	0.953
รวมทุกตัวแปร		0.993

3. การทดสอบความปกติของข้อมูล (Normality) สามารถวัดได้จากค่าสถิติ Skewness (SK : การกระจายที่สมมาตร) และค่าKurtosis (KU : ความสูงของการกระจาย) กริช แรงสูงเนิน (2554 : 101) ได้กล่าวว่าช่วงค่าตัวเลข -3.0 ถึง +3.0 จะแสดงถึงการกระจายของข้อมูลแบบปกติ

ลักษณะการแจกแจงของข้อมูล (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2546 : 43-44)

1) การแจกแจงข้อมูลที่มีลักษณะสมมาตร คือ ข้อมูลที่เบี่ยงเบนจากค่ากลางไปในทางบวกและทางลบเท่าๆ กัน โดยมีค่าเฉลี่ย (Mean) ค่ามัธยฐาน (Median) และค่าฐานนิยม (Mode) เท่ากัน

2) การแจกแจงของข้อมูลที่มีลักษณะเบ้ขวา คือ ข้อมูลที่ส่วนใหญ่มีค่าน้อย โดยมีค่าเฉลี่ย (Mean) มากกว่า ค่ามัธยฐาน (Median) และค่ามัธยฐาน (Median) มีค่ามากกว่า ค่าฐานนิยม (Mode)

3) การแจกแจงของข้อมูลที่มีลักษณะเบ้ซ้าย คือ ข้อมูลที่ส่วนใหญ่มีค่ามาก หรือข้อมูลที่มีค่าฐานนิยม (Mode) มากกว่า ค่ามัธยฐาน (Median) และค่ามัธยฐาน (Median) มีค่ามากกว่า ค่าเฉลี่ย (Mean)

ตารางที่ 4 ค่าการแจกแจงของข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปร	Mean	Median	Mode	S.D.	Variance	SK	KU
1. ตัวแปร การปรับตัว							
1.1 ด้านร่างกาย	3.77	4.00	4.00	0.611	0.374	0.275	-0.415
1.2 ด้านอัตมโนทัศน์	3.68	4.00	4.00	0.650	0.423	0.378	-0.607
1.3 ด้านบทบาทหน้าที่	3.78	4.00	4.00	0.616	0.379	0.263	-0.480
1.4 ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	3.71	4.00	4.00	0.632	0.400	0.416	-0.504
2. ตัวแปร คุณภาพชีวิต							
2.1 ด้านร่างกาย	3.74	3.71	4.00	0.489	0.239	-0.246	-0.977
2.2 ด้านจิตใจ	3.79	4.00	4.00	0.615	0.378	0.182	-0.527
2.3 ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	3.74	4.00	4.00	0.622	0.387	0.284	-0.186
2.4 ด้านสิ่งแวดล้อม	3.79	4.00	4.00	0.603	0.363	0.170	-0.468
3. ตัวแปร ความสุข	3.74	3.80	3.00	0.500	0.250	-0.108	-0.865

จากตารางที่ 4 แสดงผลการทดสอบการแจกแจงของข้อมูลตัวแปรการปรับตัว จำนวน 4 ตัวแปร ตัวแปรคุณภาพชีวิต 4 ตัวแปร และตัวแปรความสุข 1 ตัวแปร รวมทั้งสิ้น 9 ตัวแปร พบว่า การแจกแจงข้อมูลทั้ง 9 ตัวแปร มีการแจกแจงแบบปกติ เนื่องจากมีค่าการกระจายที่

สมมาตร (Skewness) และความสูงของการกระจาย (Kurtosis) อยู่ในช่วง -3.0 ถึง +3.0 โดยตัวแปรการปรับตัวมีลักษณะการแจกแจงแบบโค้งปกติมากที่สุด เนื่องจากมีค่าเฉลี่ย (Mean) ค่ามัธยฐาน (Median) และค่าฐานนิยม (Mode) ใกล้เคียงกันมากที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการด้านการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ผู้วิจัยดำเนินการโดยการส่งแบบสอบถามไปให้กับคนญี่ปุ่นในพื้นที่โดยตรง โดยการแบ่งกลุ่มสำหรับออกไปเก็บแบบสอบถามเป็น 3 กลุ่มและเข้าไปส่งแบบสอบถามตามนิคมอุตสาหกรรม และบริษัทต่าง ๆ ที่สามารถให้ความร่วมมือในการทำแบบสอบถามได้ในเขตจังหวัดชลบุรี และระยอง พร้อมตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ก่อนนำแบบสอบถามไปวิเคราะห์ผลทางสถิติ และสรุปผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากการรวบรวมแบบสอบถามทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาดำเนินการตามรายละเอียด ดังนี้

1. การตรวจสอบข้อมูล (Editing) ผู้วิจัยตรวจสอบ ความถูกต้อง ความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามและทำการแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก

2. การลงรหัส (Coding) เป็นการนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องเรียบร้อยแล้วมาลงรหัสตามที่ได้กำหนดไว้

3. ประมวลผลข้อมูล (Processing) เป็นการนำข้อมูลที่ได้จากการลงรหัสมาบันทึกในเครื่องคอมพิวเตอร์ ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows (Statistic Package for the Social Sciences for Windows) และทำการคำนวณทางสถิติ

4. การวิเคราะห์เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Cronbach's Alpha Coefficient) เป็นแบบสอบถามมาตรวัดประเมินค่า (Rating Scale)

5. การวิเคราะห์ความปกติ (Normality) ของข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าฐานนิยม (Mode) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่าความแปรปรวน (Variance) ค่าการกระจายที่สมมาตร (Skewness) และค่าความสูงของการกระจาย (Kurtosis)

6. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นแบบสอบถามชนิดเลือกตอบ (Multiple Choices) วิเคราะห์โดยการหาค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) และนำเสนอในรูปแบบตารางบรรยาย

7. การวิเคราะห์ข้อมูลระดับความคิดเห็นของการปรับตัว คุณภาพชีวิต และความสุข โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การแปลผล และจัดอันดับ

8. การวิเคราะห์ประชากรศาสตร์กับการปรับตัว คุณภาพชีวิต และความสุข ด้วยการทดสอบความแตกต่าง 2 กลุ่มตัวอย่าง (Independent Sample t-test), การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance : ANOVA)

9. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับคุณภาพชีวิต โดยการใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

10. ศึกษาอิทธิพลของการปรับตัวและคุณภาพชีวิตที่มีต่อความสุข โดยการหาค่าความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างตัวแปรในการพยากรณ์ระดับความสุขด้วยการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ (Multiple Linear Regression)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. สถิติเชิงอนุมาน (Inference Statistics) ได้แก่ การทดสอบความแตกต่าง 2 กลุ่มตัวอย่าง (Independent Sample t-test) การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance : ANOVA) และสถิติการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ (Multiple Linear Regression)

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอรายงานผลการวิจัยเรื่อง การปรับตัวและคุณภาพชีวิตที่ส่งผลต่อความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 500 ชุด และได้รับกลับมาทั้งหมดจำนวน 445 ชุด คิดเป็นร้อยละ 89 โดยไม่มีแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางสถิติและทดสอบสมมติฐานการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยจะนำเสนอผลการทดสอบและการวิเคราะห์ไว้ 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ลักษณะการจ้างงาน ตำแหน่งงาน จังหวัดที่ทำงาน โดยใช้สถิติแบบความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage)

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการปรับตัว ประกอบด้วย ด้านร่างกาย ด้านอัตมโนทัศน์ ด้านบทบาทหน้าที่ ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การแปลผลและการจัดอันดับ

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ระดับคุณภาพชีวิต ประกอบด้วย ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การแปลผลและการจัดอันดับ

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ระดับความสุข โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การแปลผลและการจัดอันดับ

ส่วนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐาน ซึ่งประกอบด้วย 1) คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อการปรับตัวของชาวญี่ปุ่น 2) คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น 3) คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น 4) การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น 5) การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น 6) ระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น โดยใช้สถิติการทดสอบความแตกต่าง 2 กลุ่มตัวอย่าง (Independent Sample t-test), การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance : ANOVA), การหาค่า

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) และสถิติการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ (Multiple Linear Regression)

สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดการเข้าใจที่ตรงกันในการแปลความหมายจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการเสนอผลการวิจัย ผู้วิจัยจึงกำหนดความหมายของสัญลักษณ์ต่าง ๆ ดังนี้

$\overline{X}$	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
r	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิสหสัมพันธ์อย่างง่าย
F	หมายถึง	ค่าแจกแจงแบบ F (F-Distribution)
t	หมายถึง	ค่าการแจกแจงแบบ t (t-Distribution)
R	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิสหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	หมายถึง	กำลังของของสัมประสิทธิสหสัมพันธ์พหุคูณหรือร้อยละของค่าความแปรผันร่วมกันของตัวแปรพยากรณ์กับตัวแปรเกณฑ์
SE_b	หมายถึง	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์
SE_{Est}	หมายถึง	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์
a	หมายถึง	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
b	หมายถึง	ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (Score Weight)
β	หมายถึง	ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta Weight)
Sig.	หมายถึง	ระดับความมีนัยสำคัญ (Significant)
**	หมายถึง	ความมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01
*	หมายถึง	ความมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05
H_0	หมายถึง	สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)
H_1	หมายถึง	สมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis)

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ลักษณะการจ้างงาน ตำแหน่งงาน จังหวัดที่ทำงาน โดยใช้สถิติ ความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage)

ข้อมูลทั่วไปของประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 445 คน สามารถสรุปแจกแจงข้อมูลได้ดังนี้

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
1. ชาย	436	98.00
2. หญิง	9	2.00
รวม	**445**	**100.00**

จากตารางที่ 5 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามครั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 436 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 98.00 และเป็นเพศหญิง จำนวน 9 คนคิดเป็น ร้อยละ 2.00 ของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
1. ไม่เกิน 30 ปี	45	10.10
2. 31-40 ปี	9	2.00
3. 41-50 ปี	43	9.70
4. 51 ปีขึ้นไป	348	78.20
รวม	**445**	**100.00**

จากตารางที่ 6 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามครั้งนี้ ส่วนใหญ่มีอายุ 51 ปีขึ้นไปมากที่สุด จำนวน 348 คน คิดเป็นร้อยละ 78.20 รองลงมามีอายุไม่เกิน 30 ปี จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 10.10 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 41-50 ปี จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 9.70 และกลุ่มตัวอย่างที่น้อยที่สุดมีอายุ 31-40 ปี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.00

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
1. โสด	144	32.40
2. สมรส	284	63.80
3. หย่า	17	3.80
รวม	**445**	**100.00**

จากตารางที่ 7 กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามครั้งนี้ จำแนกตามสถานภาพ ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสมากที่สุด จำนวน 284 คน คิดเป็นร้อยละ 63.80 รองลงมามีสถานภาพโสด จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 32.40 และกลุ่มตัวอย่างที่น้อยที่สุดมีสถานภาพหย่า จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 3.80

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะการจ้างงาน

ลักษณะการจ้างงาน	จำนวน	ร้อยละ
1. จัดจ้างภายในประเทศไทย	16	3.60
2. จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย	425	95.50
3. ธุรกิจส่วนตัว	4	0.90
รวม	**445**	**100.00**

จากตารางที่ 8 กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามครั้งนี้จำแนกตามลักษณะการจ้างงาน ส่วนใหญ่เป็นพนักงานที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย จำนวน 425 คน คิดเป็นร้อยละ 95.50 รองลงมาเป็นพนักงานที่จัดจ้างภายในประเทศไทย จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 3.60 และมีผู้ที่ประกอบธุรกิจส่วนตัว จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 0.90

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตำแหน่งงาน

ตำแหน่งงาน	จำนวน	ร้อยละ
1. ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	390	87.60
2. ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ	3	0.70
3. ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร	5	1.10
4. ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับปฏิบัติการ	47	10.60
รวม	**445**	**100.00**

จากตารางที่ 9 กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามครั้งนี้จำแนกตามตำแหน่งงาน ส่วนใหญ่สังกัดธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหาร จำนวน 390 คน คิดเป็นร้อยละ 87.60 รองลงมาสังกัดธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 10.60 สังกัดธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.10 และสังกัดธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.70

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจังหวัดที่ทำงาน

จังหวัดที่ทำงาน	จำนวน	ร้อยละ
1. ชลบุรี	179	40.20
2. ระยอง	266	59.80
รวม	**445**	**100.00**

จากตารางที่ 10 กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามครั้งนี้จำแนกตามจังหวัดที่ทำงาน ส่วนใหญ่อยู่ในจังหวัดระยอง จำนวน 266 คน คิดเป็นร้อยละ 59.80 รองลงมาอยู่ในจังหวัดชลบุรี จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 40.20

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการปรับตัว

ผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการปรับตัว โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สามารถแสดงได้ดังนี้

ตารางที่ 11 ระดับพฤติกรรมการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย

การปรับตัว	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล	อันดับ
ด้านบทบาทหน้าที่	3.78	0.637	สูง	1
ด้านร่างกาย	3.77	0.633	สูง	2
ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	3.71	0.654	สูง	3
ด้านอัตมโนทัศน์	3.68	0.662	สูง	4
รวม	**3.74**	**0.647**	**สูง**	

จากตารางที่ 11 พบว่าพฤติกรรมการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74 (S.D.= 0.647) โดยพิจารณารายละเอียดรายด้าน พบว่าชาวญี่ปุ่นมีพฤติกรรมการปรับตัวในด้านบทบาทหน้าที่ อยู่ในระดับสูง ($\bar{x}$= 3.78, S.D.= 0.637) รองลงมาเป็นด้านร่างกาย อยู่ในระดับสูง ($\bar{x}$= 3.77, S.D.= 0.633) ตามด้วยด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน อยู่ในระดับสูง ($\bar{x}$= 3.71, S.D.= 0.654) และด้านอัตมโนทัศน์ อยู่ในระดับสูง ($\bar{x}$= 3.68, S.D.= 0.662)

ตารางที่ 12 ระดับพฤติกรรมการปรับตัว ด้านร่างกาย

พฤติกรรมการปรับตัวด้านร่างกาย	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่เลย				
สามารถนอนหลับพักผ่อนได้เต็มที่	49 (11.00)	257 (57.80)	138 (31.00)	1 (0.20)	- (0.00)	3.80	0.623	สูง	1
มีวิธีการผ่อนคลายความเครียดได้ด้วยตนเอง	49 (11.00)	255 (57.30)	140 (31.50)	1 (0.20)	- (0.00)	3.79	0.625	สูง	2
สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศในประเทศไทยได้	46 (10.30)	259 (58.20)	137 (30.80)	3 (0.70)	- (0.00)	3.78	0.626	สูง	3
สามารถปรับตัวให้เข้ากับอาหารในประเทศไทยได้	49 (11.00)	215 (48.30)	181 (40.70)	- (0.00)	- (0.00)	3.70	0.656	สูง	4
ค่าเฉลี่ยรวม						**3.77**	**0.633**	**สูง**	

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บ ( ) หมายถึง ค่าร้อยละ

จากตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการปรับตัว ด้านร่างกาย พบว่า ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.77 (S.D. = 0.633)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยพบว่า อันดับที่ 1 คือ สามารถนอนหลับพักผ่อนได้เต็มที่ มีค่าเฉลี่ย 3.80 (S.D.= 0.623) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 2 คือ มีวิธีการผ่อนคลายความเครียดได้ด้วยตนเอง มีค่าเฉลี่ย 3.79 (S.D.= 0.625) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 3 คือ สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศในประเทศไทยได้ มีค่าเฉลี่ย 3.78 (S.D.= 0.626) อยู่ในระดับสูง และอันดับที่ 4 คือ สามารถปรับตัวให้เข้ากับอาหารในประเทศไทยได้ มีค่าเฉลี่ย 3.70 (S.D.= 0.656) อยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 13 ระดับพฤติกรรมการปรับตัว ด้านอัตมโนทัศน์

พฤติกรรมการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่เลย				
ร่างกายยังแข็งแรงดีเหมือนเดิม	47 (10.60)	217 (48.80)	180 (40.40)	1 (0.20)	- (0.00)	3.70	0.654	สูง	1
เป็นที่พึ่งพาของคนรอบข้างได้เสมอ	48 (10.80)	211 (47.40)	185 (41.60)	- (0.00)	1 (0.20)	3.69	0.668	สูง	2
มีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง	48 (10.80)	209 (47.00)	187 (42.00)	1 (0.20)	- (0.00)	3.68	0.662	สูง	3
มีกำลังใจที่ดีเมื่อประสบปัญหา	45 (10.10)	211 (47.40)	187 (42.00)	2 (0.40)	- (0.00)	3.67	0.658	สูง	4
มีคุณค่าทัดเทียมผู้อื่น	46 (10.30)	207 (46.50)	188 (42.20)	4 (0.90)	- (0.00)	3.66	0.670	สูง	5
รวม						**3.68**	**0.662**	**สูง**	

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บ ( ) หมายถึง ค่าร้อยละ

จากตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการปรับตัว ด้านอัตมโนทัศน์ พบว่า ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.68 (S.D. 0.662)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยพบว่า อันดับที่ 1 คือ ร่างกายยังแข็งแรงดีเหมือนเดิม มีค่าเฉลี่ย 3.70 (S.D.= 0.654) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 2 คือ เป็นที่พึ่งพาของคนรอบข้างได้เสมอ มีค่าเฉลี่ย 3.69 (S.D. = 0.668) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 3 คือ มีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง มีค่าเฉลี่ย 3.68 (S.D. = 0.662) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 4 คือ มีกำลังใจที่ดี เมื่อประสบปัญหา มีค่าเฉลี่ย 3.67 (S.D. = 0.658) อยู่ในระดับสูง และอันดับที่ 5 คือ มีคุณค่าทัดเทียมผู้อื่น มีค่าเฉลี่ย 3.66 (S.D. = 0.670) อยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 14 ระดับพฤติกรรมการปรับตัว ด้านบทบาทหน้าที่

พฤติกรรมการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่เลย				
สามารถเข้ากับคนในองค์กรได้ดี	52 (11.70)	255 (57.30)	138 (31.00)	- (0.00)	- (0.00)	3.81	0.625	สูง	1
เข้าใจถึงลักษณะนิสัยของคนไทยในองค์กร	50 (11.20)	256 (57.50)	139 (31.20)	- (0.00)	- (0.00)	3.80	0.621	สูง	2
พอใจในบทบาทหน้าที่ของตนในปัจจุบันนี้	54 (12.10)	245 (55.10)	146 (32.80)	- (0.00)	- (0.00)	3.79	0.638	สูง	3
สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเองได้	50 (11.20)	213 (47.90)	181 (40.70)	1 (0.20)	- (0.00)	3.70	0.663	สูง	4
รวม						**3.78**	**0.637**	**สูง**	

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บ ( ) หมายถึง ค่าร้อยละ

จากตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการปรับตัว ด้านบทบาทหน้าที่ พบว่าค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.78 (S.D. = 0.637)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยพบว่า อันดับที่ 1 คือ สามารถเข้ากับคนในองค์กรได้ดี มีค่าเฉลี่ย 3.81 (S.D. = 0.625) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 2 คือ

เข้าใจถึงลักษณะนิสัยของคนไทยในองค์กร มีค่าเฉลี่ย 3.80 (S.D. = 0.621) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 3 คือ พอใจในบทบาทหน้าที่ของตนในปัจจุบันนี้ มีค่าเฉลี่ย 3.79 (S.D. = 0.638) อยู่ในระดับสูง และอันดับที่ 4 คือ สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเองได้ มีค่าเฉลี่ย 3.70 (S.D. = 0.663) อยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 15 ระดับพฤติกรรมการปรับตัว ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน

พฤติกรรมการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่เลย				
เมื่อมีความรู้สึกว่าตนเองต้องเผชิญกับปัญหาสามารถปรึกษาคนใกล้ชิดได้	47 (10.60)	260 (58.40)	137 (30.80)	1 (0.20)	- (0.00)	3.79	0.617	สูง	1
เต็มใจให้ความช่วยเหลือกิจกรรมเพื่อสังคมตามความสามารถและกำลังที่มี	50 (11.20)	215 (48.30)	179 (40.20)	1 (0.20)	- (0.00)	3.71	0.662	สูง	2
ให้คำปรึกษาหรือแนะนำเมื่อบุคคลใกล้ชิดมีปัญหาหรือต้องการคำแนะนำ	51 (11.50)	210 (47.20)	183 (41.10)	1 (0.20)	- (0.00)	3.70	0.667	สูง	3

ตารางที่ 15 ระดับพฤติกรรมการปรับตัว ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน (ต่อ)

พฤติกรรมการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่เลย				
จะพยายามด้วยตนเองก่อนและขอความช่วยเหลือจากคนใกล้ชิดเมื่อจำเป็นหรือต้องการ	49 (11.00)	207 (46.50)	188 (42.20)	1 (0.20)	- (0.00)	3.68	0.665	สูง	5
รวม						**3.71**	**0.654**	**สูง**	

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บ ( ) หมายถึง ค่าร้อยละ

จากตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการปรับตัว ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน พบว่าค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.71 (S.D.= 0.654)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยพบว่า อันดับที่ 1 คือ เมื่อมีความรู้สึกว่าตนเองต้องเผชิญกับปัญหา สามารถปรึกษาคนใกล้ชิดได้ มีค่าเฉลี่ย 3.79 (S.D.= 0.617) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 2 คือ เต็มใจให้ความช่วยเหลือกิจกรรมเพื่อสังคมตามความสามารถและกำลังที่มี มีค่าเฉลี่ย 3.71 (S.D.= 0.662) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 3 คือ ให้คำปรึกษาหรือแนะนำ เมื่อบุคคลใกล้ชิดมีปัญหาหรือต้องการคำแนะนำ มีค่าเฉลี่ย 3.70 (S.D.= 0.667) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 4 คือ มีบุคคลใกล้ชิดคอยให้กำลังใจเสมอ มีค่าเฉลี่ย 3.69 (S.D.= 0.657) อยู่ในระดับสูง และอันดับที่ 5 คือ จะพยายามด้วยตนเองก่อนและขอความช่วยเหลือจากคนใกล้ชิดเมื่อจำเป็นหรือต้องการ มีค่าเฉลี่ย 3.68 (S.D.= 0.665) อยู่ในระดับสูง

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ระดับคุณภาพชีวิต

ผลการวิเคราะห์ระดับคุณภาพชีวิต โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สามารถแสดงได้ ดังนี้

ตารางที่ 16 ระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย

คุณภาพชีวิต	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล	อันดับ
ด้านจิตใจ	3.79	0.626	สูง	1
ด้านสิ่งแวดล้อม	3.79	0.622	สูง	2
ด้านสัมพันธภาพทางสังคม	3.74	0.641	สูง	3
ด้านสุขภาพกาย	3.74	0.637	สูง	4
รวม	**3.77**	**0.628**	**สูง**	

จากตารางที่ 16 พบว่าระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 (S.D.= 0.628) โดยพิจารณารายละเอียดรายด้าน พบว่าชาวญี่ปุ่นระดับคุณภาพชีวิตในด้านจิตใจ อยู่ในระดับสูง ($\bar{x}$= 3.79, S.D.= 0.626) รองลงมาเป็นองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม อยู่ในระดับสูง ($\bar{x}$= 3.79, S.D.= 0.622) ตามด้วยองค์ประกอบด้านสัมพันธภาพทางสังคม อยู่ในระดับสูง ($\bar{x}$= 3.74, S.D.= 0.641) และองค์ประกอบด้านสุขภาพกาย อยู่ในระดับสูง ($\bar{x}$= 3.74, S.D.= 0.637)

ตารางที่ 17 ระดับคุณภาพชีวิต ด้านสุขภาพกาย

ระดับคุณภาพชีวิต ด้านสุขภาพกาย	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่เลย				
สามารถไปไหนมาไหนด้วยตนเองได้ดี	56 (12.60)	251 (56.40)	138 (31.00)	- (0.00)	- (0.00)	3.82	0.635	สูง	1
พอใจกับความสามารถในการทำงานได้อย่างที่เคยทำมา	52 (11.70)	255 (57.30)	138 (31.00)	- (0.00)	- (0.00)	3.81	0.625	สูง	2
มีกำลังเพียงพอที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ในแต่ละวัน (ทั้งเรื่องงานหรือการดำเนินชีวิตประจำวัน)	49 (11.00)	259 (58.20)	137 (30.80)	- (0.00)	- (0.00)	3.80	0.616	สูง	3
มีปัญหากับการนอนหลับ	- (0.00)	- (0.00)	140 (31.50)	258 (58.0)	47 (10.60)	3.79	0.614	สูง	4
รู้สึกพอใจที่สามารถทำอะไร ๆ ผ่านไปได้ในแต่ละวัน	48 (10.80)	251 (56.40)	146 (32.80)	- (0.00)	- (0.00)	3.78	0.623	สูง	5
การเจ็บปวดตามร่างกาย เช่น ปวดหัว ปวดท้อง ปวดตามตัว ทำให้ไม่สามารถทำในสิ่งที่ต้องการ	- (0.00)	- (0.00)	227 (51.00)	171 (38.40)	47 (10.60)	3.60	0.673	สูง	6
ไปรับการรักษาพยาบาลเพื่อที่จะทำงานหรือมีชีวิตอยู่ไปได้ในแต่ละวัน	- (0.00)	- (0.00)	229 (51.50)	169 (38.00)	47 (10.60)	3.59	0.674	สูง	7
รวม						**3.74**	**0.637**	สูง	

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บ ( ) หมายถึง ค่าร้อยละ

จากตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์ระดับคุณภาพชีวิต องค์ประกอบด้านสุขภาพกาย พบว่าค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.74 (S.D.= 0.637)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยพบว่า อันดับที่ 1 คือ สามารถไปไหนมาไหนด้วยตนเองได้ดี มีค่าเฉลี่ย 3.82 (S.D.= 0.635) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 2 คือ พอใจกับความสามารถในการทำงานได้อย่างที่เคยทำมา มีค่าเฉลี่ย 3.81 (S.D.= 0.625) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 3 คือ มีกำลังเพียงพอที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ในแต่ละวัน (ทั้งเรื่องงาน หรือการดำเนินชีวิตประจำวัน) มีค่าเฉลี่ย 3.80 (S.D.= 0.616) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 4 คือ มีปัญหากับการนอนหลับ มีค่าเฉลี่ย 3.79 (S.D.= 0.614) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 5 คือ รู้สึกพอใจที่สามารถทำอะไร ๆ ผ่านไปได้ในแต่ละวัน มีค่าเฉลี่ย 3.78 (S.D.= 0.623) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 6 คือ การเจ็บปวดตามร่างกาย เช่น ปวดหัว ปวดท้อง ปวดตามตัว ทำให้ไม่สามารถทำในสิ่งที่ต้องการ มีค่าเฉลี่ย 3.60 (S.D.= 0.673) อยู่ในระดับสูง และอันดับที่ 7 คือ ไปรับการรักษาพยาบาลเพื่อที่จะทำงานหรือมีชีวิตอยู่ไปได้ในแต่ละวัน มีค่าเฉลี่ย 3.59 (S.D.= 0.674) อยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 18 ระดับคุณภาพชีวิต ด้านจิตใจ

ระดับคุณภาพชีวิต ด้านจิตใจ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่เลย				
มีสมาธิในการทำงานต่าง ๆ ดี	54 (12.10)	252 (56.60)	139 (31.20)	- (0.00)	- (0.00)	3.81	0.631	สูง	1
รู้สึกพอใจในตนเอง	50 (11.20)	253 (56.90)	142 (31.90)	- (0.00)	- (0.00)	3.79	0.624	สูง	2
รู้สึกพึงพอใจในชีวิต (เช่น มีความสุข ความสงบมีความหวัง)	47 (10.60)	253 (56.90)	145 (32.60)	- (0.00)	- (0.00)	3.78	0.620	สูง	3
รู้สึกว่าชีวิตมีความหมาย	48 (10.80)	257 (57.80)	140 (31.50)	- (0.00)	- (0.00)	3.77	0.627	สูง	4
รวม						**3.79**	**0.626**	**สูง**	

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บ ( ) หมายถึง ค่าร้อยละ

จากตารางที่ 18 ผลการวิเคราะห์ระดับคุณภาพชีวิต องค์ประกอบด้านจิตใจ พบว่าค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.79 (S.D.= 0.626)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยพบว่า อันดับที่ 1 คือ มีสมาธิในการทำงานต่าง ๆ ดี มีค่าเฉลี่ย 3.81 (S.D.= 0.631) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 2 คือ รู้สึกพอใจในตนเอง มีค่าเฉลี่ย 3.79 (S.D.= 0.624) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 3 คือ รู้สึกพึงพอใจในชีวิต (เช่น มีความสุข ความสงบมีความหวัง) มีค่าเฉลี่ย 3.78 (S.D.= 0.620) อยู่ในระดับสูง และอันดับที่ 4 คือ รู้สึกว่าชีวิตมีความหมาย มีค่าเฉลี่ย 3.77 (S.D.= 0.627) อยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 19 ระดับคุณภาพชีวิต ด้านสัมพันธภาพทางสังคม

ระดับคุณภาพชีวิตด้านสัมพันธภาพทางสังคม	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่เลย				
พอใจในชีวิตทางเพศ	47 (10.60)	258 (58.00)	139 (31.20)	1 (0.20)	- (0.00)	3.79	0.619	สูง	1
พอใจต่อการผูกมิตรหรือเข้ากับคนอื่น	47 (10.60)	216 (48.50)	181 (40.70)	- (0.00)	1 (0.20)	3.69	0.662	สูง	2
รวม						**3.74**	**0.641**	**สูง**	

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บ ( ) หมายถึง ค่าร้อยละ

จากตารางที่ 19 ผลการวิเคราะห์ระดับคุณภาพชีวิต องค์ประกอบด้านสัมพันธภาพทางสังคม พบว่าค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.74 (S.D.= 0.641)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยพบว่า อันดับที่ 1 คือ พอใจในชีวิตทางเพศ มีค่าเฉลี่ย 3.79 (S.D.= 0.619) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 2 คือ พอใจต่อการผูกมิตรหรือเข้ากับคนอื่น มีค่าเฉลี่ย 3.69 (S.D.= 0.662) อยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 20 ระดับคุณภาพชีวิต ด้านสิ่งแวดล้อม

ระดับคุณภาพชีวิต ด้านสิ่งแวดล้อม	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่เลย				
มีเงินพอใช้จ่ายตามความจำเป็น	52 (11.70)	262 (58.90)	131 (29.40)	- (0.00)	- (0.00)	3.82	0.617	สูง	1
พอใจกับสภาพแวดล้อมบริเวณสถานที่พำนักตอนนี้	52 (11.70)	256 (57.50)	137 (30.80)	- (0.00)	- (0.00)	3.81	0.624	สูง	2
ได้รู้เรื่องราวข่าวสารที่จำเป็นในชีวิตแต่ละวัน	53 (11.90)	252 (56.60)	140 (31.50)	- (0.00)	- (0.00)	3.80	0.630	สูง	3
รู้สึกว่าชีวิตมีความมั่นคงปลอดภัยดีในแต่ละวัน	47 (10.60)	257 (57.80)	141 (31.70)	- (0.00)	- (0.00)	3.79	0.615	สูง	4
สภาพแวดล้อมดีต่อสุขภาพ	46 (10.30)	253 (56.90)	146 (32.80)	- (0.00)	- (0.00)	3.78	0.618	สูง	5
พอใจกับการเดินทางไปไหนมาไหน	46 (10.30)	251 (56.40)	148 (33.30)	- (0.00)	- (0.00)	3.77	0.620	สูง	6
ได้พักผ่อนคลายเครียด	47 (10.30)	243 (54.60)	156 (35.10)	- (0.00)	- (0.00)	3.75	0.627	สูง	7
รวม						**3.79**	**0.622**	**สูง**	

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บ ( ) หมายถึง ค่าร้อยละ

จากตารางที่ 20 ผลการวิเคราะห์ระดับคุณภาพชีวิต องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม พบว่าค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.79 (S.D.= 0.622)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยพบว่า อันดับที่ 1 คือ มีเงินพอใช้จ่ายตามความจำเป็น มีค่าเฉลี่ย 3.82 (S.D.= 0.617) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 2 คือ พอใจกับสภาพแวดล้อมบริเวณสถานที่พำนักตอนนี้ มีค่าเฉลี่ย 3.81 (S.D.= 0.624) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 3 คือ ได้รู้เรื่องราวข่าวสารที่จำเป็นในชีวิตแต่ละวัน มีค่าเฉลี่ย 3.80 (S.D.= 0.630) อยู่

ในระดับสูง อันดับที่ 4 คือ รู้สึกว่าชีวิตมีความมั่นคงปลอดภัยดีในแต่ละวัน มีค่าเฉลี่ย 3.79 (S.D.= 0.615) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 5 คือ สภาพแวดล้อมดีต่อสุขภาพ มีค่าเฉลี่ย 3.78 (S.D.= 0.618) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 6 คือ พอใจกับการเดินทางไปไหนมาไหน มีค่าเฉลี่ย 3.80 (S.D.= 0.611) อยู่ในระดับสูง และอันดับที่ 7 คือ ได้พักผ่อนคลายเครียด มีค่าเฉลี่ย 3.80 (S.D.= 0.612) อยู่ในระดับสูง

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ระดับความสุข

ผลการวิเคราะห์ระดับความสุข โดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สามารถแสดงได้ ดังนี้

ตารางที่ 21 ระดับความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย

	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
รวม	**3.74**	**0.645**	**สูง**

จากตารางที่ 21 พบว่าระดับความสุขของชาวญี่ปุ่นอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74 (S.D.= 0.645)

ตารางที่ 22 ระดับความสุข

ความสุข	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่เลย				
สามารถปฏิบัติกิจวัตรประจำวันต่าง ๆ ด้วยตัวเอง	59 (13.30)	256 (57.50)	130 (29.20)	- (0.00)	- (0.00)	3.84	0.633	สูง	1
รู้สึกเป็นสุขในการช่วยเหลือผู้อื่นที่มีปัญหา	56 (12.60)	257 (57.80)	132 (29.70)	- (0.00)	- (0.00)	3.83	0.628	สูง	2
มีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนบ้าน	59 (13.30)	246 (55.30)	139 (31.20)	1 (0.20)	- (0.00)	3.82	0.649	สูง	3
รู้สึกประสบความสำเร็จและความก้าวหน้าในชีวิต	51 (11.5)	258 (58.00)	136 (30.60)	- (0.00)	- (0.00)	3.81	0.620	สูง	4
รู้สึกภูมิใจในตนเอง	51 (11.50)	254 (57.10)	139 (31.20)	1 (0.20)	- (0.00)	3.80	0.629	สูง	5
พึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตน	52 (11.70)	248 (55.70)	144 (32.40)	1 (0.20)	- (0.00)	3.79	0.637	สูง	6
รู้สึกว่าชีวิตมีความสุข	47 (10.60)	254 (57.10)	143 (32.10)	- (0.00)	1 (0.20)	3.78	0.631	สูง	7
มั่นใจที่จะเผชิญกับเหตุการณ์ร้ายแรงที่เกิดขึ้นในชีวิต	48 (10.80)	246 (55.30)	151 (33.90)	- (0.00)	- (0.00)	3.77	0.628	สูง	8
มีความสุขกับการริเริ่มงานใหม่ ๆ และมุ่งมั่นที่จะทำให้สำเร็จ	47 (10.60)	244 (54.80)	154 (34.60)	- (0.00)	- (0.00)	3.76	0.628	สูง	9
คิดว่าจะมีเพื่อนหรือญาติพี่น้องคอยช่วยเหลือในยามที่ท่านต้องการ	48 (10.80)	239 (23.70)	158 (35.50)	- (0.00)	- (0.00)	3.75	0.635	สูง	10

ตารางที่ 22 ระดับความสุข (ต่อ)

ความสุข	ระดับความคิดเห็น					$\bar{x}$	S.D.	แปลผล	อันดับ
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่เลย				
มั่นใจว่าชุมชนที่อยู่อาศัยมีความปลอดภัย	46 (10.30)	235 (52.80)	164 (36.90)	- (0.00)	- (0.00)	3.73	0.634	สูง	11
มีโอกาสได้พักผ่อนคลายเครียด	49 (11.00)	221 (49.70)	175 (39.30)	- (0.00)	- (0.00)	3.72	0.651	สูง	12
ถ้าสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง จะรู้สึกหงุดหงิด	- (0.00)	1 (0.20)	225 (50.60)	167 (37.50)	52 (11.70)	3.61	0.691	สูง	13
รู้สึกว่าชีวิตไร้ค่าไม่มีประโยชน์	46 (10.30)	166 (37.30)	232 (52.10)	1 (0.20)	- (0.00)	3.58	0.675	สูง	14
ต้องไปรับการรักษาพยาบาลเสมอ ๆ เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตและทำงานได้	2 (0.40)	2 (0.40)	232 (52.10)	163 (36.60)	46 (10.30)	3.56	0.700	สูง	15
รวม						**3.74**	**0.645**		

หมายเหตุ : ตัวเลขในวงเล็บ ( ) หมายถึง ค่าร้อยละ

จากตารางที่ 22 ผลการวิเคราะห์ระดับความสุข พบว่าค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.74 (S.D.= 0.645)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยพบว่า อันดับที่ 1 คือ สามารถปฏิบัติกิจวัตรประจำวันต่าง ๆ ด้วยตัวเอง มีค่าเฉลี่ย 3.84 (S.D.= 0.633) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 2 คือ รู้สึกเป็นสุขในการช่วยเหลือผู้อื่นที่มีปัญหา มีค่าเฉลี่ย 3.83 (S.D.= 0.628) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 3 คือ มีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนบ้าน มีค่าเฉลี่ย 3.82 (S.D.= 0.649) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 4 คือ รู้สึกประสบความสำเร็จและความก้าวหน้าในชีวิต มีค่าเฉลี่ย 3.81 (S.D.= 0.620) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 5 คือ รู้สึกภูมิใจในตนเอง มีค่าเฉลี่ย 3.80 (S.D.= 0.629) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 6 คือ พึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตน มีค่าเฉลี่ย 3.79 (S.D.= 0.637) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 7 คือ รู้สึกว่าชีวิตมีความสุข มีค่าเฉลี่ย 3.78 (S.D.=

0.631) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 8 คือ มั่นใจที่จะเผชิญกับเหตุการณ์ร้ายแรงที่เกิดขึ้นในชีวิต มีค่าเฉลี่ย 3.77 (S.D.= 0.628) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 9 คือ มีความสุขกับการริเริ่มงานใหม่ ๆ และมุ่งมั่นที่จะทำให้สำเร็จ มีค่าเฉลี่ย 3.76 (S.D.= 0.628) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 10 คือ คิดว่าจะมีเพื่อนหรือญาติพี่น้องคอยช่วยเหลือในยามที่ท่านต้องการ มีค่าเฉลี่ย 3.75 (S.D.= 0.635) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 11 คือ มั่นใจว่าชุมชนที่อยู่อาศัยมีความปลอดภัย มีค่าเฉลี่ย 3.73 (S.D.= 0.634) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 12 คือ มีโอกาสได้พักผ่อนคลายเครียด มีค่าเฉลี่ย 3.72 (S.D.= 0.651) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 13 คือ ถ้าสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง จะรู้สึกหงุดหงิด มีค่าเฉลี่ย 3.61 (S.D.= 0.691) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 14 คือ รู้สึกว่าชีวิตไร้ค่า ไม่มีประโยชน์ มีค่าเฉลี่ย 3.58 (S.D.= 0.675) อยู่ในระดับสูง อันดับที่ 15 คือ ต้องไปรับการรักษาพยาบาลเสมอ ๆ เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตและทำงานได้ มีค่าเฉลี่ย 3.56 (S.D.= 0.700) อยู่ในระดับสูง

ส่วนที่ 5 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1

ในส่วนนี้ เป็นการนำเสนอเพื่อตอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ที่ว่า “คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อการปรับตัวของชาวญี่ปุ่น” โดยใช้การทดสอบความแตกต่าง 2 กลุ่มตัวอย่าง (Independent Sample t-test), การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance : ANOVA) ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1.1 เพศของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อการปรับตัวของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ชาวญี่ปุ่นที่มีเพศแตกต่างกันมีการปรับตัวไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชาวญี่ปุ่นที่มีเพศแตกต่างกันมีการปรับตัวที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 23 วิเคราะห์เปรียบเทียบเพศที่ส่งผลต่อการปรับตัว

การปรับตัว	เพศ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig. (2-tailed)
ด้านร่างกาย	ชาย	436	3.76	0.605	-2.684	0.008**
	หญิง	9	4.30	0.726		
ด้านอัตมโนทัศน์	ชาย	436	3.67	0.645	-1.389	0.165
	หญิง	9	3.98	0.784		
ด้านบทบาทหน้าที่	ชาย	436	3.77	0.611	-1.656	0.098
	หญิง	9	4.11	0.782		
ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	ชาย	436	3.71	0.631	-1.374	0.170
	หญิง	9	4.00	0.656		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 23 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบเพศที่ส่งผลต่อการปรับตัว โดยใช้สถิติ Independent Sample t-test ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ได้ผลการวิจัยดังนี้

การวิเคราะห์เปรียบเทียบเพศที่ส่งผลต่อการปรับตัวด้านร่างกาย พบว่ามีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.008 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า เพศชาย และเพศหญิงมีการปรับตัวด้านร่างกายที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การวิเคราะห์เปรียบเทียบเพศที่ส่งผลต่อการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ พบว่ามีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.165 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า เพศชาย และเพศหญิงมีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ที่ไม่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบเพศที่ส่งผลต่อการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ พบว่ามีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.098 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า เพศชาย และเพศหญิงมีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ที่ไม่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบเพศที่ส่งผลต่อการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน พบว่ามีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.170 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า เพศชาย และเพศหญิงมีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันที่ไม่แตกต่างกัน

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY TNI

สมมติฐานข้อที่ 1.2 อายุของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อการปรับตัวของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันมีการปรับตัวไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันมีการปรับตัวที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 24 วิเคราะห์เปรียบเทียบอายุที่ส่งผลต่อการปรับตัว

การปรับตัว	อายุ	N	$\bar{x}$	S.D.	f	Sig. (2-tailed)
ด้านร่างกาย	ไม่เกิน 30 ปี	45	3.96	0.168	29.270	0.000**
	31-40 ปี	9	4.30	0.726		
	41-50 ปี	43	3.05	0.305		
	มากกว่า 50 ปี	348	3.82	0.610		
ด้านอัตมโนทัศน์	ไม่เกิน 30 ปี	75	3.97	0.153	21.736	0.000**
	31-40 ปี	9	4.09	0.855		
	41-50 ปี	43	3.02	0.153		
	มากกว่า 50 ปี	348	3.71	0.670		
ด้านบทบาทหน้าที่	ไม่เกิน 30 ปี	45	3.98	0.158	30.607	0.000**
	31-40 ปี	9	4.22	0.833		
	41-50 ปี	43	3.02	0.153		
	มากกว่า 50 ปี	348	3.83	0.616		
ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	ไม่เกิน 30 ปี	45	3.98	0.164	25.091	0.000**
	31-40 ปี	9	4.13	0.728		
	41-50 ปี	43	3.02	0.125		
	มากกว่า 50 ปี	348	3.75	0.648		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 24 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบอายุที่ส่งผลต่อการปรับตัว โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในกรณีพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) ได้ผลการวิจัยดังนี้

ในการปรับตัวด้านร่างกาย ด้านอัตมโนทัศน์ ด้านบทบาทหน้าที่ และด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านร่างกาย

ด้านอัตมโนทัศน์ ด้านบทบาทหน้าที่ และด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 25 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างอายุและการปรับตัว

การปรับตัว	อายุ	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี
ด้านร่างกาย	ไม่เกิน 30 ปี	-0.344 (0.093)	0.915 (0.000**)	0.143 (0.108)
	31-40 ปี		1.259 (0.000**)	0.487 (0.010**)
	41-50 ปี			-0.772 (0.000**)
ด้านอัตมโนทัศน์	ไม่เกิน 30 ปี	-0.120 (0.590)	0.946 (0.000**)	0.256 (0.008**)
	31-40 ปี		1.066 (0.000**)	0.376 (0.068)
	41-50 ปี			-0.690 (0.000**)
ด้านบทบาทหน้าที่	ไม่เกิน 30 ปี	-0.244 (0.234)	0.955 (0.000**)	0.147 (0.099)
	31-40 ปี		1.199 (0.000**)	0.392 (0.040*)
	41-50 ปี			-0.807 (0.000**)
ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	ไม่เกิน 30 ปี	-0.151 (0.481)	0.959 (0.000**)	0.229 (0.014*)
	31-40 ปี		1.110 (0.000**)	0.380 (0.056)
	41-50 ปี			-0.730 (0.000**)

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 25 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างอายุและการปรับตัว มีรายละเอียดดังนี้

1. การปรับตัวด้านร่างกาย พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีการปรับตัวด้านร่างกาย มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.915 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปีกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปี มีการปรับตัวด้านร่างกาย มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.259 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.010 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปี มีการปรับตัวด้านร่างกาย มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.487 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีการปรับตัวด้านร่างกาย น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.772

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีการปรับตัวด้านร่างกาย ไม่แตกต่างกัน

2. การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.946 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.008 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.256 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปีกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปี มีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.066 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีการปรับตัว

ด้านอัตมโนทัศน์ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.690

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ ไม่แตกต่างกัน

3. การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.955 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปีกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปี มีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.199 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.040 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปี มีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.392 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.807

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ ไม่แตกต่างกัน

4. การปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน พบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันมากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.959 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.014 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.229 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปีกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปี มีการปรับตัวด้านการพึ่งพา

ระหว่างกันและกันมากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.110 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันน้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.730

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน ไม่แตกต่างกัน

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY TNI

สมมติฐานข้อที่ 1.3 สถานภาพของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อการปรับตัวของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีการปรับตัวไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีการปรับตัวที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 26 วิเคราะห์เปรียบเทียบสถานภาพที่ส่งผลต่อการปรับตัว

การปรับตัว	สถานภาพ	N	$\bar{x}$	S.D.	f	Sig. (2-tailed)
ด้านร่างกาย	โสด	144	3.80	0.686	7.651	0.001**
	สมรส	284	3.72	0.559		
	หย่า	17	4.29	0.524		
ด้านอัตมโนทัศน์	โสด	144	3.79	0.679	10.376	0.000**
	สมรส	284	3.59	0.619		
	หย่า	17	4.20	0.566		
ด้านบทบาทหน้าที่	โสด	144	3.81	0.694	8.451	0.000**
	สมรส	284	3.73	0.564		
	หย่า	17	4.34	0.459		
ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	โสด	144	3.81	0.687	11.228	0.000**
	สมรส	284	3.63	0.587		
	หย่า	17	4.27	0.495		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 26 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบสถานภาพที่ส่งผลต่อการปรับตัว โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในกรณีพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) ได้ผลการวิจัยดังนี้

ในการปรับตัวด้านร่างกาย มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.001 ด้านอัตมโนทัศน์ ด้านบทบาทหน้าที่ และด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านร่างกาย ด้านอัตมโนทัศน์ ด้านบทบาทหน้าที่ และด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 27 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างสถานภาพและการปรับตัว

การปรับตัว	สถานภาพ	สมรส	หย่า
ด้านร่างกาย	โสด	0.083 (0.179)	-0.492 (0.002**)
	สมรส		-0.575 (0.000**)
ด้านอัตมโนทัศน์	โสด	0.195 (0.003**)	-0.411 (0.012*)
	สมรส		-0.606 (0.000**)
ด้านบทบาทหน้าที่	โสด	0.793 (0.201)	-0.533 (0.001**)
	สมรส		-0.612 (0.000**)
ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	โสด	0.180 (0.005*)	-0.459 (0.004*)
	สมรส		-0.640 (0.000**)

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 27 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างสถานภาพและการปรับตัว มีรายละเอียดดังนี้

1. การปรับตัวด้านร่างกาย พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสด กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.002 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสด มีการปรับตัวด้านร่างกายน้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.492 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส มีการปรับตัวด้านร่างกายน้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.575

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสดกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสดกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส มีการปรับตัวด้านร่างกายไม่แตกต่างกัน

2. การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสด กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.003 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสดมีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.195 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.012 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสด มีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.411 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรสมีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.606

3. การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสด กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.001 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสดมีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.533 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรสมีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.612

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสดกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสดกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส มีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ ไม่แตกต่างกัน

4. การปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสด กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.005 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสดมีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.180 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.004 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสด มีการ

ปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า อย่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.459 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรสมีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.640

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY TNI

สมมติฐานข้อที่ 1.4 ลักษณะการจ้างงานของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อการปรับตัวของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ชาวญี่ปุ่นที่มีลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันมีการปรับตัวไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชาวญี่ปุ่นที่มีลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันมีการปรับตัวที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 28 วิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการจ้างงานที่ส่งผลต่อการปรับตัว

การปรับตัว	ลักษณะการจ้างงาน	N	$\bar{x}$	S.D.	f	Sig. (2-tailed)
ด้านร่างกาย	จัดจ้างภายในประเทศไทย	16	3.83	0.505	8.598	0.000 **
	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย	425	3.75	0.606		
	ธุรกิจส่วนตัว	4	5.00	0.000		
ด้านอัตมโนทัศน์	จัดจ้างภายในประเทศไทย	16	3.76	0.562	4.731	0.009 **
	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย	425	3.67	0.649		
	ธุรกิจส่วนตัว	4	4.65	0.443		
ด้านบทบาทหน้าที่	จัดจ้างภายในประเทศไทย	16	3.81	0.552	5.198	0.006 **
	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย	425	3.76	0.613		
	ธุรกิจส่วนตัว	4	4.75	0.500		
ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	จัดจ้างภายในประเทศไทย	16	3.90	0.511	5.827	0.003 **
	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย	425	3.70	0.629		
	ธุรกิจส่วนตัว	4	4.70	0.600		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 28 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการจ้างงานที่ส่งผลต่อการปรับตัว โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในกรณีพบ

ความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) ได้ผลการวิจัยดังนี้

ในการปรับตัวด้านร่างกาย มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ด้านอัตมโนทัศน์ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.009 ด้านบทบาทหน้าที่ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.006 และด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.003 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่มีลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านร่างกาย ด้านอัตมโนทัศน์ ด้านบทบาทหน้าที่ และด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 29 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างลักษณะการจ้างงานและการปรับตัว

การปรับตัว	ลักษณะการจ้างงาน	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย	ธุรกิจส่วนตัว
ด้านร่างกาย	จัดจ้างภายในประเทศไทย	0.074 (0.629)	-1.172 (0.001**)
	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย		-1.246 (0.000**)
ด้านอัตมโนทัศน์	จัดจ้างภายในประเทศไทย	0.095 (0.564)	-0.888 (0.014*)
	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย		-0.982 (0.003**)
ด้านบทบาทหน้าที่	จัดจ้างภายในประเทศไทย	0.048 (0.759)	-0.938 (0.006*)
	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย		-0.985 (0.001**)
ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	จัดจ้างภายในประเทศไทย	0.203 (0.204)	-0.800 (0.023)
	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย		-1.003 (0.002**)

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 29 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างลักษณะการจ้างงานและการปรับตัว มีรายละเอียดดังนี้

1. การปรับตัวด้านร่างกาย พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.001 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทยมีการปรับตัวด้านร่างกาย น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.172 และยังพบว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทยมีการปรับตัวด้านร่างกาย น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.246

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทยกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย มีการปรับตัวด้านร่างกาย ไม่แตกต่างกัน

2. การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่าง กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.014 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทยมีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.888 และยังพบว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.003 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทยมีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.982

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทยกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย มีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ ไม่แตกต่างกัน

3. การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.006 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทยมีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ น้อย

กว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.938 และยังพบว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.001 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทยมีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.985

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทยกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย มีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ ไม่แตกต่างกัน

4. การปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.002 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย มีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.003

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.5 ตำแหน่งงานของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อการปรับตัวของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ชาวญี่ปุ่นที่มีตำแหน่งงานแตกต่างกันมีการปรับตัวไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชาวญี่ปุ่นที่มีตำแหน่งงานแตกต่างกันมีการปรับตัวที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 30 วิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งงานที่ส่งผลต่อการปรับตัว

การปรับตัว	ตำแหน่งงาน	N	$\bar{x}$	S.D.	f	Sig. (2-tailed)
ด้านร่างกาย	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	390	3.73	0.629	7.065	0.000 **
	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ	3	3.67	0.577		
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร	5	4.75	0.559		
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับปฏิบัติการ	47	3.98	0.224		
ด้านอัตมโนทัศน์	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	390	3.64	0.670	6.187	0.000 **
	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ	3	3.40	0.529		
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร	5	4.32	0.831		
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับปฏิบัติการ	47	3.99	0.212		
ด้านบทบาทหน้าที่	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	390	3.74	0.636	6.202	0.000 **
	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ	3	3.33	0.577		
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร	5	4.60	0.548		
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับปฏิบัติการ	47	4.00	0.215		
ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	390	3.67	0.654	6.243	0.000 **
	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ	3	3.67	0.577		
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร	5	4.56	0.607		
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับปฏิบัติการ	47	3.97	0.183		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 30 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งงานที่ส่งผลต่อการปรับตัว โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในกรณีพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) ได้ผลการวิจัยดังนี้

ในการปรับตัวด้านร่างกาย ด้านอัตมโนทัศน์ ด้านบทบาทหน้าที่ และด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่มีตำแหน่งงานแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านร่างกาย ด้านอัตมโนทัศน์ ด้านบทบาทหน้าที่ และด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 31 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างตำแหน่งงานและการปรับตัว

การปรับตัว	ตำแหน่งงาน	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับปฏิบัติการ
ด้านร่างกาย	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	0.063 (0.855)	-1.020 (0.000*)	-0.254 (0.006**)
	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ		-1.083 (0.014*)	-0.317 (0.374)
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร			0.766 (0.007**)
ด้านอัตมโนทัศน์	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	0.236 (0.524)	-0.684 (0.018*)	-0.355 (0.000**)
	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ		-0.920 (0.049*)	-0.591 (0.121)
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร			0.329 (0.275)
ด้านบทบาทหน้าที่	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	0.407 (0.246)	-0.859 (0.002**)	-0.259 (0.006**)
	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ		-1.267 (0.004**)	-0.667 (0.065)
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร			0.600 (0.036*)
ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	0.006 (0.986)	-0.887 (0.002**)	-0.293 (0.002**)
	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ		-0.893 (0.050*)	-0.299 (0.419)
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร			0.594 (0.043*)

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 31 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างตำแหน่งงานและการปรับตัว มีรายละเอียดดังนี้

1. การปรับตัวด้านร่างกาย พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหาร กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการใน

ระดับบริหาร มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหาร มีการปรับตัวด้านร่างกาย น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.020 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.006 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหาร มีการปรับตัวด้านร่างกาย น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.254 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.014 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการ มีการปรับตัวทางด้านร่างกาย น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.083 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหารกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.007 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร มีการปรับตัวทางด้านร่างกายมากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.766

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่ตำแหน่งงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีตำแหน่งงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีการปรับตัวด้านร่างกาย ไม่แตกต่างกัน

2. การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหาร กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.018 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหารมีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.684 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหาร มีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.355 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.049 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการ มี

การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.920

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่ตำแหน่งงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีตำแหน่งงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ ไม่แตกต่างกัน

3. การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหาร กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.002 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหารมีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.859 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจการบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.006 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหาร มีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.259 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.004 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการ มีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจบริการในระดับบริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.267 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหารกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.036 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหารมีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.600

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่ตำแหน่งงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีตำแหน่งงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ ไม่แตกต่างกัน

4. การปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหาร กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.002 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหารมีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.887 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่

อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.002 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหารมีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.293 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจบริการในระดับบริหาร มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.050 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการมีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจบริการในระดับบริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยทางสถิติเท่ากับ 0.893 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหารกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.043 หมายความว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหารมีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.594

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่ตำแหน่งงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีตำแหน่งงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 1.6 จังหวัดที่ทำงานของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อการปรับตัวของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ชาวญี่ปุ่นที่จังหวัดที่ทำงานแตกต่างกันมีการปรับตัวไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชาวญี่ปุ่นที่จังหวัดที่ทำงานแตกต่างกันมีการปรับตัวที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 32 วิเคราะห์เปรียบเทียบจังหวัดที่ทำงานที่ส่งผลต่อการปรับตัว

การปรับตัว	จังหวัดที่ทำงาน	N	$\bar{x}$	S.D.	t	Sig. (2-tailed)
ด้านร่างกาย	ชลบุรี	179	4.02	0.715	7.093	0.000**
	ระยอง	266	3.60	0.457		
ด้านอัตมโนทัศน์	ชลบุรี	179	4.01	0.709	9.611	0.000**
	ระยอง	266	3.46	0.499		
ด้านบทบาทหน้าที่	ชลบุรี	179	4.03	0.716	7.001	0.000**
	ระยอง	266	3.60	0.467		
ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	ชลบุรี	179	4.02	0.713	8.355	0.000**
	ระยอง	266	3.51	0.474		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 32 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบจังหวัดที่ทำงานที่ส่งผลต่อการปรับตัว โดยใช้สถิติ Independent Sample t-test ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ได้ผลการวิจัยดังนี้

การวิเคราะห์เปรียบเทียบจังหวัดที่ทำงานที่ส่งผลต่อการปรับตัวด้านร่างกาย พบว่ามีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.000 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในจังหวัดชลบุรี และชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในจังหวัดระยองมีการปรับตัวด้านร่างกายที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การวิเคราะห์เปรียบเทียบจังหวัดที่ทำงานที่ส่งผลต่อการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ พบว่ามีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.000 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในจังหวัดชลบุรี และชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในจังหวัดระยองมีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การวิเคราะห์เปรียบเทียบจังหวัดที่ทำงานที่ส่งผลต่อการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ พบว่ามีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.000 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติ

ฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในจังหวัดชลบุรี และชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในจังหวัดระยองมีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การวิเคราะห์เปรียบเทียบจังหวัดที่ทำงานที่ส่งผลต่อการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน พบว่ามีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.000 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในจังหวัดชลบุรี และชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในจังหวัดระยองมีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2

ในส่วนนี้ เป็นการนำเสนอเพื่อตอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ที่ว่า “คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น” โดยใช้การทดสอบความแตกต่าง 2 กลุ่มตัวอย่าง (Independent Sample t-test), การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance : ANOVA) ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 2.1 เพศของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ชาวญี่ปุ่นที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชาวญี่ปุ่นที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 33 วิเคราะห์เปรียบเทียบเพศที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต

ระดับคุณภาพชีวิต	เพศ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig. (2-tailed)
ด้านร่างกาย	ชาย	436	3.73	0.484	0.003	0.035*
	หญิง	9	4.08	0.611		
ด้านจิตใจ	ชาย	436	3.79	0.612	0.654	0.824
	หญิง	9	3.83	0.781		
ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	ชาย	436	3.74	0.620	0.207	0.470
	หญิง	9	3.89	0.74		
ด้านสิ่งแวดล้อม	ชาย	436	3.78	0.602	0.343	0.124
	หญิง	9	4.10	0.614		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 33 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบเพศที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต โดยใช้สถิติ Independent Sample t-test ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ได้ผลการวิจัยดังนี้

การวิเคราะห์เปรียบเทียบเพศที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย พบว่ามีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.035 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า เพศชาย และเพศหญิงมีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การวิเคราะห์เปรียบเทียบเพศที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ พบว่ามีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.824 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า เพศชาย และเพศหญิงมีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจที่ไม่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบเพศที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม พบว่ามีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.470 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า เพศชาย และเพศหญิงมีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมที่ไม่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบเพศที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม พบว่ามีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.124 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า เพศชาย และเพศหญิงมีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมที่ไม่แตกต่างกัน

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY TNI

สมมติฐานข้อที่ 2.2 อายุของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 34 วิเคราะห์เปรียบเทียบอายุที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต

ระดับคุณภาพชีวิต	อายุ	N	$\bar{x}$	S.D.	f	Sig. (2-tailed)
ด้านร่างกาย	ไม่เกิน 30 ปี	45	4.26	0.194	37.718	0.000**
	31-40 ปี	9	4.21	0.674		
	41-50 ปี	43	3.33	0.133		
	มากกว่า 50 ปี	348	3.71	0.475		
ด้านจิตใจ	ไม่เกิน 30 ปี	45	3.98	0.163	30.188	0.000**
	31-40 ปี	9	3.94	0.873		
	41-50 ปี	43	3.02	0.153		
	มากกว่า 50 ปี	348	3.85	0.614		
ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	ไม่เกิน 30 ปี	45	3.98	0.149	27.635	0.000**
	31-40 ปี	9	4.06	0.808		
	41-50 ปี	43	3.01	0.076		
	มากกว่า 50 ปี	348	3.79	0.631		
ด้านสิ่งแวดล้อม	ไม่เกิน 30 ปี	45	3.96	0.157	32.150	0.000**
	31-40 ปี	9	4.21	0.682		
	41-50 ปี	43	3.03	0.154		
	มากกว่า 50 ปี	348	3.85	0.604		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 34 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบอายุที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในกรณีพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) ได้ผลการวิจัยดังนี้

ในระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม และด้านสิ่งแวดล้อม มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย

ด้านจิตใจ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม และด้านสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 35 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างอายุและระดับคุณภาพชีวิต

ระดับคุณภาพชีวิต	อายุ	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี
ด้านร่างกาย	ไม่เกิน 30 ปี	0.051 (0.751)	0.932 (0.000**)	0.545 (0.000**)
	31-40 ปี		0.881 (0.000**)	0.494 (0.001**)
	41-50 ปี			-0.387 (0.000**)
ด้านจิตใจ	ไม่เกิน 30 ปี	0.039 (0.850)	0.960 (0.000**)	0.130 (0.145)
	31-40 ปี		0.921 (0.000**)	0.091 (0.632)
	41-50 ปี			-0.830 (0.000**)
ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	ไม่เกิน 30 ปี	-0.078 (0.710)	0.966 (0.000**)	0.186 (0.041*)
	31-40 ปี		1.044 (0.000**)	0.264 (0.173)
	41-50 ปี			-0.780 (0.000**)
ด้านสิ่งแวดล้อม	ไม่เกิน 30 ปี	-0.248 (0.216)	0.929 (0.000**)	0.109 (0.212)
	31-40 ปี		1.176 (0.000**)	0.356 (0.055)
	41-50 ปี			-0.820 (0.000**)

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 35 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างอายุและระดับคุณภาพชีวิต มีรายละเอียดดังนี้

1. ระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.932 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.545 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปีกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปี มีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.881 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.001 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปีมีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.494 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.387

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย ไม่แตกต่างกัน

2. ระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.960 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปีกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปี มีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.921 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีระดับคุณภาพชีวิตด้าน

จิตใจ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.830

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ ไม่แตกต่างกัน

3. ระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.966 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.041 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.186 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปีกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปี มีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.044 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.780

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ไม่แตกต่างกัน

4. ระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.929 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปี มีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.176 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี

มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.820

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม ไม่แตกต่างกัน

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY TNI

สมมติฐานข้อที่ 2.3 สถานภาพของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 36 วิเคราะห์เปรียบเทียบสถานภาพที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต

ระดับคุณภาพชีวิต	สถานภาพ	N	$\bar{x}$	S.D.	f	Sig. (2-tailed)
ด้านร่างกาย	โสด	144	3.80	0.607	8.715	0.000**
	สมรส	284	3.68	0.415		
	หย่า	17	4.12	0.210		
ด้านจิตใจ	โสด	144	3.80	0.698	6.376	0.002**
	สมรส	284	3.75	0.563		
	หย่า	17	4.29	0.486		
ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	โสด	144	3.80	0.693	8.461	0.000**
	สมรส	284	3.68	0.573		
	หย่า	17	4.26	0.504		
ด้านสิ่งแวดล้อม	โสด	144	3.80	0.679	5.803	0.003**
	สมรส	284	3.76	0.555		
	หย่า	17	4.26	0.501		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 36 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบสถานภาพที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในกรณีพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) ได้ผลการวิจัยดังนี้

ในระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย และด้านความสัมพันธ์ทางสังคม มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ด้านจิตใจ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.002 และด้านสิ่งแวดล้อม มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.003 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม และด้านสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 37 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างสถานภาพและระดับคุณภาพชีวิต

ระดับคุณภาพชีวิต	สถานภาพ	สมรส	หย่า
ด้านร่างกาย	โสด	0.125 (0.011*)	-0.309 (0.012*)
	สมรส		-0.435 (0.000**)
ด้านจิตใจ	โสด	0.043 (0.486)	-0.497 (0.002**)
	สมรส		-0.540 (0.000**)
ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	โสด	0.124 (0.048*)	-0.463 (0.003**)
	สมรส		-0.587 (0.000**)
ด้านสิ่งแวดล้อม	โสด	0.046 (0.455)	-0.460 (0.003**)
	สมรส		-0.505 (0.001**)

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 37 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างสถานภาพและระดับคุณภาพชีวิต มีรายละเอียดดังนี้

1. ระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสด กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.011 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสด มีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.125 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.012 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสด มีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายน้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.309 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพ

สมรส มีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.435

2. ระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานโสด กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.002 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสด มีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.497 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส มีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.540

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสดกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสดกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส มีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ ไม่แตกต่างกัน

3. ระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานโสด กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.048 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสด มีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.124 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.003 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสด มีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.463 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส มีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.587

4. ระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานโสด กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.003 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสด มีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.460 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.001 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส มี

ระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.505

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสดกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสดกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส มีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม ไม่แตกต่างกัน

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY TNI

สมมติฐานข้อที่ 2.4 ลักษณะการจ้างงานของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ชาวญี่ปุ่นที่มีลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชาวญี่ปุ่นที่มีลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 38 วิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการจ้างงานที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต

ระดับคุณภาพชีวิต	ลักษณะการจ้างงาน	N	$\bar{x}$	S.D.	f	Sig. (2-tailed)
ด้านร่างกาย	จัดจ้างภายในประเทศไทย	16	3.97	0.501	10.485	0.000**
	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย	425	3.72	0.477		
	ธุรกิจส่วนตัว	4	4.71	0.571		
ด้านจิตใจ	จัดจ้างภายในประเทศไทย	16	3.75	0.585	5.052	0.007**
	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย	425	3.78	0.611		
	ธุรกิจส่วนตัว	4	4.75	0.500		
ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	จัดจ้างภายในประเทศไทย	16	3.78	0.547	4.192	0.016*
	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย	425	3.73	0.619		
	ธุรกิจส่วนตัว	4	4.63	0.750		
ด้านสิ่งแวดล้อม	จัดจ้างภายในประเทศไทย	16	3.86	0.500	5.368	0.005**
	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย	425	3.78	0.601		
	ธุรกิจส่วนตัว	4	4.75	0.500		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 38 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการจ้างงานที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในกรณีพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) ได้ผลการวิจัยดังนี้

ในระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ด้านจิตใจ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.007 ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.016 และด้านสิ่งแวดล้อม มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.005 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่มีลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม และด้านสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 39 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างลักษณะการจ้างงานและระดับคุณภาพชีวิต

ระดับคุณภาพชีวิต	ลักษณะการจ้างงาน	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย	ธุรกิจส่วนตัว
ด้านร่างกาย	จัดจ้างภายในประเทศไทย	0.251 (0.040*)	-0.741 (0.006**)
	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย		-0.991 (0.000**)
ด้านจิตใจ	จัดจ้างภายในประเทศไทย	-0.306 (0.844)	-1.000 (0.003**)
	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย		-0.969 (0.002**)
ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	จัดจ้างภายในประเทศไทย	0.057 (0.748)	-0.844 (0.015*)
	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย		-0.894 (0.004**)
ด้านสิ่งแวดล้อม	จัดจ้างภายในประเทศไทย	0.080 (0.600)	-0.893 (0.008**)
	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย		-0.973 (0.001**)

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 39 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างลักษณะการจ้างงานและระดับคุณภาพชีวิต มีรายละเอียดดังนี้

1. ระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทยกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.040 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทยมีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.251 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.006 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทยมีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.741 และยังพบว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทยมีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.991

2. ระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่าง กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.003 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทยมีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.000 และยังพบว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.002 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทยมีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.969

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทยกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ ไม่แตกต่างกัน

3. ระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.015 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทยมีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.844 และยังพบว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.004 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมา

ประจำการชั่วคราวในประเทศไทยมีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.894

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทยกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย มีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ไม่แตกต่างกัน

4. ระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.008 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทย มีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.893 และยังพบว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.001 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทยมีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.973

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทย กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทยกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย มีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2.5 ตำแหน่งงานของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ชาวญี่ปุ่นที่มีตำแหน่งงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชาวญี่ปุ่นที่มีตำแหน่งงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตแตกต่างกัน

ตารางที่ 40 วิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งงานที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต

ระดับคุณภาพชีวิต	ตำแหน่งงาน	N	$\bar{x}$	S.D.	f	Sig. (2-tailed)
ด้านร่างกาย	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	390	3.67	0.467	28.691	0.000**
	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ	3	3.67	0.577		
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร	5	4.57	0.589		
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับปฏิบัติการ	47	4.24	0.202		
ด้านจิตใจ	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	390	3.76	0.638	6.163	0.000**
	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ	3	3.00	0.000		
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร	5	4.55	0.622		
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับปฏิบัติการ	47	3.98	0.163		
ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	390	3.71	0.645	6.238	0.000**
	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ	3	3.17	0.289		
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร	5	4.50	0.707		
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับปฏิบัติการ	47	3.98	0.146		
ด้านสิ่งแวดล้อม	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	390	3.76	0.628	4.375	0.005**
	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ	3	3.67	0.577		
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร	5	4.54	0.634		
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับปฏิบัติการ	47	3.96	0.156		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 40 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งงานที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในกรณีพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) ได้ผลการวิจัยดังนี้

ในระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 และด้านสิ่งแวดล้อม มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.005 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่มีตำแหน่งงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย ด้านอัตมโนทัศน์ ด้านบทบาทหน้าที่ และด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY TNI

ตารางที่ 41 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างตำแหน่งงานและระดับคุณภาพชีวิต

ระดับคุณภาพชีวิต	ตำแหน่งงาน	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับปฏิบัติการ
ด้านร่างกาย	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	0.003 (0.991)	-0.902 (0.000**)	-0.574 (0.000**)
	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ		-0.905 (0.006**)	-0.576 (0.031*)
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร			0.328 (0.120)
ด้านจิตใจ	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	0.762 (0.030*)	-0.788 (0.004**)	-0.217 (0.020*)
	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ		-1.550 (0.000**)	-0.979 (0.007**)
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร			0.571 (0.045*)
ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	0.540 (0.128)	-0.794 (0.004**)	-0.272 (0.004**)
	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ		-1.333 (0.003**)	-0.812 (0.026*)
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร			0.521 (0.071)
ด้านสิ่งแวดล้อม	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	0.0927 (0.789)	-0.784 (0.004**)	-0.204 (0.027*)
	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ		-0.876 (0.045*)	-0.297 (0.403)
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร			0.579 (0.039*)

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 41 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างตำแหน่งงานและระดับคุณภาพชีวิต มีรายละเอียดดังนี้

1. ระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหารกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการใน

ระดับบริหาร มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหาร มีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.902 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหาร มีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.574 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในปฏิบัติการกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.006 หมายความว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการ มีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.905 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.031 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการ มีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.576

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่ตำแหน่งงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีตำแหน่งงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย ไม่แตกต่างกัน

2. ระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหาร กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.030 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหารมีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.762 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.004 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหารมีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.788 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.020 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหารมีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมี

ผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.217 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการ กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการมีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.550 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.007 หมายความว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการมีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.979 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหารกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.045 หมายความว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหารมีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.571

3. ระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหาร กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.004 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหารมีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.794 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.004 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหารมีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.272 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการ กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.003 หมายความว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการ มีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.333 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.026 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการ มีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการ

บริการในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.812

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่ตำแหน่งงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีตำแหน่งงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ไม่แตกต่างกัน

4. ระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหาร กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.004 หมายความว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหารมีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.784 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.027 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหารมีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.204 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.045 หมายความว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการมีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.876 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหารกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.039 หมายความว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหารมีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.579

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่ตำแหน่งงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีตำแหน่งงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2.6 จังหวัดที่ทำงานของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ชาวญี่ปุ่นที่จังหวัดที่ทำงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชาวญี่ปุ่นที่จังหวัดที่ทำงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตแตกต่างกัน

ตารางที่ 42 วิเคราะห์เปรียบเทียบจังหวัดที่ทำงานที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต

ระดับคุณภาพชีวิต	จังหวัดที่ทำงาน	N	$\bar{x}$	S.D.	t	Sig. (2-tailed)
ด้านร่างกาย	ชลบุรี	179	4.02	0.446	11.089	0.000**
	ระยอง	266	3.55	0.424		
ด้านจิตใจ	ชลบุรี	179	4.02	0.712	6.398	0.000**
	ระยอง	266	3.63	0.480		
ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	ชลบุรี	179	4.02	0.712	7.721	0.000**
	ระยอง	266	3.55	0.469		
ด้านสิ่งแวดล้อม	ชลบุรี	179	4.00	0.703	6.010	0.000**
	ระยอง	266	3.64	0.473		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 42 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบจังหวัดที่ทำงานที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิต โดยใช้สถิติ Independent Sample t-test ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ได้ผลการวิจัยดังนี้

การวิเคราะห์เปรียบเทียบจังหวัดที่ทำงานที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย พบว่ามีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.000 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในจังหวัดชลบุรี และชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในจังหวัดระยองมีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การวิเคราะห์เปรียบเทียบจังหวัดที่ทำงานที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ พบว่ามีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.000 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในจังหวัดชลบุรี และชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในจังหวัดระยองมีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การวิเคราะห์เปรียบเทียบจังหวัดที่ทำงานที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม พบว่ามีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.000 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก

(H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในจังหวัดชลบุรี และชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในจังหวัดระยองมีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การวิเคราะห์เปรียบเทียบจังหวัดที่ทำงานที่ส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม พบว่ามีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.000 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในจังหวัดชลบุรี และชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในจังหวัดระยองมีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY TNI

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3

ในส่วนนี้ เป็นการนำเสนอเพื่อตอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 ที่ว่า “คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น” โดยใช้การทดสอบความแตกต่าง 2 กลุ่มตัวอย่าง (Independent Sample t-test), การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance : ANOVA) ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 3.1 เพศของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ชาวญี่ปุ่นที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับความสุขไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชาวญี่ปุ่นที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับความสุขแตกต่างกัน

ตารางที่ 43 วิเคราะห์เปรียบเทียบเพศที่ส่งผลต่อระดับความสุข

	เพศ	N	$\bar{x}$	S.D.	t	Sig. (2-tailed)
ระดับความสุข	ชาย	436	3.74	0.498	-0.204	0.843
	หญิง	9	3.79	0.639		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 43 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบเพศที่ส่งผลต่อระดับความสุข โดยใช้สถิติ Independent Sample t-test ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ได้ผลการวิจัยดังนี้

การวิเคราะห์เปรียบเทียบเพศที่ส่งผลต่อระดับความสุข พบว่ามีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.843 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า เพศชายและเพศหญิงมีระดับความสุขที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 3.2 อายุของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับความสุขไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับความสุขแตกต่างกัน

ตารางที่ 44 วิเคราะห์เปรียบเทียบอายุที่ส่งผลต่อระดับความสุข

	อายุ	N	$\bar{x}$	S.D.	f	Sig. (2-tailed)
ระดับความสุข	ไม่เกิน 30 ปี	45	4.15	0.164	30.529	0.000**
	31-40 ปี	9	3.94	0.749		
	41-50 ปี	43	3.23	0.075		
	มากกว่า 50 ปี	348	3.75	0.498		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 44 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบอายุที่ส่งผลต่อระดับความสุข โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในกรณีพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) ได้ผลการวิจัยดังนี้

ในระดับความสุข มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับความสุขที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 45 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างอายุและระดับความสุข

	อายุ	31-40 ปี	41-50 ปี	มากกว่า 50 ปี
ระดับความสุข	ไม่เกิน 30 ปี	0.210 (0.208)	0.920 (0.000**)	0.404 (0.000**)
	31-40 ปี		0.710 (0.000**)	0.193 (0.211)
	41-50 ปี			-0.517 (0.000**)

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 45 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างอายุและระดับความสุข มีรายละเอียดดังนี้

1. ระดับความสุข พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีระดับความสุข มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.920 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีระดับความสุข มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.404 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปีกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 31-40 ปี มีระดับความสุขมากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.710 และยังพบว่าในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุ 41-50 ปี มีระดับความสุข น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุมากกว่า 50 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.517

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อายุแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีอายุแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีระดับความสุข ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3.3 สถานภาพของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีระดับความสุขไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีระดับความสุขแตกต่างกัน

ตารางที่ 46 วิเคราะห์เปรียบเทียบสถานภาพที่ส่งผลต่อระดับความสุข

	สถานภาพ	N	$\bar{X}$	S.D.	f	Sig. (2-tailed)
ระดับความสุข	โสด	144	3.80	0.603	6.985	0.001**
	สมรส	284	3.69	0.437		
	หย่า	17	4.11	0.346		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 46 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบสถานภาพที่ส่งผลต่อระดับความสุข โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในกรณีพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) ได้ผลการวิจัยดังนี้

ในระดับความสุข มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.001 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพที่แตกต่างกันมีระดับความสุขที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 47 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างสถานภาพและระดับความสุข

	สถานภาพ	สมรส	หย่า
ระดับความสุข	โสด	0.103 (0.041*)	-0.314 (0.014*)
	สมรส		-0.417 (0.001**)

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01, * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 47 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างสถานภาพและระดับความสุข มีรายละเอียดดังนี้

1. ระดับความสุข พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสดกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.041 หมายความว่า กลุ่ม

ชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสด มีระดับความสุข มากกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.103 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.014 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพโสด มีระดับความสุข น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.314 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส กับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.001 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพสมรส มีระดับความสุข น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีสถานภาพหย่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.417

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY TNI

สมมติฐานข้อที่ 3.4 ลักษณะการจ้างงานของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ชาวญี่ปุ่นที่มีลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันมีระดับความสุขไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชาวญี่ปุ่นที่มีลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันมีระดับความสุขแตกต่างกัน

ตารางที่ 48 วิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการจ้างงานที่ส่งผลต่อระดับความสุข

	ลักษณะการจ้างงาน	N	$\bar{x}$	S.D.	f	Sig. (2-tailed)
ระดับความสุข	จัดจ้างภายในประเทศไทย	16	3.87	0.510	5.551	0.004
	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย	425	3.73	0.494		**
	ธุรกิจส่วนตัว	4	4.52	0.624		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 48 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการจ้างงานที่ส่งผลต่อระดับความสุข โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในกรณีพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) ได้ผลการวิจัยดังนี้

ในระดับความสุข มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.004 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่มีลักษณะการจ้างงานที่แตกต่างกันมีระดับความสุขที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 49 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างลักษณะการจ้างงานและระดับความสุข

	ลักษณะการจ้างงาน	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย	ธุรกิจส่วนตัว
ระดับความสุข	จัดจ้างภายในประเทศไทย	0.141 (0.266)	-0.646 (0.020*)
	จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย		-0.786 (0.002**)

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 49 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างลักษณะการจ้างงานและระดับความสุข มีรายละเอียดดังนี้

1. ระดับความสุข พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทยกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่ทำธุรกิจส่วนตัว มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.020 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างภายในประเทศไทยมีระดับความสุข น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่ทำธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.646 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทยกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.002 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทยมีระดับความสุข น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.786

สมมติฐานข้อที่ 3.5 ตำแหน่งงานของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ชาวญี่ปุ่นที่มีตำแหน่งงานแตกต่างกันมีระดับความสุขไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชาวญี่ปุ่นที่มีตำแหน่งงานแตกต่างกันมีระดับความสุขแตกต่างกัน

ตารางที่ 50 วิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งงานที่ส่งผลต่อระดับความสุข

	ตำแหน่งงาน	N	$\bar{x}$	S.D.	f	Sig. (2-tailed)
ระดับความสุข	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	390	3.69	0.498	14.996	0.000**
	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ	3	3.38	0.423		
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร	5	4.37	0.628		
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับปฏิบัติการ	47	4.12	0.227		

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 50 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งงานที่ส่งผลต่อระดับความสุข โดยใช้สถิติ One-Way Analysis of Variance (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ในกรณีพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้วยวิธี Least Significant Difference (LSD) ได้ผลการวิจัยดังนี้

ในระดับความสุข มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ชาวญี่ปุ่นที่ตำแหน่งงานแตกต่างกันมีระดับความสุขที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 51 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างตำแหน่งงานและระดับความสุข

	ตำแหน่งงาน	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับปฏิบัติการ
ระดับความสุข	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร	0.313 (0.259)	-0.682 (0.002**)	-0.434 (0.000**)
	ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ		-0.996 (0.005**)	-0.747 (0.009**)
	ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร			0.249 (0.270)

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 51 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ระหว่างตำแหน่งงานและระดับความสุข มีรายละเอียดดังนี้

1. ระดับความสุข พบว่า ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหารกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.002 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหาร มีระดับความสุข น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.682 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหาร มีระดับความสุข น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.434 และยังพบว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.005 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการ มีระดับความสุข น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับบริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.996 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ มีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.009 หมายความว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่น

ที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับปฏิบัติการ มีระดับความสุข น้อยกว่ากลุ่มชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในธุรกิจเกี่ยวกับการบริการในระดับปฏิบัติการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.747

ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มชาวญี่ปุ่นที่ตำแหน่งงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีค่า Sig. (2-tailed) มากกว่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวญี่ปุ่นที่มีตำแหน่งงานแตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีระดับความสุข ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3.6 จังหวัดที่ทำงานของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ชาวญี่ปุ่นที่จังหวัดที่ทำงานแตกต่างกันมีระดับความสุขไม่แตกต่างกัน

H_1 : ชาวญี่ปุ่นที่จังหวัดที่ทำงานแตกต่างกันมีระดับความสุขแตกต่างกัน

ตารางที่ 52 วิเคราะห์เปรียบเทียบจังหวัดที่ทำงานที่ส่งผลต่อระดับความสุข

	จังหวัดที่ทำงาน	N	$\bar{x}$	S.D.	t	Sig. (2-tailed)
ระดับความสุข	ชลบุรี	179	3.99	0.510	9.271	0.000
	ระยอง	266	3.57	0.415		**

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 52 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบจังหวัดที่ทำงานที่ส่งผลต่อระดับความสุข โดยใช้สถิติ Independent Sample t-test ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ได้ผลการวิจัยดังนี้

การวิเคราะห์เปรียบเทียบจังหวัดที่ทำงานที่ส่งผลต่อระดับความสุข พบว่ามีค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.000 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่าชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในจังหวัดชลบุรี และชาวญี่ปุ่นที่อยู่ในจังหวัดระยองมีระดับความสุขที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4

ในส่วนนี้ เป็นการนำเสนอเพื่อตอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 ที่ว่า “การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น” โดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson’s Product Moment Correlation Coefficient) ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 4.1 การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายของชาวญี่ปุ่น

H_0 : การปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายของชาวญี่ปุ่นไม่มีความสัมพันธ์กัน

H_1 : การปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายของชาวญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กัน

ตารางที่ 53 วิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย

การปรับตัว	ระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย			
	R	Sig. (2-tailed)	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
ด้านร่างกาย	0.906	0.000**	สูงมาก	เดียวกัน
ด้านอัตมโนทัศน์	0.850	0.000**	สูง	เดียวกัน
ด้านบทบาทหน้าที่	0.909	0.000**	สูงมาก	เดียวกัน
ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	0.881	0.000**	สูง	เดียวกัน

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 53 ผลการวิเคราะห์ระหว่างการปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย โดยใช้สถิติการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson’s Product Moment Correlation Coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า

1. การปรับตัวด้านร่างกายกับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จึงสรุปได้ว่าการปรับตัวด้านร่างกายมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.906 หมายความว่า การปรับตัวด้านร่างกายมีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายในระดับสูงมาก

2. การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จึงสรุปได้ว่าการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.850 หมายความว่า การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์มีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายในระดับสูง

3. การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่กับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จึงสรุปได้ว่าการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.909 หมายความว่า การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่มีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายในระดับสูงมาก

4. การปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จึงสรุปได้ว่าการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.881 หมายความว่า การปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันมีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายในระดับสูง

TNI
THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

สมมติฐานข้อที่ 4.2 การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจของชาวญี่ปุ่น

H_0 : การปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจของชาวญี่ปุ่นไม่มีความสัมพันธ์กัน

H_1 : การปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจของชาวญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กัน

ตารางที่ 54 วิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ

การปรับตัว	ระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ			
	R	Sig. (2-tailed)	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
ด้านร่างกาย	0.971	0.000**	สูงมาก	เดียวกัน
ด้านอัตมโนทัศน์	0.873	0.000**	สูง	เดียวกัน
ด้านบทบาทหน้าที่	0.977	0.000**	สูงมาก	เดียวกัน
ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	0.911	0.000**	สูงมาก	เดียวกัน

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 54 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ โดยใช้สถิติการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า

1. การปรับตัวด้านร่างกายกับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จึงสรุปได้ว่าการปรับตัวด้านร่างกายมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.971 หมายความว่า การปรับตัวด้านร่างกายมีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจในระดับสูงมาก

2. การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จึงสรุปได้ว่าการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.873 หมายความว่า การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์มีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจในระดับสูง

3. การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่กับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จึงสรุปได้ว่าการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.977 หมายความว่า การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่มีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจในระดับสูงมาก

4. การปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จึงสรุปได้ว่าการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.911 หมายความว่า การปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันมีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจในระดับสูงมาก

สมมติฐานข้อที่ 4.3 การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมของชาวญี่ปุ่น

H_0 : การปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมของชาวญี่ปุ่นไม่มีความสัมพันธ์กัน

H_1 : การปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมของชาวญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กัน

ตารางที่ 55 วิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม

การปรับตัว	ระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม			
	R	Sig. (2-tailed)	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
ด้านร่างกาย	0.973	0.000**	สูงมาก	เดียวกัน
ด้านอัตมโนทัศน์	0.838	0.000**	สูง	เดียวกัน
ด้านบทบาทหน้าที่	0.947	0.000**	สูงมาก	เดียวกัน
ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	0.881	0.000**	สูง	เดียวกัน

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 55 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม โดยใช้สถิติการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า

1. การปรับตัวด้านร่างกายกับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จึงสรุปได้ว่าการปรับตัวด้านร่างกายมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.973 หมายความว่า การปรับตัวด้านร่างกายมีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมในระดับสูงมาก

2. การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จึงสรุปได้ว่าการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01 โดยมีค่า

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.838 หมายความว่า การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์มีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมในระดับสูง

3. การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่กับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จึงสรุปได้ว่าการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.947 หมายความว่า การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่มีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมในระดับสูงมาก

4. การปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จึงสรุปได้ว่าการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.881 หมายความว่า การปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันมีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมในระดับสูง

TNI
THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

สมมติฐานข้อที่ 4.4 การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมของชาวญี่ปุ่น

H_0 : การปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมของชาวญี่ปุ่นไม่มีความสัมพันธ์กัน

H_1 : การปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมของชาวญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กัน

ตารางที่ 56 วิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม

การปรับตัว	ระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม			
	R	Sig. (2-tailed)	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
ด้านร่างกาย	0.978	0.000**	สูงมาก	เดียวกัน
ด้านอัตมโนทัศน์	0.871	0.000**	สูง	เดียวกัน
ด้านบทบาทหน้าที่	0.976	0.000**	สูงมาก	เดียวกัน
ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน	0.911	0.000**	สูงมาก	เดียวกัน

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 56 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม โดยใช้สถิติการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า

1. การปรับตัวด้านร่างกายกับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จึงสรุปได้ว่าการปรับตัวด้านร่างกายมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.978 หมายความว่า การปรับตัวด้านร่างกายมีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมในระดับสูงมาก

2. การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จึงสรุปได้ว่าการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์

สัน เท่ากับ 0.871 หมายความว่า การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์มีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมในระดับสูง

3. การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่กับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จึงสรุปได้ว่าการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.976 หมายความว่า การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่มีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมในระดับสูงมาก

4. การปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมมีค่า Sig. (2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) จึงสรุปได้ว่าการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน เท่ากับ 0.911 หมายความว่า การปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันมีความสัมพันธ์ทิศทางเดียวกันกับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมในระดับสูงมาก

TNI
THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 5

ในส่วนนี้ เป็นการนำเสนอเพื่อตอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 ที่ว่า “การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น” โดยใช้ สถิติการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ การปรับตัว กับตัวแปรตาม คือ ความสุข ด้วยวิธี Stepwise คือการเลือกตัวแปรโดยคัดเลือกตัวแปรพยากรณ์ที่ดีที่สุดและได้ตัวแบบที่ประหยัดที่สุด โดยจะพิจารณาเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการ และในขณะเดียวกันจะพิจารณาตัวแปรอิสระที่อยู่ในสมควรที่จะถูกเลือกออกจากสมการหรือไม่ ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 5 การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

H_0 : การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นไม่ส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

H_1 : การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

การตรวจสอบตัวแปร

ในการวิเคราะห์สถิติการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณต้องตรวจสอบว่าตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันเองเกินกว่า 0.9 จะถือว่าตัวแปรนั้นมีความสัมพันธ์กันมากจะทำให้เกิดปัญหา Multicollinearity

ตารางที่ 57 ความสัมพันธ์ของตัวแปรการปรับตัว

		ด้านอัตมโนทัศน์	ด้านบทบาทหน้าที่	ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน
ด้านร่างกาย	Pearson Correlation	0.864**	0.895**	0.939**
	Sig. (2-tailed)	0.000	0.000	0.000
ด้านอัตมโนทัศน์	Pearson Correlation		0.927**	0.977**
	Sig. (2-tailed)		0.000	0.000
ด้านบทบาทหน้าที่	Pearson Correlation			0.947**
	Sig. (2-tailed)			0.000

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 57 เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการปรับตัว พบว่าระหว่างตัวแปรด้านร่างกายกับด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน และด้านอัตมโนทัศน์กับด้านบทบาทหน้าที่ และด้านอัตมโนทัศน์กับด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน และด้านบทบาทหน้าที่กับด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน มีความสัมพันธ์กันเองระหว่างตัวแปร เกิดปัญหา Multicollinearity

วิธีการอย่างหนึ่งในการแก้ปัญหา Multicollinearity คือการรวมตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์ไว้ด้วยกัน โดยการสร้างตัวแปรใหม่ หรือเรียกว่าปัจจัย โดยใช้เทคนิค Factor Analysis แล้วนำปัจจัยดังกล่าวไปเป็นตัวแปรอิสระในการวิเคราะห์ความถดถอยต่อไป เนื่องจากปัจจัยดังกล่าวจะไม่มีความสัมพันธ์กัน จึงเป็นการแก้ปัญหา Multicollinearity (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2553: 5)

ในการทำ Factor Analysis นี้ จะทำการสกัดปัจจัยโดยใช้วิธี Principal Component Analysis ที่จะนำรายละเอียดของตัวแปรที่มีจำนวนตัวแปรมาก ๆ มาไว้ในปัจจัยเพียงไม่กี่ปัจจัย โดยจะพิจารณารายละเอียดทั้งหมดจากแต่ละตัวแปร จะทำให้สามารถประมาณค่า Factor loading ได้ โดยที่ค่า Factor loading จะเป็นค่าที่ใช้ในการพิจารณาว่ามีตัวแปรใดบ้างที่ควรจะอยู่ใน Factor เดียวกัน ในแต่ละ Factor ให้พิจารณาค่า Factor loading ของแต่ละตัวแปร ถ้า Factor loading ของตัวแปรใดมีมาก (เข้าสู่ +1 หรือ -1) ควรจัดตัวแปรนั้นให้อยู่ใน Factor ดังกล่าว ในบางกรณีที่ค่า Factor loading มีค่ากลาง ๆ ทำให้ไม่สามารถจัดตัวแปรว่าควรอยู่ใน Factor ใดได้นั้น ก็ควรจะหมุนแกนปัจจัย โดยใช้วิธี Varimax ที่เป็นเทคนิคที่ทำให้มีจำนวนตัวแปรน้อยที่สุด มีค่า Factor loading มากในแต่ละปัจจัย มาจับกลุ่มข้อคำถามใหม่ (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2553: 8-9, 16) ได้ผลลัพธ์ดังตารางที่ 58

TNI
THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

ตารางที่ 58 Rotated Component Matrix ด้วยวิธี Varimax

ข้อคำถามการปรับตัว	Component	
	1	2
ร่างกายยังแข็งแรงดีเหมือนเดิม	0.852	0.505
สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเองได้	0.852	0.510
มีบุคคลใกล้ชิดคอยให้กำลังใจเสมอ	0.849	0.500
เป็นที่พึ่งพาของคนรอบข้างได้เสมอ	0.849	0.504
ให้คำปรึกษาหรือแนะนำเมื่อบุคคลใกล้ชิดมีปัญหาหรือต้องการคำแนะนำ	0.848	0.490
จะพยายามด้วยตนเองก่อนและขอความช่วยเหลือจากคนใกล้ชิดเมื่อจำเป็นหรือต้องการ	0.845	0.492
มีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง	0.844	0.506
มีกำลังใจที่ดี เมื่อประสบปัญหา	0.838	0.482
เต็มใจให้ความช่วยเหลือกิจกรรมเพื่อสังคมตามความสามารถและกำลังที่มี	0.830	0.479
มีคุณค่าทัดเทียมผู้อื่น	0.830	0.483
สามารถปรับตัวให้เข้ากับอาหารในประเทศไทยได้	0.379	0.842
เข้าใจถึงลักษณะนิสัยของคนไทยในองค์กร	0.528	0.835
สามารถนอนหลับพักผ่อนได้เต็มที่	0.531	0.835

ตารางที่ 58 Rotated Component Matrix ด้วยวิธี Varimax (ต่อ)

ข้อคำถามการปรับตัว	Component	
	1	2
สามารถเข้ากับคนในองค์กรของท่านได้ดี	0.529	0.833
พอใจในบทบาทหน้าที่ของตนในปัจจุบันนี้	0.492	0.830
มีวิธีการผ่อนคลายความเครียดได้ด้วยตนเอง	0.531	0.830
สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศในประเทศไทยได้	0.488	0.825
เมื่อมีความรู้สึกว่าตนเองต้องเผชิญกับปัญหาสามารถปรึกษาคนใกล้ชิดได้	0.543	0.822

จากการจัดกลุ่มตัวแปรด้วยวิธี Varimax ในตารางที่ 58 จะเห็นได้ว่า ตัวแปรที่จัดใหม่นั้นมี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 มี ร่างกายของท่านยังแข็งแรงดีเหมือนเดิม, ท่านมีคุณค่าทัดเทียมผู้อื่น, ท่านเป็นที่พึ่งพาของคนรอบข้างได้เสมอ, ท่านมีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง, ท่านมีกำลังใจที่ดี เมื่อประสบปัญหา, ท่านสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเองได้, ท่านมีบุคคลใกล้ชิดคอยให้กำลังใจเสมอ, ท่านจะพยายามด้วยตนเองก่อนและขอความช่วยเหลือจากคนใกล้ชิดเมื่อจำเป็นหรือต้องการ, ท่านให้คำปรึกษาหรือแนะนำ เมื่อบุคคลใกล้ชิดมีปัญหาหรือต้องการคำแนะนำ, ท่านเต็มใจให้ความช่วยเหลือกิจกรรมเพื่อสังคมตามความสามารถและกำลังที่มี และกลุ่มที่ 2 มีท่านสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศในประเทศไทยได้, ท่านสามารถปรับตัวให้เข้ากับอาหารในประเทศไทยได้, ท่านสามารถนอนหลับพักผ่อนได้เต็มที่, ท่านมีวิธีการผ่อนคลายความเครียดได้ด้วยตนเอง, ท่านสามารถเข้ากับคนในองค์กรของท่านได้ดี, ท่านเข้าใจถึงลักษณะนิสัยของคนไทยในองค์กรของท่าน, ท่านพอใจในบทบาทหน้าที่ของตนในปัจจุบันนี้, เมื่อท่านมีความรู้สึกว่าตนเองต้องเผชิญกับปัญหาท่านสามารถปรึกษาคนใกล้ชิดได้

เมื่อได้ตัวแปรกลุ่มใหม่แล้ว จึงตั้งชื่อตัวแปรใหม่ที่ได้มาคือ ตัวแปรที่ 1 = การปรับตัวที่เกี่ยวข้องกับการสร้างประสิทธิผลในชีวิต (X_1), ตัวแปรที่ 2 = การปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม (X_2)

ตารางที่ 59 ผลการวิเคราะห์หาตัวแปรพยากรณ์ที่ดีของการปรับตัว มีอิทธิพลต่อความสุข

ชุดของตัวแปรพยากรณ์ที่ดี		R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate	F	Sig.
รูปแบบ 1	X_2	0.951	0.904	0.904	0.155	4187.519	0.000
รูปแบบ 2	X_2, X_1	0.956	0.914	0.914	0.147	2361.801	0.000

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 59 ผลการวิเคราะห์หาตัวแปรพยากรณ์ที่ดีของการปรับตัว มีอิทธิพลต่อความสุข พบว่า

รูปแบบ 1 การปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม (X_2) เป็นตัวแปรที่มีค่าอำนาจพยากรณ์ (R^2) เท่ากับร้อยละ 90.40 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์ เท่ากับ 0.155

รูปแบบ 2 เมื่อเพิ่มการปรับตัวที่เกี่ยวข้องกับการสร้างประสิทธิผลในชีวิต (X_1) เข้าไปในสมการ มีค่าอำนาจพยากรณ์ (R^2) เท่ากับร้อยละ 91.40 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์ เท่ากับ 0.147 ลดลงจากเดิม 0.008

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในแต่ละขั้นตอน พบว่า ค่าอำนาจการพยากรณ์เพิ่มขึ้นทุกขั้นตอน โดยที่ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์ลดลงจากเดิมทุกขั้นตอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงให้เห็นว่าการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม (X_2) และการปรับตัวที่เกี่ยวข้องกับการสร้างประสิทธิผลในชีวิต (X_1) ที่เข้าสู่สมการ ร่วมกันพยากรณ์ระดับความสุข โดยมีค่าน้ำหนักความสำคัญหรือสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรพยากรณ์ (b, β) การปรับตัว (X_2 และ X_1) และค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (a) ดังแสดงผลในตารางที่ 60

ตารางที่ 60 ผลการวิเคราะห์หาค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์ที่ดีของการปรับตัวมีอิทธิพลต่อระดับความสุข

ตัวแปรพยากรณ์	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.	Collinearity Statistics	
	B	SE_b	B			Tolerance	VIF
(ค่าคงที่)	0.768	0.044		17.510	0.000		
X_2	0.628	0.024	0.766	26.265	0.000	0.228	4.392
X_1	0.163	0.023	0.211	7.224	0.000	0.228	4.392
$R = 0.956$ $R^2 = 0.914$ $SE_{est} = 0.147$ $F = 2361.801$							

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 60 ผลการวิเคราะห์หาค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์ที่ดีของการปรับตัว ส่งผลต่อระดับความสุข พบว่า ค่า Variance Inflation Factor (VIF) ไม่มากกว่า 5 และค่า Tolerance ไม่น้อยกว่า 0.2 แสดงว่าตัวแปรพยากรณ์ไม่มีความสัมพันธ์กันเองระหว่างคู่ตัวแปร (Multicolinearity)

และพบว่า Sig. (2-tailed) ของทุกตัวแปรพยากรณ์มีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า การปรับตัวส่งผลต่อระดับความสุข โดยการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม (X_2) และการปรับตัวที่เกี่ยวข้องกับการสร้างประสิทธิผลในชีวิต (X_1) สามารถร่วมกันพยากรณ์ระดับความสุขได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (b) ตามลำดับความสำคัญ ดังนี้

1. การปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม (X_2)
2. การปรับตัวที่เกี่ยวข้องกับการสร้างประสิทธิผลในชีวิต (X_1)

โดยตัวแปรพยากรณ์ทั้ง 2 ตัวแปร มีอำนาจในการพยากรณ์ระดับความสุขที่ร้อยละ 91.40 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุเท่ากับ 0.956 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์เท่ากับ 0.147 ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบเท่ากับ 0.768 และทราบค่าของตัวแปรพยากรณ์ทั้ง 2 ตัวแปร จะสามารถคาดคะเนระดับความสุขได้จากสมการถดถอยดังนี้

<u>สมการถดถอยที่คำนวณโดยใช้คะแนนดิบ</u> คือ

$Y_1 = 0.768 + 0.628\ (X_2) + 0.163\ (X_1)$

<u>สมการถดถอยที่คำนวณโดยใช้คะแนนมาตรฐาน</u> คือ

$Z_1 = 0.766\ (X_2) + 0.211\ (X_1)$

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 6

ในส่วนนี้ เป็นการนำเสนอเพื่อตอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 6 ที่ว่า “ระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น” โดยใช้ สถิติการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ระหว่างตัวแปรอิสระ คือ ระดับคุณภาพชีวิต กับตัวแปรตาม คือความสุข ด้วยวิธี Stepwise คือการเลือกตัวแปรโดยคัดเลือกตัวแปรพยากรณ์ที่ดีที่สุดและได้ตัวแบบที่ประหยัดที่สุด โดยจะพิจารณาเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการ และในขณะเดียวกันจะพิจารณาตัวแปรอิสระที่อยู่ในสมควรที่จะถูกเลือกออกจากสมการหรือไม่ ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 6 ระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

H_0 : ระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นไม่ส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

H_1 : ระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

การตรวจสอบตัวแปร

ในการวิเคราะห์สถิติการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณต้องตรวจสอบว่าตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันเองเกินกว่า 0.9 จะถือว่าตัวแปรนั้นมีความสัมพันธ์กันมากจะทำให้เกิดปัญหา Multicollinearity

ตารางที่ 61 ความสัมพันธ์ของตัวแปรระดับคุณภาพชีวิต

		ด้านจิตใจ	ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	ด้านสิ่งแวดล้อม
ด้านร่างกาย	Pearson Correlation	0.898**	0.903**	0.901**
	Sig. (2-tailed)	0.000	0.000	0.000
ด้านจิตใจ	Pearson Correlation		0.958**	0.985**
	Sig. (2-tailed)		0.000	0.000
ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	Pearson Correlation			0.952**
	Sig. (2-tailed)			0.000

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 61 เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรระดับคุณภาพชีวิต พบว่าระหว่างตัวแปรด้านร่างกายกับด้านความสัมพันธ์ทางสังคม และด้านร่างกายกับด้านสิ่งแวดล้อม และด้านจิตใจกับด้านความสัมพันธ์ทางสังคม และด้านจิตใจกับด้านสิ่งแวดล้อม และด้านความสัมพันธ์ทางสังคมกับด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กันเองระหว่างตัวแปร เกิดปัญหา Multicollinearity

วิธีการอย่างหนึ่งในการแก้ปัญหา Multicollinearity คือการรวมตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์ไว้ด้วยกัน โดยการสร้างตัวแปรใหม่ หรือเรียกว่าปัจจัย โดยใช้เทคนิค Factor Analysis แล้วนำปัจจัยดังกล่าวไปเป็นตัวแปรอิสระในการวิเคราะห์ความถดถอยต่อไป เนื่องจากปัจจัยดังกล่าวจะไม่มีความสัมพันธ์กัน จึงเป็นการแก้ปัญหา Multicollinearity (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2553: 5)

ในการทำ Factor Analysis นี้ จะทำการสกัดปัจจัยโดยใช้วิธี Principal Component Analysis ที่จะนำรายละเอียดของตัวแปรที่มีจำนวนตัวแปรมาก ๆ มาไว้ในปัจจัยเพียงไม่กี่ปัจจัย โดยจะพิจารณารายละเอียดทั้งหมดจากแต่ละตัวแปร จะทำให้สามารถประมาณค่า Factor loading ได้ โดยที่ค่า Factor loading จะเป็นค่าที่ใช้ในการพิจารณาว่ามีตัวแปรใดบ้างที่ควรจะอยู่ใน Factor เดียวกัน ในแต่ละ Factor ให้พิจารณาค่า Factor loading ของแต่ละตัวแปร ถ้า Factor loading ของตัวแปรใดมีมาก (เข้าสู่ +1 หรือ -1) ควรจัดตัวแปรนั้นให้อยู่ใน Factor ดังกล่าว ในบางกรณีที่ค่า Factor loading มีค่ากลาง ๆ ทำให้ไม่สามารถจัดตัวแปรว่าควรอยู่ใน Factor ใดได้นั้น ก็ควรจะหมุนแกนปัจจัย โดยใช้วิธี Varimax ที่เป็นเทคนิคที่ทำให้มีจำนวนตัวแปรน้อยที่สุด มีค่า Factor loading มากในแต่ละปัจจัย มาจับกลุ่มข้อคำถามใหม่ (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2553: 8-9, 16) ได้ผลลัพธ์ดังตารางที่ 62

TNI
THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

ตารางที่ 62 Rotated Component Matrix ด้วยวิธี Varimax

ข้อคำถามคุณภาพชีวิต	Component	
	1	2
มีกำลังเพียงพอที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ในแต่ละวัน (ทั้งเรื่องงาน หรือการดำเนินชีวิตประจำวัน)	0.991	0.051
รู้สึกว่าชีวิตมีความมั่นคงปลอดภัยดีในแต่ละวัน	0.989	0.038
พอใจในชีวิตทางเพศ	0.989	0.046
มีปัญหากับการนอนหลับ	0.988	0.040
พอใจกับความสามารถในการทำงานได้อย่างที่เคยทำมา	0.981	0.049
รู้สึกพึงพอใจในชีวิต	0.980	0.028
รู้สึกพอใจในตนเอง	0.980	0.041
มีสมาธิในการทำงานต่าง ๆ ดี	0.977	0.056
พอใจกับสภาพแวดล้อมบริเวณสถานที่พำนักตอนนี้	0.973	0.042
สภาพแวดล้อมดีต่อสุขภาพ	0.966	0.041
มีเงินพอใช้จ่ายตามความจำเป็น	0.965	0.033
ได้รู้เรื่องราวข่าวสารที่จำเป็นในชีวิตแต่ละวัน	0.964	0.041
รู้สึกว่าชีวิตมีความหมาย	0.963	0.036
พอใจกับการเดินทางไปไหนมาไหน	0.960	0.031
ได้พักผ่อนคลายเครียด	0.942	0.012
รู้สึกพอใจที่สามารถทำอะไร ๆ ผ่านไปได้ในแต่ละวัน	0.937	0.057

ตารางที่ 62 Rotated Component Matrix ด้วยวิธี Varimax (ต่อ)

ข้อคำถามคุณภาพชีวิต	Component	
	1	2
สามารถไปไหนมาไหนด้วยตนเองได้ดี	0.899	0.067
พอใจต่อการผูกมิตรหรือเข้ากับคนอื่น	0.881	0.196
ไปรับการรักษาพยาบาลเพื่อที่จะทำงานหรือมีชีวิตอยู่ไปได้ในแต่ละวัน	0.047	0.997
การเจ็บปวดตามร่างกาย เช่น ปวดหัว ปวดท้อง ปวดตามตัว ทำให้ไม่สามารถทำในสิ่งที่ต้องการ	0.049	0.997

จากการจัดกลุ่มตัวแปรด้วยวิธี Varimax ในตารางที่ 62 จะเห็นได้ว่า ตัวแปรที่จัดใหม่นั้นมี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 มีมีกำลังเพียงพอที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ในแต่ละวัน (ทั้งเรื่องงาน หรือการดำเนินชีวิตประจำวัน), รู้สึกว่าชีวิตมีความมั่นคงปลอดภัยดีในแต่ละวัน, พอใจในชีวิตทางเพศ, มีปัญหากับการนอนหลับ, พอใจกับความสามารถในการทำงานได้อย่างที่เคยทำมา, รู้สึกพึงพอใจในชีวิต, รู้สึกพอใจในตนเอง, มีสมาธิในการทำงานต่าง ๆ ดี, พอใจกับสภาพแวดล้อมบริเวณสถานที่พำนักตอนนี้, สภาพแวดล้อมดีต่อสุขภาพ, มีเงินพอใช้จ่ายตามความจำเป็น, ได้รู้เรื่องราวข่าวสารที่จำเป็นในชีวิตแต่ละวัน, รู้สึกว่าชีวิตมีความหมาย, พอใจกับการเดินทางไปไหนมาไหน, ได้พักผ่อนคลายเครียด, รู้สึกพอใจที่สามารถทำอะไร ๆ ผ่านไปได้ในแต่ละวัน, สามารถไปไหนมาไหนด้วยตนเองได้ดี, พอใจต่อการผูกมิตรหรือเข้ากับคนอื่น และกลุ่มที่ 2 มีไปรับการรักษาพยาบาลเพื่อที่จะทำงานหรือมีชีวิตอยู่ไปได้ในแต่ละวัน, การเจ็บปวดตามร่างกาย เช่น ปวดหัว ปวดท้อง ปวดตามตัว ทำให้ไม่สามารถทำในสิ่งที่ต้องการ

เมื่อได้ตัวแปรกลุ่มใหม่แล้ว จึงตั้งชื่อตัวแปรใหม่ที่ได้มาคือ ตัวแปรที่ 1 = ความพึงพอใจในการดำรงชีวิต (X_1), ตัวแปรที่ 2 = ความยากลำบากในการดำรงชีวิต (X_2)

ตารางที่ 63 ผลการวิเคราะห์หาตัวแปรพยากรณ์ที่ดีของการปรับตัว มีอิทธิพลต่อความสุข

ชุดของตัวแปรพยากรณ์ที่ดี		R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate	F	Sig.
รูปแบบ 1	X_1	0.957	0.916	0.916	0.145	4819.894	0.000
รูปแบบ 2	X_1, X_2	0.984	0.968	0.968	0.089	6773.727	0.000

หมายเหตุ : ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 , * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 63 ผลการวิเคราะห์หาตัวแปรพยากรณ์ที่ดีของระดับคุณภาพชีวิต มีอิทธิพลต่อความสุข พบว่า

รูปแบบ 1 ความพึงพอใจในการดำรงชีวิต (X_1) เป็นตัวแปรที่มีค่าอำนาจพยากรณ์ (R^2) เท่ากับร้อยละ 91.60 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์ เท่ากับ 0.145

รูปแบบ 2 เมื่อเพิ่มความยากลำบากในการดำรงชีวิต (X_2) เข้าไปในสมการ มีค่าอำนาจพยากรณ์ (R^2) เท่ากับร้อยละ 96.80 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์เท่ากับ 0.089 ลดลงจากเดิม 0.056

เมื่อพิจารณาความแตกต่างในแต่ละขั้นตอน พบว่า ค่าอำนาจการพยากรณ์เพิ่มขึ้นทุกขั้นตอน โดยที่ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์ลดลงจากเดิมทุกขั้นตอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงให้เห็นว่าความพึงพอใจในการดำรงชีวิต (X_1) และความยากลำบากในการดำรงชีวิต (X_2) ที่เข้าสู่สมการ ร่วมกันพยากรณ์ระดับความสุข โดยมีค่าน้ำหนักความสำคัญหรือสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรพยากรณ์ (b, β) ระดับคุณภาพชีวิต (ความพึงพอใจในการดำรงชีวิต (X_1) และความยากลำบากในการดำรงชีวิต (X_2)) และค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (a) ดังแสดงผลในตารางที่ 64

ตารางที่ 64 ผลการวิเคราะห์หาค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์ที่ดีของระดับคุณภาพชีวิต มีอิทธิพลต่อระดับความสุข

ตัวแปรพยากรณ์	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.	Collinearity Statistics	
	B	SE_b	B			Tolerance	VIF
(ค่าคงที่)	0.187	0.034		5.564	0.000		
X_1	0.776	0.007	0.934	109.886	0.000	0.990	1.010
X_2	0.171	0.006	0.230	27.121	0.000	0.990	1.010
$R = 0.984$ $R^2 = 0.968$ $SE_{est} = 0.089$ $F = 6773.727$							

จากตารางที่ 64 ผลการวิเคราะห์หาค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์ที่ดีของระดับคุณภาพชีวิต ส่งผลต่อระดับความสุข พบว่า ค่า Variance Inflation Factor (VIF) ไม่มากกว่า 5 และค่า Tolerance ไม่น้อยกว่า 0.2 แสดงว่าตัวแปรพยากรณ์ไม่มีความสัมพันธ์กันเองระหว่างคู่ตัวแปร (Multicolinearity)

และพบว่า Sig. (2-tailed) ของทุกตัวแปรพยากรณ์มีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ สมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) สรุปได้ว่า ระดับคุณภาพชีวิตส่งผลต่อระดับความสุข โดยความพึงพอใจในการดำรงชีวิต (X_1) และความยากลำบากในการดำรงชีวิต (X_2) สามารถร่วมกันพยากรณ์ระดับความสุขได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ (b) ตามลำดับความสำคัญ ดังนี้

1. ความพึงพอใจในการดำรงชีวิต (X_1)
2. ความยากลำบากในการดำรงชีวิต (X_2)

โดยตัวแปรพยากรณ์ทั้ง 2 ตัวแปร มีอำนาจในการพยากรณ์ระดับความสุขที่ร้อยละ 96.80 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุเท่ากับ 0.984 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์เท่ากับ 0.089 ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบเท่ากับ 0.187 และทราบค่าของตัวแปรพยากรณ์ทั้ง 2 ตัวแปร จะสามารถคาดคะเนระดับความสุขได้จากสมการถดถอยดังนี้

<u>สมการถดถอยที่คำนวณโดยใช้คะแนนดิบ</u> คือ

$Y_1 = 0.187 + 0.776\ (X_1) + 0.171\ (X_2)$

<u>สมการถดถอยที่คำนวณโดยใช้คะแนนมาตรฐาน</u> คือ

$Z_1 = 0.934\ (X_1) + 0.230\ (X_2)$

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

จากการทดสอบทั้งหมด 6 สมมติฐาน สรุปได้ว่าเป็นไปตามสมมติฐานทั้ง 6 ข้อดังนี้

1. คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อการปรับตัวของชาวญี่ปุ่น
2. คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น
3. คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น
4. การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น
5. การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น
6. ระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

ในตารางที่ 65 เป็นการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานรายข้อย่อย โดยมีรายละเอียดดังในตารางที่แสดงต่อไปนี้

ตารางที่ 65 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ผลการทดสอบ	สถิติที่ใช้
1. คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อการปรับตัวของชาวญี่ปุ่น		
1.1 เพศแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านร่างกายแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test
1.2 เพศแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์แตกต่างกัน	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test
1.3 เพศแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่แตกต่างกัน	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test
1.4 เพศแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันแตกต่างกัน	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test
1.5 อายุแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านร่างกายแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
1.6 อายุแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์แตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA

ตารางที่ 65 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน (ต่อ)

สมมติฐาน	ผลการทดสอบ	สถิติที่ใช้
1.7 อายุแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่แตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
1.8 อายุแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
1.9 สถานภาพแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านร่างกายแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
1.10 สถานภาพแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์แตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
1.11 สถานภาพแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่แตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
1.12 สถานภาพแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
1.13 ลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านร่างกายแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
1.14 ลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์แตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
1.15 ลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่แตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA

ตารางที่ 65 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน (ต่อ)

สมมติฐาน	ผลการทดสอบ	สถิติที่ใช้
1.16 ลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
1.17 ตำแหน่งงานแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านร่างกายแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
1.18 ตำแหน่งงานแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์แตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
1.19 ตำแหน่งงานแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่แตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
1.20 ตำแหน่งงานแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test
1.21 จังหวัดที่ทำงานแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านร่างกายแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test
1.22 จังหวัดที่ทำงานแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์แตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test
1.23 จังหวัดที่ทำงานแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่แตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test
1.24 จังหวัดที่ทำงานแตกต่างกันมีการปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test

ตารางที่ 65 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน (ต่อ)

สมมติฐาน	ผลการทดสอบ	สถิติที่ใช้
2. คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น		
2.1 เพศแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test
2.2 เพศแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจแตกต่างกัน	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test
2.3 เพศแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมแตกต่างกัน	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test
2.4 เพศแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมแตกต่างกัน	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test
2.5 อายุแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
2.6 อายุแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
2.7 อายุแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
2.8 อายุแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
2.9 สถานภาพแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA

ตารางที่ 65 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน (ต่อ)

สมมติฐาน	ผลการทดสอบ	สถิติที่ใช้
2.10 สถานภาพแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
2.11 สถานภาพแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
2.12 สถานภาพแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
2.13 ลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
2.14 ลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
2.15 ลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
2.16 ลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
2.17 ตำแหน่งงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
2.18 ตำแหน่งงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA

ตารางที่ 65 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน (ต่อ)

สมมติฐาน	ผลการทดสอบ	สถิติที่ใช้
2.19 ตำแหน่งงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
2.20 ตำแหน่งงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
2.21 จังหวัดที่ทำงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกายแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test
2.22 จังหวัดที่ทำงานแตกต่างกันมีมีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test
2.23 จังหวัดที่ทำงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคมแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test
2.24 จังหวัดที่ทำงานแตกต่างกันมีระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อมแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test
3. คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น		
3.1 เพศแตกต่างกันมีระดับความสุขแตกต่างกัน	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test
3.2 อายุแตกต่างกันมีระดับความสุขแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
3.3 สถานภาพแตกต่างกันมีระดับความสุขแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
3.4 ลักษณะการจ้างงานแตกต่างกันมีระดับความสุขแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA

ตารางที่ 65 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน (ต่อ)

สมมติฐาน	ผลการทดสอบ	สถิติที่ใช้
3.5 ตำแหน่งงานแตกต่างกันมีระดับความสุขแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	One-Way ANOVA
3.6 จังหวัดที่ทำงานแตกต่างกันมีระดับความสุขแตกต่างกัน	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Independent Sample T-Test
4. การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น		
4.1 การปรับตัวด้านร่างกายมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Pearson's Product Moment Correlation Coefficient
4.2 การปรับตัวด้านร่างกายมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Pearson's Product Moment Correlation Coefficient
4.3 การปรับตัวด้านร่างกายมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Pearson's Product Moment Correlation Coefficient
4.4 การปรับตัวด้านร่างกายมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Pearson's Product Moment Correlation Coefficient
4.5 การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Pearson's Product Moment Correlation Coefficient
4.6 การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Pearson's Product Moment Correlation Coefficient

ตารางที่ 65 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน (ต่อ)

สมมติฐาน	ผลการทดสอบ	สถิติที่ใช้
4.7 การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Pearson's Product Moment Correlation Coefficient
4.8 การปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Pearson's Product Moment Correlation Coefficient
4.9 การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Pearson's Product Moment Correlation Coefficient
4.10 การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Pearson's Product Moment Correlation Coefficient
4.11 การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Pearson's Product Moment Correlation Coefficient
4.12 การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่มีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Pearson's Product Moment Correlation Coefficient
4.13 การปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านร่างกาย	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Pearson's Product Moment Correlation Coefficient

ตารางที่ 65 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน (ต่อ)

สมมติฐาน	ผลการทดสอบ	สถิติที่ใช้
4.14 การปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจ	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Pearson's Product Moment Correlation Coefficient
4.15 การปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านความสัมพันธ์ทางสังคม	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Pearson's Product Moment Correlation Coefficient
4.16 การปรับตัวด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกันมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตด้านสิ่งแวดล้อม	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Pearson's Product Moment Correlation Coefficient
5. การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น		
5.1 การปรับตัวที่เกี่ยวข้องกับการสร้างประสิทธิผลในชีวิตส่งผลต่อระดับความสุข	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Multiple Linear Regression
5.2 การปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม ส่งผลต่อระดับความสุข	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Multiple Linear Regression
6. ระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น		
6.1 ความพึงพอใจในการดำรงชีวิต ส่งผลต่อระดับความสุข	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Multiple Linear Regression
6.2 ความยากลำบากในการดำรงชีวิต ส่งผลต่อระดับความสุข	สอดคล้องกับสมมติฐาน	Multiple Linear Regression

บทที่ 5
บทสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การเสนอผลการวิจัยเรื่อง การปรับตัวและคุณภาพชีวิตที่ส่งผลต่อความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย เป็นการวิจัยเชิงปริมาน (Quantitative Research) โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม (Questionnaire) ในการวิจัยได้นำข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย จำนวน 445 คน มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางสถิติและทดสอบสมมติฐานการวิจัย โดยมีความมุ่งหมายของการวิจัยดังนี้ คือ

1. คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อการปรับตัวของชาวญี่ปุ่น
2. คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น
3. คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น
4. การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น
5. การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น
6. ระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการวิจัยเรื่อง การปรับตัวและคุณภาพชีวิตที่ส่งผลต่อความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย สามารถสรุปผลการวิจัยออกเป็น 5 ส่วนดังต่อไปนี้

<u>ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม</u>

ผู้ตอบแบบสอบถามในการศึกษาครั้งนี้ เป็นเพศชาย ร้อยละ 98.00 อายุ 51 ปีขึ้นไป ร้อยละ 78.20 สถานภาพสมรส ร้อยละ 63.80 เป็นพนักงานที่จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย ร้อยละ 95.50 สังกัดธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตในระดับบริหาร ร้อยละ 87.60 อยู่ในจังหวัดระยอง ร้อยละ 59.80

<u>ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการปรับตัว</u>

จากผลการวิจัย พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับพฤติกรรมการปรับตัวในระดับสูง สามารถพิจารณารายด้านเรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

1. ด้านบทบาทหน้าที่ มีระดับพฤติกรรมการปรับตัวโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.78 (S.D. = 0.637) โดยพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สามารถเข้ากับคนในองค์กรได้ดี มี

ค่าเฉลี่ย 3.81 (S.D. = 0.625) รองลงมาคือ เข้าใจถึงลักษณะนิสัยของคนไทยในองค์กร มีค่าเฉลี่ย 3.80 (S.D. = 0.621)

2. ด้านร่างกาย มีระดับพฤติกรรมการปรับตัวโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.77 (S.D. = 0.633) โดยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สามารถนอนหลับพักผ่อนได้เต็มที่ มีค่าเฉลี่ย 3.80 (S.D. = 0.623) รองลงมาคือ มีวิธีการผ่อนคลายความเครียดได้ด้วยตนเอง มีค่าเฉลี่ย 3.79 (S.D. = 0.625)

3. ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน มีระดับพฤติกรรมการปรับตัวโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.71 (S.D. = 0.654) โดยพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เมื่อมีความรู้สึกว่าตนเองต้องเผชิญกับปัญหา สามารถปรึกษาคนใกล้ชิดได้ มีค่าเฉลี่ย 3.79 (S.D.= 0.617) รองลงมาคือ เต็มใจให้ความช่วยเหลือกิจกรรมเพื่อสังคมตามความสามารถและกำลังที่มี มีค่าเฉลี่ย 3.71 (S.D.= 0.662)

4. ด้านอัตมโนทัศน์ มีระดับพฤติกรรมการปรับตัวโดยรวมอยู่ในระดับสูง ค่าเฉลี่ย 3.68 (S.D. = 0.662) โดยพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ร่างกายยังแข็งแรงดีเหมือนเดิม มีค่าเฉลี่ย 3.70 (S.D. = 0.654) รองลงมาคือ เป็นที่พึ่งพาของคนรอบข้างได้เสมอ มีค่าเฉลี่ย 3.69 (S.D. = 0.668)

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ระดับคุณภาพชีวิต

จากผลการวิจัย พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับคุณภาพชีวิต ในระดับสูง สามารถพิจารณารายด้านเรียงตามค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อยได้ดังนี้

1. ด้านจิตใจ มีระดับคุณภาพชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.79 (S.D. = 0.626) โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสมาธิในการทำงานต่าง ๆ ดี มีค่าเฉลี่ย 3.81 (S.D.= 0.631) รองลงมาคือ รู้สึกพอใจในตนเอง มีค่าเฉลี่ย 3.79 (S.D.= 0.624)

2. สิ่งแวดล้อม มีระดับคุณภาพชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.79 (S.D. = 0.622) โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีเงินพอใช้จ่ายตามความจำเป็น มีค่าเฉลี่ย 3.82 (S.D.= 0.617) รองลงมาคือ พอใจกับสภาพแวดล้อมบริเวณสถานที่พำนักตอนนี้ มีค่าเฉลี่ย 3.81 (S.D.= 0.624)

3. ด้านสัมพันธภาพทางสังคม มีระดับคุณภาพชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.74 (S.D. = 0.641) โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่พอใจในชีวิตทางเพศ มีค่าเฉลี่ย 3.79 (S.D.= 0.619) รองลงมา คือ พอใจต่อการผูกมิตรหรือเข้ากับคนอื่น มีค่าเฉลี่ย 3.69 (S.D.= 0.662)

4. ด้านสุขภาพกาย มีระดับคุณภาพชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ย 3.74 (S.D. = 0.637) โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สามารถไปไหนมาไหนด้วยตนเองได้ดี มีค่าเฉลี่ย

3.82 (S.D. = 0.635) รองลงมาคือ พอใจกับความสามารถในการทำงานได้อย่างที่เคยทำมา มีค่าเฉลี่ย 3.81 (S.D.= 0.625)

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ระดับความสุข

จากผลการวิจัย พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับความสุข ในระดับสูง โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สามารถปฏิบัติกิจวัตรประจำวันต่าง ๆ ด้วยตัวเอง มีค่าเฉลี่ย 3.84 (S.D.= 0.633) รองลงมาคือ รู้สึกเป็นสุขในการช่วยเหลือผู้อื่นที่มีปัญหา มีค่าเฉลี่ย 3.83 (S.D.= 0.628)

ส่วนที่ 5 การทดสอบสมมติฐาน

1. สรุปผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 1 คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อการปรับตัวของชาวญี่ปุ่น

จากการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการทดสอบความแตกต่าง 2 กลุ่มตัวอย่าง (Independent Sample T-Test), การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance : ANOVA) พบว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อการปรับตัวของชาวญี่ปุ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. สรุปผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 2 คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น

จากการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการทดสอบความแตกต่าง 2 กลุ่มตัวอย่าง (Independent Sample T-Test), การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance : ANOVA) พบว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. สรุปผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3

สมมติฐานข้อที่ 3 คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

จากการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการทดสอบความแตกต่าง 2 กลุ่มตัวอย่าง (Independent Sample T-Test), การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance : ANOVA) พบว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ คุณลักษณะทาง

ประชากรศาสตร์ของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. สรุปผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4

สมมติฐานข้อที่ 4 การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น

จากการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) พบว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กับระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. สรุปผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 5

สมมติฐานข้อที่ 5 การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

จากการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) พบว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีอำนาจในการพยากรณ์ที่ร้อยละ 91.40

6. สรุปผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 6

สมมติฐานข้อที่ 6 ระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น

จากการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) พบว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีอำนาจในการพยากรณ์ที่ร้อยละ 96.80

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัยเรื่อง การปรับตัวและคุณภาพชีวิตที่ส่งผลต่อความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย ผู้วิจัยแบ่งประเด็นในการอภิปรายออกเป็น 3 ประเด็น ดังจะกล่าวถึงตามลำดับ ดังนี้

1. ความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย

ผลการวิจัยพบว่า ชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย มีความสุขในระดับสูง โดยชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทยส่วนใหญ่สามารถปฏิบัติกิจวัตรประจำวันต่าง ๆ ด้วยตัวเอง รู้สึกเป็นสุขในการช่วยเหลือผู้อื่นที่มีปัญหา มีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนบ้าน รู้สึกประสบความสำเร็จและความก้าวหน้าในชีวิต รู้สึกภูมิใจในตนเอง พึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของตน รู้สึกว่าชีวิตมีความสุข มั่นใจที่จะเผชิญกับ

เหตุการณ์ร้ายแรงที่เกิดขึ้นในชีวิต มีความสุขกับการริเริ่มงานใหม่ ๆ และมุ่งมั่นที่จะทำให้สำเร็จ คิดว่าจะมีเพื่อนหรือญาติพี่น้องคอยช่วยเหลือในยามที่ท่านต้องการ มั่นใจว่าชุมชนที่อยู่อาศัยมีความปลอดภัย มีโอกาสได้พักผ่อนคลายเครียด พฤติกรรมเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความสุข ซึ่งสอดคล้องกับนิยามความสุขของวีนโฮเฟ่น (ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคณะ. 2555: 11; อ้างอิงจาก วีนโฮเฟ่น. 1997) ที่กล่าวว่าความสุข หมายถึง การประเมินของแต่ละคนว่า ชื่นชอบชีวิตโดยรวมของตนเองมากแค่ไหน สอดคล้องกับการศึกษาของ Lyubomirsky และคณะ (ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคณะ. 2555: 11; อ้างอิงจาก Lyubomirsky. 2005) ที่ให้นิยามคนที่มีความสุข คือ บุคคลที่มีประสบการณ์ด้านอารมณ์ทางบวก เช่น ความปีติ ความสมใจ และความภาคภูมิใจบ่อยครั้งและมีประสบการณ์กับอารมณ์ทางลบ เช่น ความเศร้า ความวิตกกังวลและความโกรธน้อยหรือไม่บ่อยครั้ง สอดคล้องกับนิยามความสุขที่ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคณะ (2555 : 12) ได้กล่าวไว้ว่าความสุขโดยทั่วไป หมายถึง ประสบการณ์ และความรู้สึก ที่มนุษย์สามารถบริหารจัดการได้อย่างสม่ำเสมอตามความปรารถนาในภาพรวม จนเกิดได้จริง และทำให้บุคคลนั้นเกิดความยินดีและอิ่มเอมใจทั้งนี้ ต้องไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน

2. การปรับตัวของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย

ผลการวิจัยพบว่า ชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย มีการปรับตัวทุกด้านในระดับสูง โดยเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านบทบาทหน้าที่ ด้านร่างกาย ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน ด้านอัตมโนทัศน์ ตามลำดับ โดยชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทยส่วนใหญ่สามารถเข้ากับคนในองค์กรได้ดี เข้าใจถึงลักษณะนิสัยของคนไทยในองค์กร พอใจในบทบาทหน้าที่ของตนในปัจจุบันนี้ สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเองได้ สามารถนอนหลับพักผ่อนได้เต็มที่ มีวิธีการผ่อนคลายความเครียดได้ด้วยตนเอง สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศและอาหารในประเทศไทยได้ สามารถปรึกษาคนใกล้ชิดได้เมื่อมีความรู้สึกว่าตนเองเผชิญกับปัญหา เต็มใจให้ความช่วยเหลือกิจกรรมเพื่อสังคมตามความสามารถและกำลังที่มี ให้คำปรึกษาหรือแนะนำ เมื่อบุคคลใกล้ชิดมีปัญหาหรือต้องการคำแนะนำ มีบุคคลใกล้ชิดคอยให้กำลังใจเสมอ จะพยายามด้วยตนเองก่อนและขอความช่วยเหลือจากคนใกล้ชิดเมื่อจำเป็นหรือต้องการ และร่างกายแข็งแรงดี เป็นที่พึ่งพาของคนรอบข้างได้เสมอ มีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง มีกำลังใจที่ดี เมื่อประสบปัญหา มีคุณค่าทัดเทียมผู้อื่น พฤติกรรมการปรับตัวเหล่านี้เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการปรับตัวที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการปรับตัวของรอย (Callista Roy. 1999) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ระดับการปรับตัวที่ดี คือ ระดับของการปรับตัวที่โครงสร้างและหน้าที่ของร่างกาย สามารถทำงานประสานกันได้อย่างเหมาะสม ตอบสนองความต้องการของบุคคลได้ เช่น สามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ตามปกติ สามารถตอบสนองความต้องการของร่างกายได้ เมื่อมีเหตุการณ์ใดเข้ามาสามารถยอมรับได้ บุคคลมีความมั่นคงในด้านร่างกาย จิตใจ และสังคมสามารถแสดงบทบาท

ของตนเองได้อย่างเหมาะสม มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอย่างเหมาะสมและขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นตามความเหมาะสมเช่นกัน สอดคล้องกับมิติทางวัฒนธรรมของ Hofstede (1998) ในมิติ Masculinity ที่เกี่ยวกับความเสมอภาคระหว่างชายหญิงในสังคม ว่าญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีสังคมแบบ Masculinity เป็นสังคมที่ยอมรับคนจากความสำเร็จ ยังมีความเหลื่อมล้ำระหว่างชายหญิง ยังไม่ค่อยเปิดโอกาสให้ความยอมรับกับผู้หญิงเท่าที่ควร ผู้หญิงอาจทำได้แต่ตำแหน่งทั่ว ๆ ไปหรืออยู่บ้านทำงานอย่างเดียว เป็นสังคมที่มีการแข่งขันสูง จึงเป็นไปได้ว่าเพราะเหตุผลนี้ทำให้การส่งคนมาประจำในประเทศไทยของญี่ปุ่นนั้นส่วนใหญ่แล้วจึงมีแต่ผู้ชายที่มาประจำในประเทศไทย สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัชภัทรกานต์ โชติศิริ (2560 : 92) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับความสุขในการทำงานของแรงงานต่างด้าวสัญชาติพม่า พบว่า แรงงานต่างด้าวสัญชาติพม่าที่มีการปรับตัวต่อการทำงานต่างกันมีความสุขในการทำงานที่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของสรัญญา จรัสพินิจ (2556 : 94-95) ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการปรับตัวทางวัฒนธรรมของชาวเกาหลีในประเทศไทย : กรณีศึกษาชาวเกาหลีในกรุงเทพมหานคร พบว่าระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ความสามารถในการใช้ภาษาไทย การได้รับความสนับสนุนทางสังคมจากคนไทย และการมีปฏิสัมพันธ์กับคนไทย มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการปรับตัวของชาวเกาหลีใต้ สอดคล้องกับงานวิจัยของน้ำเพชร เพชรดี (2557 : 67-68) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการปรับตัวของแรงงานต่างด้าว : กรณีศึกษาแรงงานลาว อำเภอเขมราฐ จังหวัดอุบลราชธานี พบว่าแรงงานต่างด้าวต้องมีการปรับตัวทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และความสัมพันธ์กับนายจ้าง เพื่อให้สามารถทำงานร่วมกับแรงงานชาวไทยและนายจ้างได้อย่างราบรื่น สอดคล้องกับงานวิจัยของพรพะเยาว์ ก๋งเม่ง (2556 : 141) ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและการปรับตัวของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยรังสิต พบว่า การปรับตัวของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยรังสิต สามารถเริ่มต้นสนทนากับคนแปลกหน้าที่เป็นคนไทยได้ และสามารถปรับตัวเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางมหาวิทยาลัยจัดขึ้น

3. คุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย

ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทยในภาพรวมในระดับสูงทุกด้าน เรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ องค์ประกอบด้านจิตใจ องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม องค์ประกอบด้านสัมพันธภาพทางสังคม องค์ประกอบด้านสุขภาพกาย ตามลำดับ โดยชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทยส่วนใหญ่มีสมาธิในการทำงานต่าง ๆ ดี รู้สึกพอใจในตนเอง รู้สึกพึงพอใจในชีวิต รู้สึกว่าชีวิตมีความหมาย มีเงินพอใช้จ่ายตามความจำเป็น พอใจกับสภาพแวดล้อมบริเวณสถานที่พำนัก ได้รู้เรื่องราวข่าวสารที่จำเป็นในชีวิตแต่ละวัน รู้สึกว่าชีวิตมีความมั่นคงปลอดภัยดีในแต่ละวัน สภาพแวดล้อมดีต่อสุขภาพ พอใจกับการเดินทางไปไหนมาไหน ได้พักผ่อนคลาย

เครียด พอใจในชีวิตทางเพศ พอใจต่อการผูกมิตรหรือเข้ากับคนอื่น สามารถไปไหนมาไหนด้วยตนเองได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชัยรัตน์ จิตต์หมั่น (2557) ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้คุณค่าในตน คุณภาพชีวิตในการทำงานที่ส่งผลต่อความสุขในการทำงานของพนักงานธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร พบว่าการรับรู้คุณค่าในตนและคุณภาพชีวิตในการทำงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสุขในการทำงานของพนักงานธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะงานวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่าการปรับตัวส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย และยังพบว่าระดับคุณภาพชีวิตส่งผลต่อระดับความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย โดยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการส่งเสริมการปรับตัวและระดับคุณภาพชีวิตของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย ดังนี้

1. ชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย มีพฤติกรรมการปรับตัวในด้านบทบาทหน้าที่สูงที่สุด รองลงมาคือ ด้านร่างกาย ด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน และด้านอัตมโนทัศน์ตามลำดับ ในด้านบทบาทหน้าที่ ชาวญี่ปุ่นสามารถเข้ากับคนในองค์กรได้ดี เข้าใจถึงลักษณะนิสัยของคนไทยในองค์กร พอใจในบทบาทหน้าที่ของตนในปัจจุบันนี้ และสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเองได้ ฉะนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือคนในองค์กรที่ชาวญี่ปุ่นสังกัดอยู่ควรให้ความร่วมมือในเรื่องเหล่านี้ ไม่เพียงแต่ให้ชาวญี่ปุ่นเข้าใจคนไทยในที่ทำงาน แต่คนไทยเองก็ต้องเข้าใจชาวญี่ปุ่นด้วย เพื่อให้ทำงานร่วมกันได้อย่างราบรื่น รวมถึงเพื่อให้ชาวญี่ปุ่นสามารถปรับตัวได้ดียิ่งขึ้น ส่วนในด้านร่างกาย ชาวญี่ปุ่นสามารถนอนหลับพักผ่อนได้เต็มที่ มีวิธีการผ่อนคลายความเครียดได้ด้วยตนเอง สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศในประเทศไทยได้ รวมถึงสามารถปรับตัวให้เข้ากับอาหารในประเทศไทยได้ แสดงให้เห็นว่าชาวญี่ปุ่นสามารถใช้ชีวิตอยู่ในประเทศไทยได้อย่างไม่ลำบาก ในส่วนของอาหารการกิน และสภาพอากาศนั้น อาจมีเพียงแค่คนส่วนน้อยที่ไม่สามารถปรับตัวได้ เพราะฉะนั้นถ้าสามารถช่วยเหลือได้ เราควรให้ความช่วยเหลือ รวมถึงการให้การปรึกษาเมื่อชาวญี่ปุ่นต้องการ ส่วนในด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน เมื่อมีความรู้สึกว่าตนเองต้องเผชิญกับปัญหา ชาวญี่ปุ่นสามารถปรึกษาคนใกล้ชิดได้ และยังเต็มใจให้ความช่วยเหลือกิจกรรมเพื่อสังคมตามความสามารถและกำลังที่มี รวมถึงให้คำปรึกษาหรือแนะนำ เมื่อบุคคลใกล้ชิดมีปัญหาหรือต้องการคำแนะนำ มีบุคคลใกล้ชิดคอยให้กำลังใจเสมอ และจะพยายามด้วยตนเองก่อนและขอความช่วยเหลือจากคนใกล้ชิดเมื่อจำเป็นหรือต้องการ แสดงให้เห็นว่าชาวญี่ปุ่นมีคนที่ไว้เนื้อเชื่อใจสามารถปรึกษาหารือได้ รวมถึงพร้อมที่จะช่วยเหลือผู้อื่น เมื่อตนเองสามารถทำได้ ถ้าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถสนับสนุน หรือมี

กิจกรรมที่สามารถทำร่วมกันกับชาวญี่ปุ่นได้ก็เป็นการดีที่จะมีการทำกิจกรรมร่วมกัน เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดี และสุดท้ายในด้านอัตมโนทัศน์ซึ่งเป็นด้านที่คะแนนน้อยที่สุด ชาวญี่ปุ่นคิดว่าร่างกายของตนยังแข็งแรงดีเหมือนเดิม และยังเป็นที่พึ่งพาของคนรอบข้างได้เสมอ มีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง มีกำลังใจที่ดี เมื่อประสบปัญหา มีคุณค่าทัดเทียมผู้อื่น แสดงให้เห็นว่าชาวญี่ปุ่นส่วนใหญ่นั้นมองโลกในแง่ดี มีความคิดในทางบวก ซึ่งความคิดเห็นในทางบวกเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับส่วนอื่น ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น เพราะฉะนั้นพฤติกรรมการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ที่จะดีนั้น มาจากพฤติกรรมการปรับตัวด้านอื่น ๆ ด้วยเช่นกัน จึงสรุปได้ว่าการปรับตัวของชาวญี่ปุ่นจะดีหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับการส่งเสริมจากภายนอก และความร่วมมือจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง ไม่เช่นนั้นจะไม่สามารถปรับตัวได้อย่างดีต่อไปได้

2. ชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย มีระดับคุณภาพชีวิตด้านจิตใจสูงที่สุด รองลงมาคือด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสัมพันธภาพทางสังคม และด้านสุขภาพกาย ตามลำดับ ในด้านจิตใจ ชาวญี่ปุ่นมีสมาธิในการทำงานต่าง ๆ ดี รู้สึกพอใจในตนเอง รู้สึกพึงพอใจในชีวิต รวมถึงรู้สึกว่าชีวิตมีความหมาย แสดงให้เห็นว่าชาวญี่ปุ่นนั้นมีความคิดในด้านจิตใจเป็นบวก ดังนั้นหน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องควรให้การสนับสนุน หรือให้โอกาสแก่ชาวญี่ปุ่นในการให้ทำในสิ่งที่คิดว่าทำให้พึงพอใจ หรือชีวิตมีความหมายเป็นต้น แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ต้องอยู่ในขอบเขตของความพอดี ในด้านสิ่งแวดล้อม ชาวญี่ปุ่นมีเงินพอใช้จ่ายตามความจำเป็น พอใจกับสภาพแวดล้อมบริเวณสถานที่พำนักตอนนี้ สภาพแวดล้อมดีต่อสุขภาพ ได้รู้เรื่องราวข่าวสารที่จำเป็นในชีวิตแต่ละวัน รู้สึกว่าชีวิตมีความมั่นคงปลอดภัยดีในแต่ละวัน พอใจกับการเดินทางไปไหนมาไหน ได้พักผ่อนคลายเครียด ในด้านนี้แสดงให้เห็นว่าสภาพแวดล้อมที่ดีทำให้ระดับคุณภาพชีวิตของคนดีได้ ไม่ใช่แค่เพียงแต่ชาวญี่ปุ่นเท่านั้น รวมถึงชาวไทยที่อยู่บริเวณโดยรอบด้วยเช่นกัน ซึ่งถ้าร่วมมือกันพัฒนาสภาพแวดล้อมโดยรอบให้ดีต่อไป ก็จะเป็นผลดีต่อทุกฝ่าย ในด้านสัมพันธภาพทางสังคม ชาวญี่ปุ่นมีความพอใจในชีวิตทางเพศ และพอใจต่อการผูกมิตรหรือเข้ากับคนอื่น แสดงให้เห็นว่าชาวญี่ปุ่นมีการผูกมิตรกับผู้อื่นที่ตนรู้จักหรืออาจจะไม่รู้จักมาก่อน ซึ่งหมายความว่าไม่ว่าจะเคยรู้จักกันหรือไม่ ก็สามารถเป็นคนรู้จักกันและสานสัมพันธ์อันดีต่อไปได้ และในด้านสุขภาพกายซึ่งเป็นด้านที่คะแนนน้อยที่สุด ชาวญี่ปุ่นสามารถไปไหนมาไหนด้วยตนเองได้ดี มีความพอใจกับความสามารถในการทำงานได้อย่างที่เคยทำมา มีกำลังเพียงพอที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ในแต่ละวัน และรู้สึกพอใจที่สามารถทำอะไร ๆ ผ่านไปได้ในแต่ละวัน แสดงให้เห็นว่าการมีร่างกายที่แข็งแรงทำให้สามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างเป็นที่น่าพอใจ เพราะฉะนั้นควรมีการส่งเสริมสุขภาพกายให้แข็งแรงอยู่เสมอ โดยอาจจะมีการสนับสนุนเรื่องการออกกำลังกาย หรือมีโปรแกรมตรวจสุขภาพ รวมถึงการบริการด้านสถานพยาบาลที่เพียบพร้อมครบครัน เพื่ออำนวยความสะดวกอีกด้วย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

เนื่องจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีข้อจำกัดด้านตัวแปรในการวิจัยอันได้แก่ ตัวแปรการปรับตัวและตัวแปรคุณภาพชีวิต ดังนั้น เพื่อให้ทราบว่ามีตัวแปรใดอื่นอีกหรือไม่ที่สามารถส่งผลต่อความสุขได้ จึงควรทำการศึกษาตัวแปรอื่นเพิ่มเติม

นอกจากนั้น การศึกษาวิจัยใจครั้งนี้ พบว่า การปรับตัวและคุณภาพชีวิตส่งผลต่อความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย แต่ยังไม่ทราบว่าชาวญี่ปุ่นในพื้นที่อื่น ๆ เป็นอย่างไรบ้าง ดังนั้น จึงควรทำการศึกษาเพิ่มเติมต่อไปว่าการปรับตัวและคุณภาพชีวิตส่งผลต่อความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในพื้นที่อื่น ๆ หรือไม่

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY TNI

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กณิษฐกา ธาตุเสถียร. (2559, ตุลาคม-ธันวาคม). The Impacts of Corporate Social Responsibility and Quality of Work Life on Job-Related Outcomes in Thailand. **วารสารพัฒนบริหารศาสตร์**. 56(4) : 57-95.

กมลรัตน์ จิรวิเศษสกุล. (2561, มกราคม-เมษายน). คุณภาพชีวิตในการทำงานที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของบุคลากรส่วนกลาง กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. **วารสารบริหารธุรกิจและสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง**. 1(1) : 35-52.

กริช แรงสูงเนิน. (2554). **การวิเคราะห์ปัจจัยด้วย SPSS และ AMOS เพื่อการวิจัย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ยูเคชั่น.

กองความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ. (2561). **สถิติการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ**. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2561, จาก http://www.boi.go.th/upload/FDIInvestmentQ12018_5af415c94ef70.pdf

กัญจน์ชัญญา สัมมาทรัพย์. (2561, มกราคม-มีนาคม). ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตในการทำงานกับความผูกพันต่อองค์การ ของครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานจังหวัดตาก. **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร**. 20(1) : 43111.

กัลยา วานิชย์บัญชา. (2546). **การวิเคราะห์สถิติ : สถิติสำหรับการบริหารและวิจัย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

----------. (2553). **การวิเคราะห์สถิติขั้นสูงด้วย SPSS for Windows**. กรุงเทพฯ : ภาควิชาสถิติ คณะพาณิชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จินตนา เอิบอิ่ม. (2560). **คุณภาพชีวิตในการปฏิบัติงานของพนักงานเทศบาลในเขตอำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี**. วิทยานิพนธ์ รป.ม. (รัฐประศาสนศาสตร์). เพชรบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด.

ชลธิชา ตั้งอั้น. (2557, กันยายน-ธันวาคม). คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุในจังหวัดชุมพร. **วารสารการวิจัยกาสะลองคำ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย**. 8(2) : 49-65.

ชัยรัตน์ จิตต์หมั่น. (2557). **ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้คุณค่าในตน คุณภาพชีวิตในการทำงานที่ส่งผลต่อความสุขในการทำงานของพนักงานธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์กร). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ณัชภัทรกานต์ โชติศิริ. (2560). **ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับความสุขในการทำงานของแรงงานต่างด้าวสัญชาติพม่า**. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาการให้คำปรึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

เติมศักดิ์ คทวณิช. (2546). **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดยูเคชั่น.

ทศพล คชสาร. (2557). **การย้ายถิ่นเข้าและการปรับตัวของผู้สูงอายุในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (ภูมิศาสตร์). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ธนาวุฒิ ประกอบผล. (2561, มกราคม-เมษายน). คุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรสายสนับสนุนมหาวิทยาลัยเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. **วารสารมหาวิทยาลัยนครพนม**. 8(1) : 43,391.

นันทยา คงประพันธ์. (2559). **การพัฒนาคุณภาพชีวิตของหญิงข้ามเพศโดยทฤษฎีการปรึกษากลุ่มการยอมรับและพันธะสัญญา**. วิทยานิพนธ์ ปร.ด. (จิตวิทยาการปรึกษา). ชลบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

น้ำเพชร เพชรดี. (2557). **การปรับตัวของแรงงานต่างด้าว : กรณีศึกษาแรงงานลาว อำเภอเขมราฐ จังหวัดอบลราชธานี**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา). อุบลราชธานี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

นิศารัตน์ ศิลปเดช. (2540). **ประชากรกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต**. กรุงเทพฯ : พิศิษฐ์การพิมพ์.

ปาจรีย์ รัตนเกื้อกูลกิจ. (2561, พฤษภาคม-สิงหาคม). คุณภาพชีวิตในการทำงานของบุคลากรสำนักงานจังหวัดอ่างทอง. **วารสารวิชาการแพรวากาฬสินธุ์ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์**. 5(2) : 295-312.

พรพะเยาว์ ก๋งเม่ง. (2556). **ความสามารถทางการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและการปรับตัวของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยรังสิต**. วิทยานิพนธ์ นศ.ม. (นิเทศศาสตร์). ปทุมธานี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต.

พัชรินทร์ ลีตระกูลทอง. (2559). **การปรับตัวของแม่เลี้ยงเดี่ยวในสังคมวัฒนธรรมม้ง : กรณีศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคมและมนุษย์). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

เพ็ญประภา ลูกอินทร์. (2557). **การพัฒนาการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กิจกรรมเสริมสร้างการปรับตัวทางสังคม : ประยุกต์ใช้แนวคิดการประเมินตนเอง**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (วิจัยและประเมินผลการศึกษา). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ภัทร ถามล. (2554). **ความสุขในชีวิตของผู้สูงอายุในชุมชนเมือง : กรณีศึกษาชุมชนวัดไชยทิศ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ สส.ม. (สังคมสงเคราะห์ศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ลักขณา สริวัฒน์. (2545). **สุขวิทยาจิตและการปรับตัว**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

วัลลภา เชยบัวแก้ว. (2560). **กรอบแนวคิดคุณภาพชีวิต**. (เอกสารประกอบคำสอน). สงขลา : ม.ป.พ.

ศิริ ฮามสุโพธิ์. (2543). **ประชากรกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต (Population and Development of Quality of Life)**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

ศิริชัย พงษ์วิชัย. (2556). **การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิรินันท์ กิตติสุขสถิต; และคณะ. (2555). **คู่มือการวัดความสุขด้วยตนเอง (HAPPINOMETER: The Happiness Self Assessment)**. นครปฐม : มหาวิทยาลัยมหิดล.

ศูนย์สุขภาวะทางจิต. (2560). **ความสุขคืออะไร**. สืบค้นเมื่อ 12 ธันวาคม 2561, จาก http://www.chulawellness.com/index.php?lay=show&ac=article&Ntype=11&thispage=3

สถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย. (2560). **ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทย**. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2561, จาก https://www.th.emb-japan.go.jp/itpr_th/relation_index.html

สมถวิล วิจิตรวรรณา; สุภมาส อังศุโชติ; และ รัชนีกูล ภิญโญภานุวัฒน์. (2553). **การวิเคราะห์ พหุระดับ : โปรแกรม HLM**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : เจริญดีมั่นคงการพิมพ์.

สรัญญา จรัสพินิจ. (2556). **ปัจจัยที่มีผลต่อการปรับตัวทางวัฒนธรรมของชาวเกาหลีในประเทศไทย : กรณีศึกษาชาวเกาหลีใน กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (เกาหลีศึกษา). กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2559). **แผนงานพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจภาคตะวันออก**. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2561, จาก http://www.nesdb.go.th/ewt_dl_link.php?nid=6381

สำนักบริหารแรงงานต่างด้าว. (2561ก). **สถิติจำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานคงเหลือทั่วราชอาณาจักร ประจำเดือน มกราคม 2560.** สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2561, จาก https://www.doe.go.th/prd/assets/upload/files/alien_th/9576e4ada3158f16c20197291d90ccf5.pdf

สำนักบริหารแรงงานต่างด้าว. (2561ข). **สถิติจำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานคงเหลือทั่วราชอาณาจักร ประจำเดือน กุมภาพันธ์ 2560**. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2561, จาก https://www.doe.go.th/prd/assets/upload/files/alien_th/16f2d70c38f6537c8406be98f0aa0e48.pdf

----------. (2561ค). **สถิติจำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานคงเหลือทั่วราชอาณาจักร ประจำเดือน มีนาคม 2560**. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2561, จาก https://www.doe.go.th/prd/assets/upload/files/alien_th/1bddde6de37dbcb8d6697cd5113aa00e.pdf

----------. (2561ง). **สถิติจำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานคงเหลือทั่วราชอาณาจักร ประจำเดือน เมษายน 2560**. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2561, จาก https://www.doe.go.th/prd/assets/upload/files/alien_th/a8b24dbc15d4e304a9db2c2d013fe808.pdf

----------. (2561จ). **สถิติจำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานคงเหลือทั่วราชอาณาจักร ประจำเดือน พฤษภาคม 2560**. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2561, จาก https://www.doe.go.th/prd/assets/upload/files/alien_th/28916c2aa07f51bde8975a1e42ea8211.pdf

----------. (2561ฉ). **สถิติจำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานคงเหลือทั่วราชอาณาจักร ประจำเดือน มิถุนายน 2560**. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2561, จาก https://www.doe.go.th/prd/assets/upload/files/alien_th/6c0dbbde9773fd97f166edeea06c7310.pdf

----------. (2561ช). **สถิติจำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานคงเหลือทั่วราชอาณาจักร ประจำเดือน กรกฎาคม 2560**. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2561, จาก https://www.doe.go.th/prd/assets/upload/files/alien_th/d9f0bb05fe79c6aae74ded438a25e3ba.pdf

----------. (2561ซ). **สถิติจำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานคงเหลือทั่วราชอาณาจักร ประจำเดือน สิงหาคม 2560**. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2561, จาก https://www.doe.go.th/prd/assets/upload/files/alien_th/68979f1d10a133da0eb6105894a906e3.pdf

----------. (2561ฌ). **สถิติจำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานคงเหลือทั่วราชอาณาจักร ประจำเดือน กันยายน 2560**. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2561, จาก https://www.doe.go.th/prd/assets/upload/files/alien_th/4302aa559ee591f1 dc8eab2af862ae13.pdf

สำนักบริหารแรงงานต่างด้าว. (2561ญ). **สถิติจำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานคงเหลือทั่วราชอาณาจักร ประจำเดือน ตุลาคม 2560**. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2561, จาก https://www.doe.go.th/prd/assets/upload/files/alien_th/3aa70ebcc48e240dea288fb9315bb859.pdf

----------. (2561ฎ). **สถิติจำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานคงเหลือทั่วราชอาณาจักร ประจำเดือน พฤศจิกายน 2560**. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2561, จาก https://www.doe.go.th/prd/assets/upload/files/alien_th/7052e59ba89b4962a8ef46cb3814050c.pdf

----------. (2561ฏ). **สถิติจำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานคงเหลือทั่วราชอาณาจักร ประจำเดือน ธันวาคม 2560**. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2561, จาก https://www.doe.go.th/prd/assets/upload/files/alien_th/94ec1760f83293298787bf9d0fd3496a.pdf

----------. (2561ฐ). **สถิติจำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานคงเหลือทั่วราชอาณาจักร ประจำเดือน มกราคม 2561**. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2561, จาก https://www.doe.go.th/prd/assets/upload/files/alien_th/5f3479f4e58d958f20d607c457bc89bd.pdf

----------. (2561ฑ). **สถิติจำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานคงเหลือทั่วราชอาณาจักร ประจำเดือน กุมภาพันธ์ 2561**. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2561, จาก https://www.doe.go.th/prd/assets/upload/files/alien_th/bc3f2ecc2e4f40ff86588974b7590479.pdf

----------. (2561ฒ). **สถิติจำนวนคนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานคงเหลือทั่วราชอาณาจักร ประจำเดือน มีนาคม 2561**. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2561, จาก https://www.doe.go.th/prd/assets/upload/files/alien_th/ac6cfafc34b3f6d6dbb72a21da544d3a.pdf

สุดปราโมทย์ วัฒนรัตน์. (2561, มกราคม-เมษายน). ความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศองค์การกับคุณภาพชีวิตในการทำงานของพนักงานองค์การมหาชน. **วารสารวิจัยรำไพพรรณี**. 12(1) : 28-38.

สุพาลัก ไชชะนะสี. (2560). **คุณภาพชีวิตการทำงานของพนักงานองค์การปกครองเมืองปากซัน แขวงบอลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว**. วิทยานิพนธ์ รป.ม. (รัฐประศาสนศาสตร์). สกลนคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

สุวัฒน์ มหัตนิรันดร์กุล; และคณะ. (2540). **เปรียบเทียบแบบวัดคุณภาพชีวิตขององค์การอนามัยโลกทุก 100 ตัวชี้วัด และ 26 ตัวชี้วัด**. เชียงใหม่ : โรงพยาบาลสวนปรุง.

หอการค้าญี่ปุ่น-กรุงเทพฯ. (2561). **สถิติสมาชิก (2005-2018)**. สืบค้นเมื่อ 12 ธันวาคม 2561, จาก https://www.jcc.or.th/th/about/index3

อภิชัย มงคล; วัชนี หัตถพนม; ภัสรา เชษฐโชติศักดิ์; และคณะ. (2544). **การศึกษาดัชนีชี้วัดสุขภาพจิตคนไทย (ระดับบุคคล)**. ขอนแก่น : คลังนานาวิทยา.

อรนุช ศรีคำ. (2555). **ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการปรับตัวทางสังคมของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหาสารคาม**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

อะริยา เลาหสุรโยธิน. (2551). **การปรับตัวและสุขภาพจิต**. (เอกสารประกอบคำสอน). กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.

Andres Salas-Vallina. (2017). Happiness at Work and Organisational Citizenship Behaviour: Is Organisational Learning a Missing Link?. **International Journal of Manpower**. 38(3) : 470-488.

Callista Roy. (1999). **The Roy Adaptation Model**. Stamford : Appleton & Lange.

Geert Hofstede. (1998). **Masculinity and Femininity: The Taboo Dimension of National Cultures.** Thousand Oaks CA : Sage Publications.

John F. Helliwell; Richard Layard; and Jeffrey D. Sachs. (2018). **World Happiness Report 2018**. New York : Sustainable Development Solutions Network.

Marumura. (2560). **ทำไมคนญี่ปุ่นถึงไม่ค่อยมีความสุข**. สืบค้นเมื่อ 12 ธันวาคม 2561, จาก https://www.marumura.com/japanese-look-unhappy/

Sarinda Taengnoi Siemers; and Denise Robson. (2017). Age and the Pursuit of Happiness Among Immigrants. **International Journal of Social Economics**. 44(12) : 2,052-2,066.

UNESCO. (1978). Indicators of Environmental Quality and Quality of Life. **Reports and Papers in the Social Sciences**. 3(7) : 89.

Vesarach Aumeboonsuke. (2017). Parents or Peers, Wealth or Warmth? The Impact of Social Support, Wealth, and a Positive Outlook on Self-Efficacy and Happiness. **International Journal of Social Economics**. 44(6) : 732-750.

Victor Vroom. (1964). **Work and Motivation**. New York : John Wiley & Sons.

World Health Organization. (1997). **WHOQOL Measuring Quality of Life**. Geneva : World Health Organization.

Yao Lan. (2016). **Organizational Culture and Quality of Work Life Among Nurses in Tertiary Hospitals, Yunnan Province, The People's Republic of China**. Thesis M.N.S. (Nursing Administration) . Chiang Mai : Faculty of Nursing Chiang Mai University.

Zhan Lin. (1992, July). Quality of Life. **Journal of Advanced Nursing**. 17(7) : 795-800.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.
แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง การปรับตัวและคุณภาพชีวิตที่ส่งผลต่อความสุขของชาวญี่ปุ่น
ที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ศึกษาการปรับตัวและคุณภาพชีวิตที่ส่งผลต่อความสุขของชาวญี่ปุ่นที่เข้ามาทำงานในเขตภาคตะวันออกของประเทศไทย

เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นความจริง ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านตอบแบบสอบถามตามความจริงมากที่สุด ข้อมูลของทุกท่านจะถูกเก็บเป็นความลับ ผู้จัดทำจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดสละเวลาตอบแบบสอบถามให้สมบูรณ์ และขอขอบพระคุณที่กรุณาตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้ โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
ส่วนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับการปรับตัว
ส่วนที่ 3 ข้อคำถามเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต
ส่วนที่ 4 ข้อคำถามเกี่ยวกับความสุข

ซาทสุกิ โทมิโอกะ
นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น
สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น
เบอร์โทร 081-855-0304
Email : ss_t-satsuki@hotmail.com

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของท่านเพียง 1 ข้อ

1. เพศ
   - ☐ 1.1) ชาย
   - ☐ 1.2) หญิง
2. อายุ
   - ☐ 2.1) ไม่เกิน 30 ปี
   - ☐ 2.2) 31-40 ปี
   - ☐ 2.3) 41-50 ปี
   - ☐ 2.4) มากกว่า 50 ปี
3. สถานภาพ
   - ☐ 3.1) โสด
   - ☐ 3.2) สมรส
   - ☐ 3.3) หย่า
4. ลักษณะการจ้างงาน
   - ☐ 4.1) จัดจ้างภายในประเทศไทย
   - ☐ 4.2) จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย
   - ☐ 4.3) ธุรกิจส่วนตัว
5. ตำแหน่งงาน
   - ☐ 5.1) ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร
   - ☐ 5.2) ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ
   - ☐ 5.3) ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร
   - ☐ 5.4) ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับปฏิบัติการ
6. จังหวัดที่ทำงาน
   - ☐ 6.1) จันทบุรี
   - ☐ 6.2) ฉะเชิงเทรา
   - ☐ 6.3) ชลบุรี
   - ☐ 6.4) ตราด
   - ☐ 6.5) ปราจีนบุรี
   - ☐ 6.6) ระยอง
   - ☐ 6.7) สระแก้ว

ส่วนที่ 2 ข้อคำถามเกี่ยวกับการปรับตัว

ในส่วนนี้ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการปรับตัวของท่าน

คำชี้แจง กรุณาตอบแบบสอบถามโดยเขียนวงกลม(○)ล้อมรอบตัวเลขเพียงข้อเดียวที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

โดยแบ่งเกณฑ์ระดับการแสดงความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง ตรงกับพฤติกรรมการปรับตัวของท่านในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง ตรงกับพฤติกรรมการปรับตัวของท่านในระดับมาก

3 หมายถึง ค่อนข้างตรงกับพฤติกรรมในการปรับตัวของท่าน

2 หมายถึง ตรงกับพฤติกรรมในการปรับตัวของท่านเล็กน้อย

1 หมายถึง ไม่ตรงกับพฤติกรรมในการปรับตัวของท่านเลย

คำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่เลย
การปรับตัวทางด้านร่างกาย					
1. ท่านสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศในประเทศไทยได้	5	4	3	2	1
2. ท่านสามารถปรับตัวให้เข้ากับอาหารในประเทศไทยได้	5	4	3	2	1
3. ท่านสามารถนอนหลับพักผ่อนได้เต็มที่	5	4	3	2	1
4. ท่านมีวิธีการผ่อนคลายความเครียดได้ด้วยตนเอง	5	4	3	2	1
การปรับตัวทางด้านอัตมโนทัศน์					
5. ร่างกายของท่านยังแข็งแรงดีเหมือนเดิม	5	4	3	2	1
6. ท่านมีคุณค่าทัดเทียมผู้อื่น	5	4	3	2	1
7. ท่านเป็นที่พึ่งพาของคนรอบข้างได้เสมอ	5	4	3	2	1
8. ท่านมีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง	5	4	3	2	1
9. ท่านมีกำลังใจที่ดี เมื่อประสบปัญหา	5	4	3	2	1
การปรับตัวทางด้านบทบาทหน้าที่					
10. ท่านสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเองได้	5	4	3	2	1

คำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่เลย
11. ท่านสามารถเข้ากับคนในองค์กรของท่านได้ดี	5	4	3	2	1
12. ท่านเข้าใจถึงลักษณะนิสัยของคนไทยในองค์กรของท่าน	5	4	3	2	1
13. ท่านพอใจในบทบาทหน้าที่ของตนในปัจจุบันนี้	5	4	3	2	1
การปรับตัวทางด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน					
14. เมื่อท่านมีความรู้สึกว่าตนเองต้องเผชิญกับปัญหาท่านสามารถปรึกษาคนใกล้ชิดได้	5	4	3	2	1
15. ท่านมีบุคคลใกล้ชิดคอยให้กำลังใจเสมอ	5	4	3	2	1
16. ท่านจะพยายามด้วยตนเองก่อนและขอความช่วยเหลือจากคนใกล้ชิดเมื่อจำเป็นหรือต้องการ	5	4	3	2	1
17. ท่านให้คำปรึกษาหรือแนะนำ เมื่อบุคคลใกล้ชิดมีปัญหาหรือต้องการคำแนะนำ	5	4	3	2	1
18. ท่านเต็มใจให้ความช่วยเหลือกิจกรรมเพื่อสังคมตามความสามารถและกำลังที่มี	5	4	3	2	1

TNI
THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

ส่วนที่ 3 ข้อคำถามเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต

(เครื่องชี้วัดคุณภาพชีวิตขององค์การอนามัยโลกชุดย่อ WHOQOL-BREF-THAI)

ข้อคำถามต่อไปนี้จะถามถึงประสบการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งของท่านที่ผ่านมา ให้ท่านสำรวจตัวท่านเอง และประเมินเหตุการณ์หรือความรู้สึกของท่าน

คำชี้แจง กรุณาตอบแบบสอบถามโดยเขียนวงกลม(○)ล้อมรอบตัวเลขเพียงข้อเดียวที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

โดยแบ่งเกณฑ์ระดับการแสดงความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านในระดับมาก

3 หมายถึง ค่อนข้างตรงกับความรู้สึกของท่าน

2 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านเล็กน้อย

1 หมายถึง ไม่ตรงกับความรู้สึกของท่านเลย

คำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่เลย
องค์ประกอบด้านสุขภาพกาย					
1. การเจ็บปวดตามร่างกาย เช่น ปวดหัว ปวดท้อง ปวดตามตัว ทำให้ท่านไม่สามารถทำในสิ่งที่ต้องการ	5	4	3	2	1
2. ท่านมีกำลังเพียงพอที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ในแต่ละวัน (ทั้งเรื่องงาน หรือการดำเนินชีวิตประจำวัน)	5	4	3	2	1
3. ท่านมีปัญหากับการนอนหลับของท่าน	5	4	3	2	1
4. ท่านรู้สึกพอใจที่สามารถทำอะไร ๆ ผ่านไปได้ในแต่ละวัน	5	4	3	2	1
5. ท่านไปรับการรักษาพยาบาลเพื่อที่จะทำงานหรือมีชีวิตอยู่ไปได้ในแต่ละวัน	5	4	3	2	1
6. ท่านพอใจกับความสามารถในการทำงานได้อย่างที่เคยทำมา	5	4	3	2	1
7. ท่านสามารถไปไหนมาไหนด้วยตนเองได้ดี	5	4	3	2	1
องค์ประกอบด้านจิตใจ					
8. ท่านรู้สึกพึงพอใจในชีวิต (เช่น มีความสุข ความสงบมีความหวัง)	5	4	3	2	1

คำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่เลย
9. ท่านมีสมาธิในการทำงานต่าง ๆ ดี	5	4	3	2	1
10. ท่านรู้สึกพอใจในตนเอง	5	4	3	2	1
11. ท่านรู้สึกว่าชีวิตท่านมีความหมาย	5	4	3	2	1
องค์ประกอบด้านสัมพันธภาพทางสังคม					
12. ท่านพอใจต่อการผูกมิตรหรือเข้ากับคนอื่น	5	4	3	2	1
13. ท่านพอใจในชีวิตทางเพศของท่าน (ชีวิตทางเพศ หมายถึง เมื่อเกิดความรู้สึกทางเพศขึ้นแล้วท่าน มีวิธีจัดการทำให้ผ่อนคลายลงได้ รวมถึง การช่วยตัวเองหรือการมีเพศสัมพันธ์)	5	4	3	2	1
องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม					
14. ท่านรู้สึกว่าชีวิตมีความมั่นคงปลอดภัยดีในแต่ละวัน	5	4	3	2	1
15. ท่านพอใจกับสภาพแวดล้อมบริเวณสถานที่พำนักตอนนี้	5	4	3	2	1
16. ท่านมีเงินพอใช้จ่ายตามความจำเป็น	5	4	3	2	1
17. ท่านได้รู้เรื่องราวข่าวสารที่จำเป็นในชีวิตแต่ละวัน	5	4	3	2	1
18. ท่านได้พักผ่อนคลายเครียด	5	4	3	2	1
19. สภาพแวดล้อมดีต่อสุขภาพของท่าน	5	4	3	2	1
20. ท่านพอใจกับการเดินทางไปไหนมาไหนของท่าน (หมายถึงการคมนาคม)	5	4	3	2	1

ส่วนที่ 4 ข้อคำถามเกี่ยวกับความสุข

(ดัชนีชี้วัดความสุข THI-15)

ในส่วนนี้ จะถามถึงประสบการณ์ของท่านที่ผ่านมา ให้ท่านสำรวจตัวท่านเองและประเมินเหตุการณ์ อาการหรือความคิดเห็นและความรู้สึกของท่านว่าอยู่ในระดับใด

คำชี้แจง กรุณาตอบแบบสอบถามโดยเขียนวงกลม(○)ล้อมรอบตัวเลขเพียงข้อเดียวที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

โดยแบ่งเกณฑ์ระดับการแสดงความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

5 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านในระดับมากที่สุด

4 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านในระดับมาก

3 หมายถึง ค่อนข้างตรงกับความรู้สึกของท่าน

2 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านเล็กน้อย

1 หมายถึง ไม่ตรงกับความรู้สึกของท่านเลย

คำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่เลย
1. ท่านรู้สึกว่าชีวิตของท่านมีความสุข	5	4	3	2	1
2. ท่านรู้สึกภูมิใจในตนเอง	5	4	3	2	1
3. ท่านต้องไปรับการรักษาพยาบาลเสมอ ๆ เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตและทำงานได้	5	4	3	2	1
4. ท่านพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของท่าน	5	4	3	2	1
5. ท่านมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนบ้าน	5	4	3	2	1
6. ท่านรู้สึกประสบความสำเร็จและความก้าวหน้าในชีวิต	5	4	3	2	1
7. ท่านมั่นใจที่จะเผชิญกับเหตุการณ์ร้ายแรงที่เกิดขึ้นในชีวิต	5	4	3	2	1
8. ถ้าสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง ท่านจะรู้สึกหงุดหงิด	5	4	3	2	1
9. ท่านสามารถปฏิบัติกิจวัตรประจำวันต่าง ๆ ด้วยตัวท่านเอง	5	4	3	2	1
10. ท่านรู้สึกเป็นสุขในการช่วยเหลือผู้อื่นที่มีปัญหา	5	4	3	2	1
11. ท่านมีความสุขกับการริเริ่มงานใหม่ ๆ และมุ่งมั่นที่จะทำให้สำเร็จ	5	4	3	2	1
12. ท่านรู้สึกว่าชีวิตของท่านไร้ค่า ไม่มีประโยชน์	5	4	3	2	1

คำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่เลย
13. ท่านคิดว่าจะมีเพื่อนหรือญาติพี่น้องคอยช่วยเหลือท่านในยามที่ท่านต้องการ	5	4	3	2	1
14. ท่านมั่นใจว่าชุมชนที่ท่านอยู่อาศัยมีความปลอดภัยต่อท่าน	5	4	3	2	1
15. ท่านมีโอกาสได้พักผ่อนคลายเครียด	5	4	3	2	1

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY TNI

アンケート
タイ東部で勤務している日本人の幸福度に影響を与える適応性と生活の質について

回答者のみんなさんへ

説明

このアンケートは泰日工業大学の経営学部の大学院生の論文の一部として作成されました。この論文はタイ東部で勤務している日本人の幸福度に影響を与える適応性と生活の質について研究します。

質問の正当性を測るため直観でお答えください。頂いた回答のプライバシーは保護されますので、是非アンケートにご理解とご協力お願いいたします。このアンケートにお答えいただき、ありがとうございます。

アンケートは４パートあります。

パート１　個人に関する質問
パート２　適応に関する質問
パート３　生活質に関する質問
パート４　幸福に関する質問

富岡さつき
経営管理修士号
日本経営管理
泰日工業大学
携帯電話番号：081-855-0304
Email ： ss_t-satsuki@hotmail.com

パート１ 個人に関する質問
説明　該当するものに✓を記入してください。

1. 性別
　　☐ 1.1) 男性　　☐ 1.2) 女性
2. 年齢
　　☐ 2.1) 30 歳未満　　☐ 2.2) 31-40 歳
　　☐ 2.3) 41-50 歳　　☐ 2.4) 51 歳以上
3. 婚姻状況
　　☐ 3.1) 独身　　☐ 3.2) 既婚
　　☐ 3.3) 離婚
4. 採用状況
　　☐ 4.1) 現地採用
　　☐ 4.2) 親会社からの出向者
　　☐ 4.3) 自営業
5. 役職
　　☐ 5.1) 生産に関するビジネスの管理職
　　☐ 5.2) 生産に関するビジネスの社員
　　☐ 5.3) サービスに関するビジネスの管理職
　　☐ 5.4) サービスに関するビジネスの社員
6. 仕事のエリア
　　☐ 6.1) チャンタブリー
　　☐ 6.2) チャチェンサオ
　　☐ 6.3) チョンブリー
　　☐ 6.4) トラード
　　☐ 6.5) プラージーンブリー
　　☐ 6.6) ラーヨン
　　☐ 6.7) サゲオ

สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY TNI

パート２ 適応に関する質問

この部分は適応性について質問します。

説明 該当するものに○を記入してください。

あなたの適応レベルを５つに分けてご回答ください。

5 はあなたの適応性に最もあっています。

4 はあなたの適応性にとてもあっています。

3 はあなたの適応性にまあまああっています。

2 はあなたの適応性に少しあっています。

1 はあなたの適応性に全然あっていません。

質問	最も	とても	まあまあ	少し	全然
体についての適応性					
1. タイの気候に適応できています	5	4	3	2	1
2. タイの料理に適応できています	5	4	3	2	1
3. よく睡眠をとれています	5	4	3	2	1
4. 自分でストレスを発散できています	5	4	3	2	1
自己概念についての適応性					
5. 健康がいいです	5	4	3	2	1
6. 他の人と同じ価値を持っています	5	4	3	2	1
7. 頼られています	5	4	3	2	1
8. 自尊心を持っています	5	4	3	2	1
9. 問題に直面したときに良い士気を持っています	5	4	3	2	1
役割についての適応性					
10. 自分で問題を解決することができます	5	4	3	2	1
11. 組織内の人々とうまく連絡を取ることができます	5	4	3	2	1
12.タイの文化を理解し、組織のタイ人の特徴を知ることができます	5	4	3	2	1
13. 現在の役割に満足しています	5	4	3	2	1

質問	最も	とても	まあまあ	少し	全然
相互依存についての適応性					
14. 問題に対処しなければならないと感じたら、あなたに近い人と話すことができます	5	4	3	2	1
15. 応援してくれる親しい友人がいます	5	4	3	2	1
16. まず自分自身を試し、必要なときに近い人から助けを求めます	5	4	3	2	1
17. 近くの人に問題があるときや助言が必要なときは、アドバイスを受けたり、お勧めします	5	4	3	2	1
18. 自分の能力に応じて社会活動を支援するために喜んでいます	5	4	3	2	1

สถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น
THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY
TNI

パート 3 生活質に関する質問

以下の質問では過去の経験について聞きます。自身を探索し、出来事や気持ちを評価してください。

説明 該当するものに〇を記入してください。
意見のレベルを 5 つにわけています。
5 はあなたの気持ちに最もあっている。
4 はあなたの気持ちにとてもあっている。
3 はあなたの気持ちにまあまああっている。
2 はあなたの気持ちに少しあっている。
1 はあなたの気持ちに全然あっていない。

質問	最も	とても	まあまあ	少し	全然
健康について					
1. 体の痛みや不快感のせいで、しなければならないことが制限されています	5	4	3	2	1
2. 毎日の生活を楽しく過ごしています	5	4	3	2	1
3. 睡眠は満足のいくものです	5	4	3	2	1
4. 毎日の生活を送るための活力はあります	5	4	3	2	1
5. 毎日の生活の中で治療(医療)が必要です	5	4	3	2	1
6. 自分の仕事をする能力に満足しています	5	4	3	2	1
7. 家の周囲を出まわることがよくあります	5	4	3	2	1
心理について					
8. 毎日の活動をやり遂げる能力に満足しています	5	4	3	2	1
9. 物事に集中することができます	5	4	3	2	1
10. 自分自身に満足しています	5	4	3	2	1
11. 自分の生活を意味あるものと感じています	5	4	3	2	1

質問	最も	とても	まあまあ	少し	全然
社会的な関係について					
12. 人間関係に満足しています	5	4	3	2	1
13. 性生活に満足しています	5	4	3	2	1
環境について					
14. 毎日の生活は安全です	5	4	3	2	1
15. 家と家のまわりの環境に満足しています	5	4	3	2	1
16. 必要なものが買えるだけのお金を持っています	5	4	3	2	1
17. 毎日の生活に必要な情報を得ることができます	5	4	3	2	1
18. 余暇を楽しむ機会はあります	5	4	3	2	1
19. あなたの生活環境は健康的です	5	4	3	2	1
20. 周辺の交通の便に満足しています	5	4	3	2	1

TNI
THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

パート 4 幸福に関する質問

以下の質問では過去の経験について聞きます。自身を探索し、出来事や気持ちを評価してください。

説明 該当するものに〇を記入してください。
意見のレベルを 4 つにわけています。
5 はあなたの気持ちに最もあっている。
4 はあなたの気持ちにとてもあっている。
3 はあなたの気持ちにまあまああっている。
2 はあなたの気持ちに少しあっている。
1 はあなたの気持ちに全然あっていない。

質問	最も	とても	まあまあ	少し	全然
1. 人生が幸せだと感じています	5	4	3	2	1
2. 自分自身を誇りに思います	5	4	3	2	1
3. 生きて働けるように常に医療を受けています	5	4	3	2	1
4. 自分の容姿(外見) に満足しています	5	4	3	2	1
5. 隣人と良い関係を持っています	5	4	3	2	1
6. 成功し、人生の進歩を感じます	5	4	3	2	1
7. 人生で深刻な事件に直面することは自信があります	5	4	3	2	1
8. 物事が期待どおりに行かない場合、イライラします	5	4	3	2	1
9. 自分で日常生活ができます	5	4	3	2	1
10. 問題を持っている他の人を助けることがうれしいです。	5	4	3	2	1
11. 新しい取り組みに満足し、達成するために努力します	5	4	3	2	1
12. 人生は無益、役に立たないと感じています	5	4	3	2	1
13. 必要なときに助ける友人や親戚がいます	5	4	3	2	1

質問	最も	とても	まあまあ	少し	全然
14. 住んでいるコミュニティがあなたにとって安全であることを確認しました	5	4	3	2	1
15. リラックスする機会があります	5	4	3	2	1

ภาคผนวก ข.

ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้มีการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือก่อนดำเนินการวิจัยโดยการตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) ซึ่งได้ผลดังต่อไปนี้

ผลการประเมินความเที่ยงตรง (Validity)

ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบการประเมินเชิงเนื้อหาจากการคำนวณค่า IOC (Indexes of Item Objective Congruence) จากผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้านรวมทั้งหมด 3 ท่าน โดยกำหนดระดับความคิดเห็นแบ่งเป็น 3 ระดับ และนำผลความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์เพื่อหาความเที่ยงตรง (Validity) โดยกำหนดค่าแทนความคิดเห็นดังต่อไปนี้

1) ให้ค่าเป็น 1 ถ้าผู้เชี่ยวชาญเห็นว่า ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการวัด

2) ให้ค่าเป็น 0 ถ้าผู้เชี่ยวชาญเห็นว่า ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการวัด

3) ให้ค่าเป็น -1 ถ้าผู้เชี่ยวชาญเห็นว่า ข้อคำถามไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการวัด

ผลความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน สรุปได้ดังนี้

TNI
THAI - NICHI INSTITUTE OF TECHNOLOGY

ตารางที่ 66 ผลการคำนวณค่า IOC ข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อคำถาม	ค่าคะแนนความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลการคำนวณค่า IOC
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	
1. เพศ 1.1) ชาย 1.2) หญิง	1	1	1	1
2. อายุ 2.1) ไม่เกิน 30 ปี 2.2) 31-40 ปี 2.3) 41-50 ปี 2.4) มากกว่า 50 ปี	1	1	1	1
3. สถานภาพ 3.1) โสด 3.2) สมรส 3.3) หย่า	1	1	1	1
4. ลักษณะการจ้างงาน 4.1) จัดจ้างภายในประเทศไทย 4.2) จัดจ้างในต่างประเทศและส่งมาประจำการชั่วคราวในประเทศไทย 4.3) ธุรกิจส่วนตัว	1	1	1	1
5. ตำแหน่งงาน 5.1) ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับบริหาร 5.2) ธุรกิจเกี่ยวกับการผลิต - ระดับปฏิบัติการ 5.3) ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับบริหาร 5.4) ธุรกิจเกี่ยวกับการบริการ - ระดับปฏิบัติการ	1	0	1	0.67

ตารางที่ 66 ผลการคำนวณค่า IOC ข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าคะแนนความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลการคำนวณค่า IOC
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	
6. จังหวัดที่ทำงาน 6.1) ชลบุรี 6.2) ระยอง	1	1	1	1

ตารางที่ 67 ผลการคำนวณค่า IOC ข้อคำถามเกี่ยวกับการปรับตัว

ข้อคำถาม	ค่าคะแนนความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลการคำนวณค่า IOC
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	
การปรับตัว				0.92
การปรับตัวทางด้านร่างกาย				1
1. ท่านสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพอากาศในประเทศไทยได้	1	1	1	1
2. ท่านสามารถปรับตัวให้เข้ากับอาหารในประเทศไทยได้	1	1	1	1
3. ท่านสามารถนอนหลับพักผ่อนได้เต็มที่	1	1	1	1
4. ท่านมีวิธีการผ่อนคลายความเครียดได้ด้วยตนเอง	1	1	1	1
การปรับตัวทางด้านอัตมโนทัศน์				1
1. ร่างกายของท่านยังแข็งแรงดีเหมือนเดิม	1	1	1	1
2. ท่านมีคุณค่าทัดเทียมผู้อื่น	1	1	1	1
3. ท่านเป็นที่พึ่งพาของคนรอบข้างได้เสมอ	1	1	1	1
4. ท่านมีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง	1	1	1	1
5. ท่านมีกำลังใจที่ดี เมื่อประสบปัญหา	1	1	1	1

ตารางที่ 67 ผลการคำนวณค่า IOC ข้อคำถามเกี่ยวกับการปรับตัว (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าคะแนนความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลการคำนวณค่า IOC
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	
การปรับตัวทางด้านบทบาทหน้าที่				0.92
1. ท่านสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเองได้	1	1	1	1
2. ท่านสามารถเข้ากับคนในองค์กรของท่านได้ดี	1	1	1	1
3. ท่านเข้าใจถึงลักษณะนิสัยของคนไทยในองค์กรของท่าน	1	0	1	0.67
4. ท่านพอใจในบทบาทหน้าที่ของตนในปัจจุบันนี้	1	1	1	1
การปรับตัวทางด้านการพึ่งพาระหว่างกันและกัน				1
1. เมื่อท่านมีความรู้สึกว่าตนเองต้องเผชิญกับปัญหาท่านสามารถปรึกษาคนใกล้ชิดได้	1	1	1	1
2. ท่านมีบุคคลใกล้ชิดคอยให้กำลังใจเสมอ	1	1	1	1
3. ท่านจะพยายามด้วยตนเองก่อนและขอความช่วยเหลือจากคนใกล้ชิดเมื่อจำเป็นหรือต้องการ	1	1	1	1
4. ท่านให้คำปรึกษาหรือแนะนำ เมื่อบุคคลใกล้ชิดมีปัญหาหรือต้องการคำแนะนำ	1	1	1	1
5. ท่านเต็มใจให้ความช่วยเหลือกิจกรรมเพื่อสังคมตามความสามารถและกำลังที่มี	1	1	1	1

ตารางที่ 68 ผลการคำนวณค่า IOC ข้อคำถามเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต

ข้อคำถาม	ค่าคะแนนความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลการคำนวณค่า IOC
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	
คุณภาพชีวิต				0.87
องค์ประกอบด้านสุขภาพกาย				0.90
1. การเจ็บปวดตามร่างกาย เช่น ปวดหัว ปวดท้อง ปวดตามตัว ทำให้ท่านไม่สามารถทำในสิ่งที่ต้องการ	1	1	1	1
2. ท่านมีกำลังเพียงพอที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ในแต่ละวัน (ทั้งเรื่องงาน หรือการดำเนินชีวิตประจำวัน)	1	1	1	1
3. ท่านมีปัญหากับการนอนหลับของท่าน	0	1	1	0.67
4. ท่านรู้สึกพอใจที่สามารถทำอะไร ๆ ผ่านไปได้ในแต่ละวัน	1	1	1	1
5. ท่านไปรับการรักษาพยาบาลเพื่อที่จะทำงานหรือมีชีวิตอยู่ไปได้ในแต่ละวัน	0	1	1	0.67
6. ท่านพอใจกับความสามารถในการทำงานได้อย่างที่เคยทำมา	1	1	1	1
7. ท่านสามารถไปไหนมาไหนด้วยตนเองได้ดี	1	1	1	1
องค์ประกอบด้านจิตใจ				0.92
8. ท่านรู้สึกพึงพอใจในชีวิต (เช่น มีความสุข ความสงบมีความหวัง)	1	1	1	1
9. ท่านมีสมาธิในการทำงานต่าง ๆ ดี	1	1	1	1
10. ท่านรู้สึกพอใจในตนเอง	1	0	1	0.67
11. ท่านรู้สึกว่าชีวิตท่านมีความหมาย	1	1	1	1
องค์ประกอบด้านสัมพันธภาพทางสังคม				1
12. ท่านพอใจต่อการผูกมิตรหรือเข้ากับคนอื่น	1	1	1	1
13. ท่านพอใจในชีวิตทางเพศของท่าน (ชีวิตทางเพศ หมายถึง เมื่อเกิดความรู้สึกทางเพศขึ้นแล้วท่าน มีวิธีจัดการทำให้ผ่อนคลายลงได้ รวมถึงการช่วยตัวเองหรือการมีเพศสัมพันธ์)	1	1	1	1

ตารางที่ 68 ผลการคำนวณค่า IOC ข้อคำถามเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต (ต่อ)

ข้อคำถาม	ค่าคะแนนความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลการคำนวณค่า IOC
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	
องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม				0.86
14. ท่านรู้สึกว่าชีวิตมีความมั่นคงปลอดภัยดีในแต่ละวัน	1	1	1	1
15. ท่านพอใจกับสภาพแวดล้อมบริเวณสถานที่พำนักตอนนี้	0	1	1	0.67
16. ท่านมีเงินพอใช้จ่ายตามความจำเป็น	1	1	1	1
17. ท่านได้รู้เรื่องราวข่าวสารที่จำเป็นในชีวิตแต่ละวัน	1	1	1	1
18. ท่านได้พักผ่อนคลายเครียด	0	1	1	0.67
19. สภาพแวดล้อมดีต่อสุขภาพของท่าน	1	1	1	1
20. ท่านพอใจกับการเดินทางไปไหนมาไหนของท่าน (หมายถึงการคมนาคม)	1	0	1	0.67

ตารางที่ 69 ผลการคำนวณค่า IOC ข้อคำถามเกี่ยวกับความสุข

ข้อคำถาม	ค่าคะแนนความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลการคำนวณค่า IOC
	ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3	
ความสุข				0.89
1. ท่านรู้สึกว่าชีวิตของท่านมีความสุข	1	1	1	1
2. ท่านรู้สึกภูมิใจในตนเอง	1	1	1	1
3. ท่านต้องไปรับการรักษาพยาบาลเสมอ ๆ เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตและทำงานได้	1	1	1	1
4. ท่านพึงพอใจในรูปร่างหน้าตาของท่าน	1	0	1	0.67
5. ท่านมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนบ้าน	1	1	1	1
6. ท่านรู้สึกประสบความสำเร็จและความก้าวหน้าในชีวิต	1	1	1	1
7. ท่านมั่นใจที่จะเผชิญกับเหตุการณ์ร้ายแรงที่เกิดขึ้นในชีวิต	0	1	1	0.67
8. ถ้าสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง ท่านจะรู้สึกหงุดหงิด	1	1	1	1
9. ท่านสามารถปฏิบัติกิจวัตรประจำวันต่าง ๆ ด้วยตัวท่านเอง	1	1	1	1
10. ท่านรู้สึกเป็นสุขในการช่วยเหลือผู้อื่นที่มีปัญหา	1	1	1	1
11. ท่านมีความสุขกับการริเริ่มงานใหม่ ๆ และมุ่งมั่นที่จะทำให้สำเร็จ	1	1	1	1
12. ท่านรู้สึกว่าชีวิตของท่านไร้ค่า ไม่มีประโยชน์	1	1	1	1
13. ท่านคิดว่าจะมีเพื่อนหรือญาติพี่น้องคอยช่วยเหลือท่านในยามที่ท่านต้องการ	0	1	1	0.67
14. ท่านมั่นใจว่าชุมชนที่ท่านอยู่อาศัยมีความปลอดภัยต่อท่าน	0	1	1	0.67
15. ท่านมีโอกาสได้พักผ่อนคลายเครียด	0	1	1	0.67